

ДАНИЕЛ СТИЙЛ МАЙЧИН ГРЯХ

Превод от английски: Цветана Генчева, 2013

chitanka.info

За любимите ми деца:

Биатрикс, Тревър, Тод, Ник, Сам, Виктория, Ванеса, Макс и Зара.

Дано откриете работата и кариерата, която ви вдъхновява и ви носи удовлетворение.

Дано намерите партньори, които се отнасят към вас с любов и уважение и ви подкрепят във всички начинания, като допълват живота ви.

Дано направите мъдър избор и дано се отнасяте към онези, които обичате, с нежност, готовност за прошка (преди всичко) и състрадание, и дано те се отнасят към вас по същия начин.

Дано децата ви радват и ви ценят, дано имате най-хубавото в живота и дано винаги да сте обградени със завладяваща обич, каквато аз изпитвам към вас.

С цялата ми обич:

Мама/Д. С.

1.

Оливия Грейсън седеше на председателското място на заседанието на борда на директорите и слушаше внимателно презентацията, а наситеносините ѝ очи оглеждаха всеки от членовете на борда. Имаше интелигентни, живи очи. Не помръдваше, беше облечена в тъмносин костюм с панталон с чудесна кройка и наниз перли на врата. Подстриганата на черта коса, снежнобяла откакто навърши трийсетте, галеше челюстта и покриваше ушите. Беше от онези изключителни жени, които човек би забелязал навсякъде. Изглеждаше така, сякаш времето я бе подминало и не бе оставило следи по високите скули и ъгловатото лице, по фините ръце и пръстите, стиснали химикалка над бележника. Винаги си водеше бележки на тези заседания и помнеше до най-малката подробност онова, което се случваше, дневния ред и всяка изречена дума. С острия си ум и безупречен усет към бизнеса си беше извоювала репутация на изключителен специалист, но преди всичко бе практична и имаше вроден, непогрешим усет за онова, което бе правилно за компанията ѝ. Беше превърнала доходоносния железарски магазин, който майка ѝ наследи преди години, в пример за международни операции с невиджани размери.

„Фабриката“, както промениха името, когато се преместиха в стара празна фабрична постройка в покрайнините на Бостън, постигна забележителни успехи и името на Оливия Грейсън се прочу. Сега, седнала на председателското място, тя излъчваше сила. Беше неуморима, способна, творческа личност, започна работа във „Фабриката“ още на дванайсет, когато идваше всеки ден след училище.

Майка ѝ беше от видно семейство на банкери в Бостън, изгубили всичко по време на Депресията. Марибел Уитман започнала работа като секретарка в юридическа фирма и се омъжила за млад застрахователен агент. Той бил мобилизиран след Пърл Харбър и изпратен в Англия през лятото на 1942, четири седмици след раждането на дъщеря им Оливия. Загинал по време на бомбардировка,

когато момиченцето било едва на годинка. Младата вдовица Марибел се преместила в покрайнините на Бостън и постъпила на работа в железарския магазин на Ансел Морис, за да издържа дъщеря си. В продължение на четиринайсет години тя му помагала да разшири бизнеса си, двамата бяха започнали дискретна връзка, изпълнена с много обич, ала тя не бе очаквала абсолютно нищо от него и беше отгледала дъщеря си със скромната заплата, която изкарваше. Когато най-неочаквано наследи богатството му, единственото желание на Марибел бе да изпрати дъщеря си да учи в колеж, но Оливия искаше да се занимава с бизнес, колежът и академичните постижения никак не я интересуваха. Тя бе истински запалена по търговията и това я караше да поема рискове, да предприема дръзки маневри, а всяко взето решение я изстрелваше все по-нагоре в бизнеса, отвеждаше я до неподозирани резултати и зашеметяващи висоти. Макар и млада, тя притежаваше инстинкт, който доказваше, че постъпва правилно. Беше си извоювала уважението и възхищението както на колеги, така и на конкуренти. Оливия беше истинска икона в света на бизнеса.

Веднага след като завърши гимназия, три години след смъртта на Ансел, осемнайсетгодишната Оливия започна работа на пълен работен ден във „Фабриката“ и новаторският ѝ подход превърна местния железарски бизнес в нещо, което майка ѝ и покойният собственик не бяха подозирали, че е възможно. По това време майка ѝ управляваше „Фабриката“. Оливия успя да я убеди да добави евтини мебели със семпъл, модерен дизайн, не само обикновените кухненски модели и прибори, които продаваха дотогава. Оливия бе внесла свежестта и възторга на младостта, заложи на нови дизайнерски решения, ниски цени и разнообразие от стоки. Купиха готови модули за баня от чуждестранни производители, съвременни кухненски шкафове и уреди. Много скоро се прочуха с иновативния си дизайн, както и с качествата на продуктите, които се продаваха на изключително разумни цени. Оливия използва количеството в тяхна полза и продължи да поддържа цените по-ниски от тези на конкуренцията. Първоначално майка ѝ се притесняваше, но времето доказа, че Оливия е права. Инстинктът ѝ се бе оказал безупречен.

Петдесет години по-късно шейсет и девет годишната Оливия Грейсън беше създала империя, която обхващаше целия свят, и индустрия, с която никой не можеше да се сравнява, въпреки че

мнозина продължаваха да опитват. На двайсет и пет Оливия вече бе легенда, както и „Фабриката“, а славата на всичко, което предлагаше за дома — от кухненски прибори до мебели — бяха на възможно най-ниската цена. Всички вещи за дома без изключение можеха да се купят от „Фабриката“, а тя пътуваше непрекъснато, за да открие нови доставчици, продукти и дизайни. Империята ѝ продължаваше да расте, а заедно с нея и славата ѝ.

Най-забележителното бе, че по лицето ѝ не се забелязваше непреклонност или твърдост, докато седеше на обичайното си място на заседанието на борда между синовете си, седнали от двете ѝ страни. Филип постъпи веднага щом завърши бизнес школата, а Джон непосредствено след като защити магистърска степен по изящни изкуства и графичен дизайн.

Марибел се беше пенсионирила отдавна. „Фабриката“ беше продукт на гения на Оливия, а огромното богатство, което натрупа, бе наследството за децата ѝ. Цял живот беше работила, за да създаде тази империя. Оливия бе олицетворението на американската мечта.

Макар да упражняваше огромна власт и нищо да не бе състояние да убегне от погледа ѝ, изражението ѝ беше меко, нежно. Тя бе от жените, които всички приемат сериозно, същевременно избухваше в смях при всеки повод. Бе дискретна жена и знаеше кога да говори. Изслушваше внимателно всички идеи, които я подтикваха да създаде нещо ново, и дори сега искаше да продължи да разширява „Фабриката“ на нови места, да я издигне до неподозирани висоти. Тя никога не разчиташе на стари лаври, ентузиазмът ѝ, както и многобройните ѝ интереси продължаваха да допринасят за разрастването на бизнеса. Все още се вълнуваше от разкриващите се нови възможности, както и в младежките си години.

Освен Оливия и синовете ѝ Филип и Джон, членовете на борда бяха шестима. Тя беше председател и изпълнителен директор, а Филип главен финансов директор. Умен и пресметлив също като баща си, той започна работа веднага след като завърши бизнес школата на „Харвард“ и защити магистърска степен с отличие. Беше тих, приличаше повече на баща си, отколкото на майка си. Всяко от момчетата беше наследило способностите ѝ, но у нито един не бяха съчетани изцяло. Джон, третото ѝ дете, беше шеф на творческия отдел. Като човек на изкуството, завършил „Йейл“, рисуването оставаше

голямата му любов, но обичта към майка му го беше тласнала към бизнеса от ранна възраст. Оливия открай време знаеше, че с артистичния си усет и доброто образование той щеше да им бъде от огромна помощ. Беше значително по-бъбрив и шумен от по-големия си брат и приличаше на майка си в много отношения, въпреки че финансовата страна на бизнеса бе истинска мистерия за него. Живееше за естетиката, заради красотата, която откриваше в света. Все още прекарваше свободното си време през уикендите в рисуване. Преди всичко беше художник.

Филип, на четирийсет и шест, беше сериозен, солиден мъж също като баща си. Джо бе счетоводител и през годините помагаше на Оливия да управлява бизнеса, без да се старае да изпъква. Филип бе наследил усета му към финансите и сериозното му отношение към света, но така и не беше взел от творческия усет на майка си и волния ѝ дух.

Четирийсет и една годишният Джон притежаваше вродения усет на Оливия към дизайна, като художник той непрекъснато вдъхваше нов живот на продуктите, които предлагаша по света. Имаше невероятен талант, който посвещаваше на „Фабриката“, докато мечтаеше изцяло да се отдаде на рисуването. И двамата бяха жизненоважни за бизнеса, но движещата сила все още оставаше майка им, макар да приближаваше седемдесетте. „Фабриката“ продължаваше да бъде семеен бизнес, въпреки че им бяха предлагали много пъти да пуснат акции на борсата. Оливия бе категорично против, а Филип се изкушаваше от някои от предложенията през последните години. Тя настояваше „Фабриката“ да си остане тяхна, както и многобройните магазини по света и нямаше намерение да променя нещата.

Фирмата процъфтяваше и непрекъснато се разрастваше. Беше категорична, че докато е жива, хората от семейство Грейсън ще бъдат начело. Двете ѝ дъщери не проявяваха интерес към бизнеса, но тя знаеше, че един ден синовете ѝ ще го управляват и ги беше подготвила добре. Беше сигурна, че заедно ще успеят да опазят империята, която бе построила, но истината бе, че тя нямаше никакво намерение да се пенсионира и отстъпи на друг ръководното място. Оливия Грейсън бе все още дейна, управляваше „Фабриката“ и пътуваше по света, както и през изминалите петдесет и две години. Не бе забавила темпото, идеите ѝ бяха все така забележителни, новаторски, освен това

изглеждаше десет години по-млада. Беше естествено красива жена, със страст към живота и притежаваше десет пъти повече енергия, отколкото хората, наполовина на нейната възраст.

Както винаги, спокойно и методично тя приключи заседанието малко след обед. Бяха разгледали всички въпроси от дневния ред, включително загрижеността на Оливия за някои от фабриките в Индия и Китай. Основният въпрос за Филип беше нетният финансов резултат, по-стабилен от когато и да било. Продуктите, които продаваха, бяха на невероятно ниски цени, докарваха им истинско състояние и „Фабриката“ ги разпространяваше по цял свят.

Оливия много държеше цените на продуктите им да са твърди и достъпни. Тази сутрин Филип ги увери за пореден път, че макар да не знаят всичко за състоянието на азиатските си фабрики, уважаваната фирма за индустриални проучвания твърдяла, че всичко е наред. Производствените разходи им оставяха предостатъчно печалба, както беше от години. Конкуренцията завиждаше на модела, който бяха разработили, и така и не успяваха да го повторят. Оливия сякаш действаше с магия.

Тази сутрин Джон предложи нови модели, за които всички бяха убедени, че клиентите ще изкупят като топъл хляб през идващите месеци. „Фабриката“ изпреварваше успешно всяка модна тенденция, като залагаше на безупречен инстинкт за предпочитанията на клиентите, още преди самите те да са наясно към какво ще проявят интерес. Джон имаше непогрешим усет към форма, функционалност и цвят. Предлаганото съчетание от ниски цени и атрактивен дизайн при моделите, които клиентите им търсеха, беше неустоимо. Те успешно създаваха интерес и нужда, а след това ги запълваха. „Фабриката“ осъществяваше финансов скок напред всяка година.

Създадената от Оливия империя беше непоклатима. Тя знаеше, че покойният ѝ съпруг щеше да се гордее с нея, както и по времето, когато беше жив. Джо бе съвършеният мъж за нея. Нито бе изненадан, нито я критикуваше, когато бизнесът, който изградиха заедно, не ѝ даваше възможност да прекарва достатъчно време с него и децата. И двамата знаеха, че това е неизбежно, че тя ще бъде много заета, не само когато пътува, но и когато е у дома. Джо компенсираше отсъствията ѝ, тъй като работното му време се определяше от финансовите ангажименти към фирмата. Беше завършил счетоводство

и заемаше поста на главен финансов директор до смъртта си, когато Филип пое работата му. Майката на Оливия, Марибел, се оттегли от бизнеса, за да се грижи за внучетата си скоро след като Филип се роди и тази роля ѝ отиваше много повече и я подлагаше на много по-малко стрес. Бизнесът на Оливия и Джо отдавна се бе разширил до неузнаваемост. Оливия бе движещата сила на „Фабриката“ и носеше тази отговорност с лекота, въпреки че отнемаше значителна част от времето ѝ с децата. Опита се да им се реваншира, когато пораснаха, най-вече през последните четиринайсет години, след като съпругът ѝ ненадейно почина. Получи инфаркт, докато тя инспектираше новите фабрики на Филипините. Беше само на шейсет.

Смъртта на Джо бе тежък удар за Оливия и децата. Оттогава тя им отделяше повече внимание и се стараеше да води и тях, и внуците си на почивка всяка година. Обичаше ги, винаги ги бе обичала, също и съпруга си, но обичаше и бизнеса. „Фабриката“ беше нейната слабост, животът ѝ. Това бе всепоглъщащ пламък, вечен пламък, който я обгръщаше и крепеше. Джо разбираше това и нямаше нищо против, децата ѝ също го знаеха, макар някои да проявяваха повече разбиране от другите.

Главният им юридически съветник Питър Уилямс присъстваше на заседанието на борда тази сутрин, за да обсъдят въпроси, които Филип бе повдигнал — как ще се отрази на финансовото им състояние, ако се прехвърлят от азиатските фабрики в други, в Европа, където бе по-малко вероятно да изникнат неприятни изненади. Всички бяха наясно, че това ще повиши неблагоприятно цените, затова Филип не препоръчваше подобен ход. Оливия държеше главният им юрист да присъства на обсъждането. Питър, както обикновено, изказа внимателно обмисленото си мнение. Тя се вслушваше в съветите му по много въпроси, тъй като той бе много прецизен. Беше консервативен по природа, но предложенията му винаги бяха изключително практични и той винаги намираше начин да им помогне, като откриваше решения и за най-сложните въпроси. А такива въпроси неизбежно възникваха в бизнес като техния, разпрострял се по цял свят. Той уважаваше Оливия безкрайно много и вече двайсет години посвещаваше почти цялото си време на „Фабриката“. Никога не се възмущаваше от дългите часове, които се налагаше да прекарва в работа, не натякваше за жертвите, които правеше, нито за

неблагоприятния ефект, който отдадеността му оказваше върху личния му живот. От самото начало бе очарован от бизнеса и от жената, която го управляваше, и не криеше възхищението си към нея.

— Какво ще кажеш за съвещанието? — попита го Оливия, докато чакаха заедно асансьора.

Филип и Джон бяха все още в заседателната зала, но тя трябваше да се върне в кабинета си. Питър бе тръгнал към офиса си, намиращ се на десетина пресечки от сградата. Тъй като „Фабриката“ беше най-големият му клиент, той често се отбиваше. Преди четирийсет години Оливия премести централата от покрайнините на Бостън в Ню Йорк. Децата ѝ пораснаха в Ню Йорк. Веднага след като откриха клонове в Ню Джърси, Чикаго, Кънектикът и Лонг Айленд, Ню Йорк се оказа много по-подходящо място от тихото предградие на Бостън. Когато добавиха южните щати, Средния запад и Западното крайбрежие и разшириха бизнеса и в чужбина, Ню Йорк беше задължителното място, откъдето да се ръководи всичко. Офисите им се помещаваха в голяма сграда на Парк авеню, имаха складове в цялата страна, както и в Азия, Южна Америка и Европа. Магазините им бяха интернационални от двайсет години. Оливия запази всички стари обекти, но добави много нови. В момента имаха над сто и всеки един носеше добра печалба и процъфтяваше. Оливия бе допускала и грешки през годините и винаги когато можеше, ги поправяше бързо.

— Филип повдигна важни въпроси — отвърна Питър, когато се качиха заедно в асансьора и тя натисна копчето за своя етаж. Кабинетите на Филип и Джон бяха на същия етаж. — Държим под око всички потенциални проблемни места. Засега друго не можем да направим — увери я Питър.

— Не искам да използваме фабрики със съмнителен начин на производство — повтори тя думите, които бе казала по време на заседанието, думи, превърнали се в мантра за нея. Тя имаше силно развито, непрекъснато будно социално съзнание, висок морал, както и изключителен ум за бизнес. Оливия беше етична жена с добро сърце.

— Според мен няма за какво да се тревожим, поне доколкото ми е известно. Освен това непрекъснато сме нащрек и се ослушваме — успокои я Питър.

— Според теб всичко наред ли е? — попита го тя направо и го погледна с пронизителните си сини очи.

Нищо не ѝ убягваше — това бе едно от многобройните ѝ качества, на които той се възхищаваше. Освен това тя никога не жертваше моралните си принципи заради печалбата.

— Да, според мен всичко е наред — отвърна честно Питър.

— Добре. Ти си моят барометър, Питър — рече тя и се усмихна. — Когато прецениш, че нещо не е наред с фабриките, тогава ще му мислим. — От нейните уста това беше страхотен комплимент.

— Веднага ще ти кажа, ако нещо се промени. Информацията от източниците ни е сигурна. Имаш ли време за един бърз обяд, преди да се захванем отново с работа?

Тя знаеше, че той работи упорито като нея и няма никакво излишно време. Беше им приятно да обсъждат бизнеса заедно и да споделят какво става в живота им. Питър беше на шейсет и три, женен, с пораснали син и дъщеря и много успешна кариера. Заедно бяха извоювали много битки за „Фабриката“.

— Не мога — поклати глава тя със съжаление. — В един и половина имам интервю с „Ню Йорк таймс“, а преди това трябва да се справя с куповете, които ме чакат на бюрото. — Оливия изпитваше ужас от деня, в който той щеше да се пенсионира. Много разчиташе на съветите му и на прецизния му анализ на ситуацията, ценеше високо приятелството му. На никой друг нямаше повече доверие. За щастие той беше жизнен човек и нямаше намерение скоро да се пенсионира.

— И да ти кажа, че прекаляваш с работата, няма да има смисъл — усмихна се мрачно той и тя се засмя тъкмо когато асансьорът спря на нейния етаж.

— И аз мога да ти кажа същото — махна Оливия с ръка на излизане.

Вратата на асансьора се задържа отворена за няколко секунди.

— Кога заминаваш на почивка? — провикна се след нея той и тя се обърна, за да отговори.

— Има още шест седмици. През юли.

Той знаеше, че всяка година заминава с децата за рождения си ден. Избираше различни, интересни места, за да ги примами и зарадва. Беше сложила началото на тази традиция, когато съпругът ѝ почина, и беше сигурна, че Джо би одобрил. По този начин се опитваше да компенсира смъртта на баща им и времето, което не бе прекарвала с тях, докато бяха по-малки. Знаеше, че няма да навакса изгубеното

време, но пътуванията, които организираше, радваха всички и тя всяка година обмисляше добре къде да отидат и много се стараше. За нея това време бе свещено.

Помаха му и забърза към кабинета си, когато вратата на асансьора започна да се затваря. Беше станало почти дванайсет и трийсет и разполагаше с час преди да пристигне репортерът от „Ню Йорк таймс“. Вече бе помолила асистентката си да ѝ поръча салата и да я остави на бюрото. Не искаше да губи никакво време. Често постъпваше по този начин или просто пропускаше обяда. Много жени завиваха на все още по момичешки стройната ѝ фигура. Благодарение на нея и на изненадващо гладкото си лице изглеждаше значително по-млада. Тя обаче никога не се замисляше за външния си вид.

Когато я попита за почивката, Питър ѝ напомни за нещо и преди да влезе в кабинета, тя спря, за да поговори с асистентката си Маргарет.

— Изпрати ли имейлите за пътуването?

— В десет сутринта. Обядът те чака на бюрото заедно със съобщенията и списък с всички, които те търсиха.

Тя също щеше да обядва на бюрото си. Знаеше колко е заета Оливия в дните, когато се провеждаха заседанията на борда. През остатъка от деня тя се опитваше да навакса и вероятно щеше да работи до късно вечерта. Маргарет бе готова да остане с нея. Никога не се сърдеше за дългите работни часове и успяваше да подреди личния си живот в зависимост от служебните ангажименти. Предаността ѝ към шефката бе на първо място. Оливия умееше да мотивира всички, които работеха за нея, и да ги въодушевява с енергията си.

Оливия ѝ благодари и влезе в просторния си, елегантно обзаведен кабинет. Всичко в стаята бе уютно, въздушно, кремаво. На стените бяха закачени съвременни картини, някои рисувани от сина ѝ, а подът бе застлан с ръчно тъкан килим от бежова коприна, поръчан от Италия. Бе приятен кът за работа, в който имаше и канапе, и няколко стола в един от ъглите. Там щеше да се проведе предстоящото интервю за бизнес страниците на „Ню Йорк таймс“. Щеше да дойде млад репортер, когото не познаваше. Маргарет вече ѝ бе приготвила информацията за професионалните му умения и личен живот. На Оливия ѝ се стори сравнително безобиден, макар и доста млад. Тя

обаче уважаваше младостта, ценеше свежия поглед върху нещата и новите идеи.

Затова и обичаше да говори с внуците си и ги водеше на лятното пътуване. Обожаваше да прекарва времето с тях и децата си. Надяваше се и те да се вълнуват не по-малко от нея за тазгодишната ваканция. Струваше ѝ се, че ще бъде една от най-хубавите досега. За нея това бе покана, докато за тях бе пряка заповед. Знаеха, че тя очаква да заминат с нея, а и трудно устояваха на поканите ѝ.

Следващият час отлетя неусетно, докато Оливия връщаше десетки обаждания и отговаряше на имейли. Така и не ѝ остана време да се докосне до салатата преди Маргарет да ѝ съобщи по интеркома, че репортерът от „Ню Йорк таймс“ е пристигнал. Помоли я да го покани в кабинета и стана, за да го посрещне и отведе до удобното канапе и столовете.

Мъжът, който седна срещу нея, бе в средата на двайсетте, в дънки, маратонки и тениска, с дълга буйна коса и не се беше бръснал няколко дни. Това бе типичният вид на младежите на неговата възраст. Не се беше постарал за случая, но Оливия нямаше нищо против. Беше свикнала с амбициозните млади репортери. Повечето не криеха страхопочитанието си, когато се запознаеха с нея, докато при този беше различно. Заля я с въпроси веднага. Оливия никак не се стресна от липсата му на възпитание и това че не каза нито една дума предварително, отговаряше му открито, прямо, запази приятелско изражение, без да обръща внимание на вида и подхода му.

Интервюто продължи почти час, въпреки че задаваше въпросите без всякаква система и последователност. Зададе и трудни въпроси, но тя им се зарадва, защото бе готова с отговорите. После той я изненада с нападки за съвещанието от сутринта. Следеше внимателно всяка нейна дума, беше отлично информиран и очевидно се надяваше да напипа ахилесовата ѝ пета и да я изненада. Изречението ѝ не издаде нищо, докато даваше внимателно обмислените си отговори.

— Притеснявате ли се, че нарушавате законите, които забраняват използването на детски труд в азиатските фабрики?

— Нямаме доказателство за подобно нарушение — заяви спокойно тя, — въпреки че извършихме задълбочено проучване. Това е въпрос, който ме интересува живо във всеки аспект от бизнеса ни.

— Не мислите ли, че е в реда на нещата да се предположи, че в тези райони, при цените, които плащате, все някъде има нарушения?

— Не предполагам нищо — отвърна тихо Оливия. — Непрекъснато проверяваме всичко. Източниците ни не са забелязали случаи на малтретиране под никаква форма.

— Ами ако се окаже, че има, какво ще направите?

— Ще откликна подобаващо, след това ще предприема необходимите мерки. Ние не подкрепяме потъпкването на човешките права — увери го тя. — Нито пък нарушенията на закона за забрана на детския труд. Имам четири деца и три внучета. Открай време съм съпричастна към трудностите в живота на някои деца.

— Може би дотолкова, че ще повишите цените си, ако се наложи да смените фабриките, и започнете да плащате по-високи разходи в Европа ли?

— Разбира се — натърти без колебание тя. — „Фабриката“ не подкрепя насието, независимо в каква форма, независимо дали става въпрос за деца или възрастни.

Тогава той смени темата, за момент, изглежда, остана доволен, но по агресивното му държание усещаше, че подозира нещо. Беше скептично настроен към казаното от нея, но нямаше доказателства, че го лъже. А и нямаше да намери. „Фабриката“ беше безупречна в работата си и тя се гордееше с този факт.

Отдели на младия репортер почти час и половина и най-сетне асистентката ѝ влезе, за да я спаси, и ѝ напомни, че я очаква друга среща. Истината бе, че друга среща нямаше. А и час и половина бе предостатъчно време за интервю. Ако го беше оставила, той щеше да остане цял следобед. Времето на Оливия беше ценно, чакаше я работа, цяла империя разчиташе на нея.

Двамата си стиснаха ръцете и журналистът излезе от кабинета ѝ с наперена походка, сякаш притежаваше целия свят. Усети, че това е поза само за пред нея, и щом вратата се затвори, тя позвъни на Питър Уилямс, за да му разкаже за интервюто.

— Питаше за забраната за използване на детски труд в азиатските ни фабрики — започна угрижено Оливия, макар да бе довольна, че въпросът бе повдигнат по време на заседанието на борда.

— Нямаме доказателства за подобно нещо — напомни ѝ Питър. — А наблюдаваме всичко много внимателно — увери я той.

— Значи не си притеснен? — попита тя, за да провери отново барометъра — никой друг не можеше да ѝ даде по-добър съвет от него. Имаше пълно доверие на преценката на Питър.

— Не съм — отвърна небрежно той. — Чисти сме, Оливия, колкото и да му се иска да те подплаши. Това е евтин трик. Не се връзвай. Следим изкъсо всичко.

— Ще видим какво ще излезе от тази работа. Дано пусне приличен материал.

— Няма страшно — заяви спокойно той. — Как иначе?

Тя се засмя при тези думи. Имаше опит с подобни материали. Пресата винаги се отнасяше справедливо и журналистите рядко проявяваха снизхождание към грешки.

— И двамата знаем, че може да стане страшно — напомни му тя. — Добре че поне засега всичко върви гладко. Ако този проблем се обърне срещу нас, може да ни причини големи главоболия.

— Ако стане подобно нещо, ще се погрижа — успокои я той, без следа от тревога.

Тя бе сигурна, че ще се погрижи. И преди се беше справял с трудни въпроси — със стачки в техни фабрики, със заплахи за съд и какви ли не малки и големи проблеми, но това бе част от работата му.

— Засега забрави за това. Положението е под контрол. След шест седмици заминаваш на почивка.

— Нямам търпение — призна тя. През последните седем месеца беше работила много упорито, както обикновено. Денят ѝ продължаваше безкрайно дълго, а графикът на пътуванията беше убийствен. Предстоеше ѝ командировка до Бразилия и още една до Нова Зеландия.

— Заслужаваш почивка — додаде Питър.

Понякога се питаше как успява да се справи с всичко и как издържа на непрекъснатия стрес. От нея се очакваше много и цялата отговорност лежеше на нейните плещи. Тя обаче носеше товара си търпеливо, упорито и с достойнство. Той знаеше, че напрежението взема своята дан, но тя рядко се оплакваше и стресът, на който бе подложена, не ѝ личеше. Винаги успяваше да овладее положението. Няколко минути по-късно Оливия се зае с работа и напълно забрави както за интервюто, така и за разговора с Питър. Всичко беше наред. Притесненията ѝ за използването на детски труд във фабриките им

изглеждаха неоснователни. Друго не ѝ трябваше да знае и ако нещо се променеше, тя щеше да реагира първа. Питър Уилямс го знаеше. Оливия Грейсън бе сила, с която всички се съобразяваха, нямаше равна на себе си и господ да е на помощ на човека, който си въобразяваше, че може да я измами или подведе и тя да премълчи. Това нямаше да се случи, каквото и да ѝ струваше. Оливия Грейсън бе честна и почитена жена.

През останалата част от следобедта тя работи като фурия, както и всеки друг ден през изминалите почти петдесет и две невероятни години. Това занимание бе любимото ѝ. Упоритата работа я крепеше и тя бе наясно, че този факт няма никога да се промени.

2.

Оливия помагаше на майка си в управлението на „Фабриката“ от четири години. Беше на двайсет и две, когато Марибел реши да назначат главен финансов директор, който да им помага. Благодарение на промените, които Оливия беше направила, се разрастваха толкова бързо, че Марибел не успяваше да се справя сама със счетоводството. Назначи още двама счетоводители, но двете с Оливия бяха единодушни, че им трябва нещо повече. Майка им се консултира с банката им и много скоро ѝ препоръчаха младеж от Върмонт. Джо Грейсън имаше бакалавърска степен по бизнес и икономика и диплома за лицензиран счетоводител. Беше на двайсет и седем, но изглеждаше по-зрял от възрастта си. Беше тих мъж, на когото можеше да се разчита, работеше в района на Бостън от години и се занимаваше със счетоводството на малки фирми. Мениджърът от банката го запозна с Марибел и седмица по-късно той беше залегнал над счетоводните им книги. След като цяла седмица преглежда внимателно всичко, той направи няколко предложения, които ѝ се сториха разумни. Тя го назначи веднага и макар че той продължи да работи и за останалите си фирми, прекарваше все по-голяма част от времето си в кабинета си в магазина. Беше приятен млад човек, с лек характер, справяше се великолепно с цифрите и бе изключително практичен. От него лъхаше спокойствие, притежаваше здрав разум и Оливия започна да обсъжда с него някои от плановете си за разширение, а той ѝ предлагаше безупречни съвети. Никога не ѝ казваше какво да прави, обясняваше причините, поради които би трябвало да постъпи по един или друг начин, и тя започна да се допитва все по-често до него.

Нямаше представа, че той е очарован от нея, че изпитва огромно възхищение към напредничавите ѝ идеи. Веднага бе разбрал, че ако бъде насочена в правилната посока, тя ще превърне „Фабриката“ в индустрия със завидни мащаби. Всеки път оставаше впечатлен от внимателно обмислените ѝ планове, от възможностите, които щяха да се открият пред тях, и ѝ показваше как да осъществи намисленото.

Скоро се превърна в безценен член на екипа им, а Оливия дълбоко уважаваше съветите му. Той внесе елементи, от които тя нямаше никаква представа, и я научи на много.

Марибел забеляза дълго преди дъщеря си колко запленил е Джо Грейсън от нея. Покани го на вечеря, за да тласне отношенията им в желаната посока, и след това той се отбиваше често на гости, оставаше до късно в офиса, прибираще се заедно с тях и похапваха някое набързо приготвено, непретенциозно ястие. Бе толкова стеснителен, че му трябваша шест месеца, докато се реши да покани Оливия на среща, а тя остана силно изненадана. Не го възприемаше по този начин, за нея той беше просто колега, чиито разумни предложения ценеше, както и усета му към парите. По това време вече обсъждаше с него почти всичко, а той оставаше изумен от плановете ѝ.

Когато я заведе на вечеря, говориха единствено за работа, а вечерта, като ѝ призна, че е влюбен в нея, тя не можа да повярва. Тази възможност не ѝ беше минавала през ума и го погледна слисано, но не възрази. Идеята ѝ допадна. Двамата бяха страхотен екип в работата, тя знаеше, че той държи на „Фабриката“ почти колкото нея и идеалите им бяха почти еднакви. Джо почиташе морала, уважаваше благоприличието. Не беше от мъжете, които могат да развълнуват една жена, но тя отдавна бе разбрала, че е свестен човек. Същата вечер я изпрати до тях и я целуна за пръв път.

Ухажването му не беше нито главомайващо, нито вълнуващо, срещите им не я опияняваха, но тя не искаше подобно нещо. Самата Оливия бе разумна жена, предпочиташе приятелството, което бяха изградили, и лекотата в общуването. Също както му имаше доверие и му поверяваше парите си, така и той залагаше на творческите ѝ идеи за „Фабриката“, въпреки че му се струваха твърде смели. Разбра, че тя създава модел, който щеше да послужи като образец за още много магазини. Всичко за което тя говореше, му звучеше смислено и обосновано, макар за други да не бе така. Двамата се разбираха чудесно, понякога дори без думи.

На свети Валентин, три месеца след като започнаха да излизат заедно, той ѝ подари малък диамантен пръстен и ѝ предложи да се оженят. Нямаше семейство, нито живи близки роднини и искаше да започне живот с нея. Когато казаха на майка ѝ, Марибел много се зарадва. Джо Грейсън беше съвършеният мъж за дъщеря ѝ. Той бе

създал стабилна основа, база, на която да разчита, докато гради дръзкия си нов свят. Марибел остана възхитена.

Първоначално чувствата на Оливия към него не бяха нито по момичешки незрели, нито романтични, бяха породени от сигурност и вяра, също както зараждащата се у нея любов.

Ожениха се на скромна церемония шест месеца след като започнаха да излизат, година след запознанството си. Той напусна другите фирми, в които работеше, и остана във „Фабриката“ на пълен работен ден и се смееше, когато през медения им месец Оливия започна да купува стока за магазина. Заведе я в Европа с оскъдните си спестявания — Англия, Франция и Италия, а последните два дни прекараха в Дания, за да се запознаят със скандинавския дизайн на мебели. Оливия бе направила няколко поръчки и бе открила забележителни неща. Най-важното, което откри, бе връзката си с Джо. Тази връзка даряваше Джо с топлотата и привързаността, която не бе имал никога, а Оливия можеше да разчита на стабилен мъж. С изключение на Ансел Морис, в живота ѝ нямаше друг мъж. Освен това знаеше, че Джо е подходящ за нея.

Оливия се върна от медения месец във възторг от онова, което бяха видели в Европа, изпълнена с енергия, измислила нови планове за магазина. Развълнува се още повече, когато поръчките започнаха да пристигат и отваряше сама многобройните сандъци. Вечер двамата с Джо преглеждаха новия инвентар. Той бе неуморен в желанието си да ѝ помогне с всичко, което е по силите му. Нещата вървяха толкова добре, че Оливия изпадна в паника, когато започна да ѝ прилошава. Нямаше представа какво ѝ е, но много скоро състоянието ѝ се влоши и Джо много се притесни.

Поговори с майка ѝ и решиха, че Оливия трябва да отиде на преглед час по-скоро. Той я заведе при лекар, препоръчан от приятел в Бостън, и Оливия се разтревожи още повече, когато разбра какво ѝ е. На медения месец беше забременяла, а това не влизаше в плановете ѝ. Джо говореше за деца с много обич, но въпреки това се бяха разбрали да изчакат няколко години. Оливия мислеше да са поне пет, докато осъществи всичките си планове за разширението на „Фабриката“, а бизнесът си стъпи здраво на краката и отворят един или два нови магазина. В момента нямаше време за бебе и се заплака, щом чу новината. Каза, че бебето щяло да съсипе всичко. Джо ѝ съчувстваше,

макар че сияеше от щастие. Не можеше да си представи нищо по-прекрасно от това двамата да си имат дете. Оливия беше жената на мечтите му и той обеща да направи всичко по силите си, за да ѝ е по-леко, а пък Марибел им направи неустойимо предложение. Призна, че е готова да се пенсионира и да остави всичко в техните ръце. И без това двамата бяха по-компетентни от нея, а в последните години тя не беше допринесла с нищо за бизнеса. Джо държеше под контрол финансовото състояние на фирмата. Вече нямаха нужда от нея, освен да се грижи за детето им.

Марибел предложи да се пренесе при тях и да се грижи за бебето. Оливия беше във възторг. Знаеше, че детето ѝ ще бъде в добри ръце, а двамата с Джо можеха да продължат да работят както досега. Съпругът ѝ обеща да направи всичко по силите си, за да помогне Оливия да продължи да работи. Разрешението бе намерено и раждането на бебето по-рано от предвиденото не я натовари прекалено много. Марибел беше на седмото небе. Да се грижи за малкото човече ѝ бе много по-приятно, отколкото работата в магазина. Занимаваше се с бизнеса от години и той бе надраснал възможностите ѝ благодарение на Оливия и Джо.

Според Оливия сега не беше времето да си стои вкъщи. Промените, които искаше да наложи, бяха от съществено значение и не можеше да чака.

Остана на работа до последния ден на бременността си. Двата с Джо се занимаваха със счетоводството и преглеждаха инвентара в офиса късно една вечер, когато водите ѝ изтекоха. В първия момент Оливия се уплаши. Започваше се. Ами сега! Той побърза да ѝ вдъхне кураж, успокои я, позвъни на майка ѝ и на лекаря, и я закара в болницата. Никак не искаше да я остави, но не му позволиха да присъства на раждането. Затова прекара в чакалнята цели дванайсет часа. Марибел излизаше при него от време на време, за да му каже как върви. Обясни, че първите бебета винаги излизат бавно, но Оливия се справяла добре. Той не беше на себе си от притеснение и се молеше да не ѝ е прекалено трудно. Беше силно влюбен в нея и много се вълнуваше за първородното им дете.

На Оливия ѝ беше много по-трудно, отколкото бе планирала и предполагала. Щеше да се уплаши много повече, ако имаше представа колко е болезнено. Филип тежеше малко над четири килограма и тя

изглеждаше напълно изтощена, разкъсана от болка, когато Джо най-сетне я видя непосредствено след раждането. Никога не бе изпитвал по-силна обич към нея, а бебето бе най-красивото същество, което бе виждал. И двамата се разплакаха, когато го видяха и Джо го гушна за пръв път. За него това беше истинско чудо, докато за нея бе най-трудното, което бе вършила през живота си. На следващия ден обаче тя започна да се възстановява и реши, че бебето е сладко. Кърми го през първите няколко дни, след това го свикнаха с биберон, за да може Марибел да го храни нощем. Джо не искаше Оливия да се преуморява, а според него тя бе преживяла повече от достатъчно, затова се отнасяше към нея като към крехко стъкло, когато седмица по-късно отведе жена си и бебето у дома. Тя настояваше, че се чувства добре. Беше на двайсет и три и с бебето бяха здрави и силни.

Марибел веднага изработи график на Филип и не го изпускаше от ръцете си нито за миг, суетеше се непрекъснато около него. В мига, в който го оставеше, преданият му баща го поемаше. Оливия нямаше почти никакво време да създаде връзка с бебето, тъй като седмица по-късно се върна във „Фабриката“. Работеше на половин работен ден, докато Филип не навърши шест месеца, след това отново започна работа на пълни обороти. Джо смяташе, че е твърде рано, искаше му се тя да възвърне силите си, но същевременно знаеше, че съпругата му гори от нетърпение да поднови работата си в магазина и сърце не му даваше да възрази. Стараеше се да приключва бързо в офиса, за да се върне при сина си, уж да помогне на Марибел, но истината бе, че искаше да прекарва повече време със сина си.

Филип беше весело бебе, с лек характер, с баща и баба, които бдяха денонощно над него и откликваха на всяка негова нужда и прищявка. Когато Оливия се прибираще вечер, тримата се редуваха да го носят на ръце. Тя все още не можеше да повярва, че двамата с Джо си имат бебе. Струваше й се, че е чуждо дете, но когато стана на шест месеца, лицето му се озаряваше всеки път, когато видеше майка си, а понякога Марибел го разхождаше до магазина с количка, на гости на гордите родители. Джо показваше Филип на всички. Той бе роден за баща, което съвсем не можеше да се каже за Оливия, но пък тя бе любяща майка, макар да не беше непрекъснато до него. Продължаваше да се интересува най-много от магазина. Тя прилагаше всичките си планове, всеки ден измисляше нови. Джо едва смогваше с наложеното

от нея темпо и не можеше да определи дали обича повече съпругата си, или бебето им. Чувстваше се невероятно щастлив. Всички бяха доволни и щастливи, че Марибел се грижи за детето. На нея ѝ беше много по-приятно да се занимава с внука си, отколкото да работи в магазина. Беше едва на четирийсет и осем, радваше се, че има възможност да се пенсионира, особено в името на такава чудесна кауза. Джо беше съвършеният партньор за Оливия и идеите, които тя имаше за магазина.

Беше предложил да премахнат основни железарски материали и да насочат вниманието си към стоките, които бе избрала и се продаваха добре. От счетоводните документи и непрекъснато нарастващата печалба знаеше, че Оливия е изключително далновидна. Веднага бе разбрал, че е истински гений. Непрекъснато я учеше на все нови неща за финансите, а тя усвояваше бързо. Оливия пък изпитваше все по-нарастващо уважение към преценката му, към практическия му усет и съвети. Освен това той се държеше чудесно и с нея, и със сина им. Не можеше и да мечтае за повече. Бракът им се оказа най-доброто решение, което бе вземала.

Скоро след раждането на Филип Оливия реши да открият втори магазин. Първоначално Джо се притесни, защото не искаше да надхвърлят възможностите си, ала след това, както обикновено, разбра, че тя е права. Отвориха втория магазин шест месеца по-късно на Лонг Айлънд, последва и трети, в Ню Джърси, когато Филип беше на годинка. Отпразнуваха първия му рожден ден по време на откриването на новия магазин. Същата вечер тя призна пред Джо, че иска да открият магазин и в Чикаго и той си даде сметка, че няма да може нито да я спре, нито дори да я накара да намали темпото. Тя беше поела стремглаво напред, но той бе наясно, че е права и тяхното време е настъпило. На всяко ново място, на което тя отваряше магазин, намираще и стара фабрика, подобна на първата близо до Бостън, флагманския им кораб.

Бяха задвижили плановете за Чикаго и се бяха спрели на подходящо място, когато Оливия забременя отново. Не се разтревожи както първия път, тъй като Марибел я увери, че с радост ще се грижи и за двете деца. Отглеждаше Филип с огромно удоволствие, а и Джо прекарваше с момченцето много време, което бе истинско щастие, тъй като Оливия непрекъснато прехвърчаше между трите магазина. Тя

действаше инстинктивно, имаше усет към пазара и умееше да открива най-стабилните доставчици на минимални цени, които нямаха нищо против да изпълняват предложения от нея дизайн. Движеха се напред и нагоре със скокове, без да се спрат нито за миг.

Беше бременна в деветия месец, когато откриха магазина в Чикаго и Джо тръпнеше от ужас да не би тя да започне да ражда по време на откриването или във влака, но тя настоя, че трябва да присъства. Този магазин беше най-големият досега и за нула време стана забележително успешен. Бизнесът процъфтяваше, когато на следващия ден си тръгнаха за Бостън и Джо настоя тя да лежи през целия път. Не искаше да изражда бебето във влака, на път към дома. Мислеше, че тя е напълно луда, че дойде. Тя обаче беше млада, силна и се вълнуваше от онова, което правеха. За две години бяха открили три нови магазина и печелеха повече пари, отколкото Джо бе предполагал, че е възможно. Досега Оливия не беше допускала грешки и според него нямаше да допусне и в бъдеще.

Раждането започна в нощта, когато се прибраха, и той успя да я закара в болницата в последния момент. Лиз се роди по-малка от брат си, два часа след като приеха Оливия в родилното и всичко мина поллеко, отколкото с Филип. Когато Джо влезе в стаята, тя грееше, гушнала малкото момиченце. Кръстиха я Елизабет на покойната му майка, която Оливия не познаваше. Две седмици по-късно тя се върна на работа. На Марибел ѝ беше приятно да се грижи за внучка и да има ново бебе в къщата. Всички бяха много щастливи. Изглежда, майчинството вдъхна нови творчески сили на Оливия. Джо не спираше да се възхищава на онова, което тя бе постигнала, и всичко, което се канеше да направи.

Съпругата му започна да пътува много по-често, купуваше стоки за четирите магазина или търсеше нови модели. Липсваше на Джо, когато отсъстваше, но резултатът от дейността ѝ личеше в счетоводните книги. Оливия така и не успяваше да прекарва с него и децата достатъчно време, както ѝ се искаше, но непрекъснато му повтаряше и се опитваше да убеди и себе си, че много скоро нещата ще поутихнат, ще забавят крачка, ала това така и не се случи. Тя бе по-заета от всякога, въпреки че ѝ беше приятно винаги когато се прибираще при него и децата. Изкарваше милиони, а Джо ги инвестираще по най-бързия начин. Благодарение на Оливия бъдещето

им, както и бъдещето на децата им бе осигурено. Това бе важно и за двамата. Тя трупаше богатство, от което да се възползват в продължение на много години. „Фабриката“ се превръщаше в легенда, а покрай нея и Оливия Грейсън. Името ѝ се прославяше.

Тя не се страхуваше да пробва новости, нито да предприема рискове, стига Джо да одобри действията, тъй като не вършеше нищо, без да се вслуша в неговия съвет. Той одобряваше дори пътуванията ѝ. Съпругата му никога не заминаваше, без да обсъди пътуването си с него, а той уважаваше всички подобрения и нововъведения. Въпреки че тя не можеше да прекарва колкото време искаше с децата, Марибел и Джо се стараеха малките да не усетят липсата ѝ. Засега поне системата работеше, Филип и Лиз бяха щастливи деца, радваха се на ласките на трима, вместо на двама. Никога не тъжаха, когато майка им беше в командировка или на работа. Когато я нямаше, Марибел и Джо им обръщаха достатъчно внимание. Бяха обградени с много обич, глезеха ги и ги гушкаха, когато Оливия я нямаше. Понякога тя се натъжаваше, че пропуска важни моменти от живота на децата си. Не си беше вкъщи, когато Лиз направи първите си стъпки, нито когато поникна първото ѝ зъбче, но тя правеше нещо важно за тях, осигуряваше живота и благосъстоянието им за години напред.

Откриха още четири магазина и вече имаха осем, когато три години по-късно се роди Джон. За раждането му едва успяха да стигнат в болницата навреме. Оливия проверяваше описа на новопристигналата стока, правена по нейни модели, и не забеляза първите признаци на раждането. Джон я откара бързо в болницата, но тя неочаквано се преви на две и Джон дойде на бял свят в асансьора на път към родилната зала. По-късно Джо се шегуваше с нея, докато тя се радваше на втория си син.

— Не знам в кое те бива повече, Оливия Грейсън. Да раждаш деца или да въртиш бизнес. И в двете нямаш равна на себе си.

Джон беше красиво дете и много приличаше на майка си. Беше спокоен и се отпусна в ръцете на баща си с ангелско изражение. Когато той ѝ го подаде отново, новороденото се сгуши доволно на гърдата ѝ. По това време Филип беше на пет, Лиз на три, а Марибел не можеше да се нарадва на трите си внучета. Оливия и Джон наеха икономка, която да поеме част от задълженията ѝ, също и готвачка, а Джо си тръгваше от работа по-рано, за да помага с каквото може. Оливия не

успяваше да си тръгне от магазина навреме за вечеря, но задължително се прибираше преди децата да си легнат. Да ги приспи бе специален ритуал за нея, освен когато пътуваше, а това се случваше все по-често. Тя имаше задължения както към семейството си, така и към работата.

Оливия откри първия магазин в чужбина в предградие на Лондон, последван от нов в Париж, а след това и в Дъблин. Последваха два в Германия и още един близо до Милано. След това се прехвърлиха в Швеция и по същото време откриха магазин в Тексас и още два на Западното крайбрежие. Оливия беше на кориците на „Тайм“, на „Бизнес Уийк“ и „Форчън“. Беше се превърнала в една от най-влиятелните личности в американския бизнес. Не беше арогантна, нито претенциозна; беше умна, дръзка и практична, а идеите ѝ за бъдещето — неограничени. Мечтаеше да открива магазини на базата на вече установения успешен модел по цял свят. Успяваше да поддържа високо качество, примамливи модели и смешно ниски цени. Магазинът на Ансел Морис, разширил се от старата фабрика извън пределите на Бостън, вече бе познато име по цял свят.

Бракът на Оливия и Джо се запази безпроблемен и устойчив. Той я подкрепяше във всичко, което тя предприемаше, управляваше финансите безупречно и очакваше от нея много малко в замяна. Беше неземно щастлив, че е част от живота ѝ и бе най-големият ѝ фен. Понякога майка ѝ се караше, че не прекарва повече време с децата си, но Оливия се старееше много. Обичаше ги безкрайно, но бизнесът бе по-силна притегателна сила от майчинството. Джо запълваше празнотите винаги щом можеше. Дватамата с Марибел се грижеха за децата, когато Оливия беше заета, а това се случваше през по-голяма част от времето. Тя пътуваше непрекъснато. Когато си беше у дома, прекарваше вечерите с Джо и децата. Нямахме склонност към трескав социален живот, нито пък изпитваше желание да се хвали с богатството си. Най-голямата ѝ радост бе да превърне бизнеса им в империя и благодарение на гения ѝ богатството им растеше. Не спираше да говори, че един ден децата им ще работят с тях. Тъй като не познаваше баща си, тя ценеше високо старанието на Джо. Той никога не пропускаше мачовете на малките, беше тяхната опора, а Оливия винаги можеше да разчита на него. Никога не я бе разочаровал и тя знаеше, че никога няма да го направи.

Оливия вярваше, че са съвършеното семейство. Трите деца бяха повече, отколкото тя някога бе мечтала. Когато Филип стана на дванайсет, Лиз на десет, Джон на седем, а тя обмисляше откриването на магазин в Австралия, с огромна изненада откри и съвсем не се зарадва, че е бременна отново. Беше прекалено заета, за да се занимава с бебе и не можеше да си представи как се е случило. Джо обаче не можа да си намери място от радост, когато му каза, и заяви, че искал още едно момиче. По това време Оливия беше на трийсет и шест, а Марибел на шейсет и една, въпреки това бе готова да поеме грижите за още едно бебе. Беше напълно отдадена на внуците си и понякога им беше повече майка, отколкото Оливия, която през повечето време пътуваше, за да обикаля магазините им.

Касандра се роди седем месеца по-късно. Този път раждането беше трудно, наложи се цезарово сечение, а Оливия се възстанови по-бавно, въпреки това побърза да се върне на работа. Бебето обаче беше прелестно и Джо остана очарован. На съпругата му ѝ беше по-трудно да се сближи с нея, отколкото с другите си деца. Бременността не беше лека, наложи ѝ се да намали темпото, а раждането изцеди силите ѝ. Не си даваше сметка колко ѝ е неприятно, че бебето е отнело времето и енергията ѝ от работата. А и вече не искаше деца. Първите три се родиха в рамките на пет години и раснаха заедно, докато Касандра, или Каси, както я наричаха, се появи късно и се оказа, че не е толкова лесно да я приемат. Още от самото начало беше различна. Трите деца на семейство Грейсън бяха руси, приличаха на Оливия и Джо, докато Каси беше с гарвановочерна коса, големи зелени очи и не приличаше на никого. Първата ѝ дума беше „Не!“ . Марибел неведнъж шепнеша на зет си, че Каси е същата като майка си. Оливия също бе своенравно дете, но не чак толкова трудно като Каси, която се превърна в дисидента на семейството.

Каси обожаваше баща си и още от съвсем малка се оплакваше, че майка им прекарва съвсем малко време с тях. Останалите също бяха забелязали липсата ѝ, но Оливия трябваше да управлява империя, разчиташе Джо и майка ѝ да се грижат за малките вместо нея. Стараеше се да присъства на важните събития в живота им, да ходи на училищни мачове и балетни представления, но ѝ беше трудно да е с тях всеки ден, а и Джо се справяше много по-добре от нея и никога не я критикуваше, че не отделя достатъчно време за децата. Той

разбираше много добре какво се опитва да направи тя и какво бе създала. Даваше си сметка, че сам никога нямаше да постигне подобни успехи. Заместваше я винаги и във всичко, в което можеше. Оливия все повтаряше, че е светец. Тя обичаше децата си, но той бе съвършеният съпруг и баща.

Понесе тежък удар, когато Джо почина, а тя на петдесет и пет години остана вдовица. Не можеше да си представи как ще продължи да живее без него, след трийсет и две години заедно. Откри, че единственото, което притъпяваше болката поне донякъде, беше работата. Започна да работи по-упорито от когато и да било. Каси вече учеше в колеж, останалите бяха пораснали и се бяха разпръснали, а Лиз имаше свои деца. Вече не се налагаше да е до тях всеки ден. Когато Кас замина за Англия, Марибел се премести в старчески дом. Беше на осемдесет и заяви, че ѝ било време. Беше направила на Оливия забележителен подарък, който дъщеря ѝ ценеше високо. Тя отгледа децата ѝ, беше дала трийсет години от живота си, за да може Оливия да управлява бизнеса и да издържа всички. Щом Кас се изнесе, а майка ѝ се премести, животът на Оливия без Джо опустя, остана ѝ единствено работата. А годините отлитаха.

От смъртта на Джо изминаха четиринайсет години и сега Оливия очакваше с нетърпение кратките две седмици, които прекарваше с децата си всяко лято. Беше пропуснала толкова голяма част от детството им, че ценеше всяка минута, прекарана с тях като възрастни. Беше твърде късно да поправи грешките, допуснати с Кас. Каси не позволяваше на майка си да се сблизат и бе издигнала непреодолима преграда помежду им след смъртта на баща си. Той бе толкова добър човек, толкова мил, че сърцето на Оливия продължаваше да се свива всеки път, когато мислеше за него. Оливия знаеше какъв късмет е имала, че се омъжи за него, защото той бе истински ангел.

Когато Джо почина, Оливия започна традицията с ежегодната ваканция, за да скъси разстоянието с децата си. Осъзнаваше, че това не е достатъчно, че няма как да компенсира загубеното досега. Навремето не бе разбирала, че докато е полагала усилия да осигури бъдещето им, тя бе пропуснала много както от миналото, така и от настоящето. Знаеше, че колкото и да се старее, просто не може да успее във всичко. Джо до самия край бе убеден, че Оливия не може да сгреши. Оливия пък знаеше, че има невероятен късмет да бъде обичана от добър човек

като Джо. Винаги го бе обичала, също и децата, макар да бе отсъствала много. Джо го разбираше. Но не и всичките ѝ деца.

Тя все още се опитваше да се реваншира на децата си за пропуснатите важни моменти в детството им. Майка ѝ я уверяваше, че един ден ще ѝ простят, но тя все по-често се питаше дали това е възможно. Не можеш да върнеш на някого времето, което си му отнел преди. Поне можеше да опита. Винаги бе откровена с тях. Беше ги обичала като деца, обичаше ги и като възрастни, може би дори повече, отколкото те предполагаха. Някои от тях бяха по-склонни да ѝ простят, отколкото други. Лиз се бе старала неимоверно много, за да получи одобрението ѝ, въпреки че го имаше още от самото начало. Джон също не натякваше за миналото. Филип обаче я държеше на разстояние и тя се страхуваше, че Каси никога няма да ѝ прости греховете и най-вече, че не е била до Джо, когато той почина.

А и кой можеше да каже кое е правилно и кое не? Оливия все се питаше колко ли различен щеше да е животът ѝ, ако бе спряла да работи, когато децата се родиха, дали нямаше да са по-щастливи, дали присъствието на Джо и майка ѝ не им е било достатъчно. Така и нямаше да разбере. Животът им със сигурност щеше да е по-простичък, а пък империята, която бе изградила за тях, ги интересуваше много по-малко, отколкото ѝ се искаше. Човек не може да върне времето назад. Беше направила всичко по силите си и все още продължаваше да се стараете, да поддържа бизнеса заради тях, да им осигурява специални моменти и да организира незабравими летни пътувания. Надяваше се на прекрасната яхта, която бе наела тази година, да прекарат най-хубавата почивка досега. Надеждата я крепеше.

Знаеше, че онова, което е създала и ще им остави един ден, градено в продължение на петдесет години с упорит труд, щеше да им е достатъчно, и на тях, и на децата на техните деца, и на следващите поколения. Това бе нейният дар за децата ѝ, израз на любовта ѝ, независимо дали те разбираха, дали щяха да ѝ простят греховете. Заровете бяха хвърлени, когато взе решенията преди петдесет години. Оливия не можеше да повярва колко бързо е отлетяло времето.

3.

През последните години поканите на Оливия за семейната ваканция пристигаха по имейла, приблизително шест седмици преди самото пътуване. Те знаеха, че предстои, че трябва да отделят поне две седмици през юли, а в последната вечер празнуваха рождения ѝ ден. Онова, което не знаеха, с което тя успяваше да ги изненада всяка година, беше мястото. Тя винаги избираше някое невероятно място и винаги много се стараяше то да бъде необикновено, да допадне на всички.

Искаше децата ѝ да запомнят и мястото, и самата ваканция. Навремето, докато внуците ѝ бяха малки, се спираше на нещо подходящо за малки деца. Като поотраснаха, от края на тийнейджърските им години до средата на двайсетте, тя избираше оживени курорти, където всички да се забавляват, не някое тихо и усамотено кътче, което би допаднало единствено на възрастните. Трябваше да има възможности за риболов за синовете ѝ, които бяха пристрастени към този спорт, също и голф игрище, тъй като Филип играеше винаги щом имаше възможност. И двамата с Джон обичаха плаването още от деца, когато излизаха в морето с баща си. Още съвсем малки бяха ходили на лагер за малки яхтсмени. Ваканцията трябваше да е на място, което ще хареса и на жените — дъщерите ѝ, снахите и внучките — а тя също искаше да си почине и да се позабавлява, затова изключваше Непал с трудните планински преходи. Винаги предпочиташе лукса пред приключенията. Каквито и колебания да имаха за ваканцията като семейство, Оливия се опитваше да организира почивка, по време на която да съчетае нуждите и желанията на всички, да угоди на прищевките им и да успокои страховете им, че ще прекарат заедно цели две седмици под един покрив. Предизвикателството беше интересно и тя винаги се стараяше да измисли нещо специално, да организира незабравима за всички ваканция. Това бе най-малкото, което можеше да направи за тях.

През първата година нае шато в Перигор във Франция, където персоналът им осигуряваше всичко. Беше забележително красиво, с живописна околност, лозя и възможност за езда в близкия Дордон. Тогава внуците ѝ бяха малки и много им хареса. Друг път нае прекрасна вила в Сен Тропе със скутери и частен плаж; първокласно имение в Испания; частен остров в Гърция, оказал се страхотно попадение. После бяха в известна къща в Сен Жан Кап Фера, която покъсно бе продадена за седемдесет и пет милиона долара, замък в Австрия, частен остров на Карибите, където беше ужасно горещо, но невероятно красиво, и къщата на семейство Вандербилт в Нюпорт. Оливия никога не ги разочароваше и се надяваше и тази година да останат доволни. Мястото най-сетне бе избрано, след почти цяла година проучвания и както винаги беше тайна, докато не получеха поканата на първи юни.

Аманда Грейсън, съпругата на Филип, отвори имейла рано сутринта и първа разбра къде са поканени тази година. На деветдесетметровата яхта „Лейди Лък“, построена преди две години, закотвена в Монако, и с нея щяха да обикалят Средиземно море около Италия и Франция. На яхтата имаше всякакви удобства, включително фитнес и спа център, киносалон и фризьорски салон, тренъори и обслужващ персонал, екипаж от двайсет и четири човека, какви ли не водни забавления от джетове до лодки и моторници за огромна радост на децата. Оливия бе надминала себе си.

Аманда седеше с напълно безизразно лице, докато четеше списъка с екстри на яхтата. От години ѝ се искаше да отиде на такава ваканция. Тъй като Оливия ѝ беше свекърва и работодателка на съпруга ѝ, Аманда възприемаше поканата като заповед за присъствие. Колкото и да беше луксозна яхтата, двете седмици ваканция щяха да бъдат в компанията на властната ѝ и безобразно преуспяла свекърва. Аманда предпочиташе да замине на почивка само с Филип. На Филип обаче семейните ваканции му допадаха, особено възможността да прекара известно време с братята и сестрите си и дори тя не можеше да не признае, че „Лейди Лък“ изглежда невероятно.

Докато препрочиташе имейла с поканата на свекърва си, Аманда се замисли за гардероба, от който се нуждаеше. Знаеше, че зълва ѝ Лиз разменя елегантни дрешки с дъщерите си. Трите редовно си прехвърляха тоалети, въпреки че момичешките модели изглеждаха

прекалено младежки за Лиз, но пък тя имаше хубаво тяло и ѝ стояха добре. А за съпругата на Джон, преподавателка в колеж, каквото и да облечеше, човек имаше чувството, че е облякла износените дрехи на студентите си. Оливия пък предпочиташе ленени рокли, подходящи за възрастта ѝ, но никога прекалено претенциозни.

Старата проявяваше интерес към бизнеса, не към дрехите, притежаваше авангардно мислене в дизайна на мебели, не в модата. Сигурно щеше да е със съвършена прическа, снежнобялата ѝ коса както винаги щеше да е късо подстригана и щеше да си сложи наниза перли, подарък от Джо по случай ранния успех на бизнеса им. Оттогава не ги сваляше, вероятно от сантименталност. Четиринайсет години след смъртта на съпруга си все още носеше тънката златна халка, а единствените други бижута бяха семпли обеци и златна гривна, която никога не сваляше. Видът ѝ бе на съвсем скромна жена. Аманда си помисли, че след като ще ходи на почивка на великолепно място против волята си, ще се облече подходящо за случая, не заради присъстващите.

Нито един представител на семейство Грейсън не беше претенциозен, нито пък се възползваше от богатството си и това бе нещо, което Аманда не разбираше. Защо не харчеха парите, с които разполагаха? Това бе изкуство, на което се опитваше да научи Филип, откакто се ожениха преди деветнайсет години. Със съпруга си се запозна, когато той защитаваше магистърска степен в бизнес школата на „Харвард“, а тя следваше право. Аманда не криеше амбициите си да направи стремителна кариера. Двамата се ожениха, след като тя завърши, и веднага постъпи на работа в престижна юридическа фирма. Издигна се до върха забележително бързо и вече дванайсет години беше пълноправен партньор. Изкарваше добри пари, макар че никога нямаше да спечели толкова, колкото Филип щеше да наследи един ден и не разполагаше със сумите, с които разполагаше той в момента. Баща му бе инвестирал много консервативно и предвидливо и бе създал попечителски фонд за децата. Братята и сестрите на Филип живееха обградени от всякакви удобства, макар и скромно, а майка им си имаше красива къща в Бедфорд, но никой от тях не парадираше с парите си, освен ако не бяха за някаква кауза като например важно благотворително събитие.

Аманда от години се опитваше да научи Филип да се радва на парите си. Купиха си къща в скъп квартал и тя я напълни с прекрасни антики, повечето купени в Лондон. Филип пък имаше малка, но елегантна яхта, която държеше в яхтклуба в Саутхамптън, близо до малката им вила. Кариерите и на двамата бяха най-важното в живота, Аманда много държеше на социалния живот и затова нямаха деца. Още от самото начало беше изтъкнала, че малките ще ги отклонят от поставените цели и ще изцедят и средствата, и енергията им. Не искаше бебета и убеди Филип, че и той не иска. По-важното бе, че тя настояваше, че нямат нужда от деца, защото имат един друг и водят прекрасен живот. Какво повече можеха да искат? Децата само щяха да им се пречкат.

Филип не съжеляваше, че няма наследници. И сестра му Кас нямаше, и то поради същите причини като неговите. Нямаха хубави спомени от детството заради майка им. Не желаше да причини подобно нещо на друг, а пък за Аманда майчинският инстинкт бе напълно чужд. Не беше заложено нито в нейното ДНК, нито в неговото. Тя бе от жените, които притежаваха онази ледена студенина, привличаща Филип като магнит. Привидната ѝ липса на емоции по всеки въпрос, различен от кариерите им, бе предизвикателство за него. Той не беше нито прекалено емоционален, нито експанзивен, но имаше моменти, когато показваше силна обич към Аманда, на която тя рядко отвърщаше. Жена му бе истинска ледена кралица, а когато се запозна с родителите ѝ, се оказа, че и те не са по-различни. Бяха дистанцирани, амбициозни, суетни хора, и двамата адвокати. Останаха впечатлени от богатството на Филип и бизнеса, който един ден щеше да наследи.

Аманда копнееше Филип да поеме управлението и се дразнеше, че Оливия няма желание да се пенсионира и да остави империята на най-големия си син. Тя имаше чувството, че свекърва ѝ контролира всичко, не само във „Фабриката“, ами и децата си. Единственото желание на Аманда беше Филип да поеме работата, вместо да стои като безгласна буква зад майка си в ролята на финансов съветник. За разлика от Аманда, той нямаше желание да попадне в светлината на прожекторите. Аманда често го обвиняваше, че майка му го „притежавала“, което го дразнеше много, но той нямаше никакво желание да ѝ доказва обратното. Чувстваше се доволен от живота си такъв, какъвто беше, доволен, че Аманда командва у дома. Тя

ръководеше социалния им живот, тя определяше с кого да се виждат, а той знаеше колко е решителна, когато си наумеше да се запознае с важни хора, които да я тласнат напред по пътя към съдийското място. Престижът и представителността бяха особено важни за нея, много повече, отколкото за Филип. Той бе живял в сянката на майка си години наред и в някои отношения така му беше много удобно. Нямаше никакво желание да поема управлението и не желаше да има нищо общо с главоболията, които съпътстваха длъжността на изпълнителен директор. Беше видял как работата унищожи живота на майка му, колко голяма част от времето ѝ отнемаше. Вместо това предпочиташе да плава на яхтата си през уикендите или пък да играе голф и да си тръгва от офиса в шест. Нямаше желание да остава след полунощ, както често се случваше на майка му, или да прекарва живота си в самолети до други градове и чужди страни. Освен това знаеше, че брат му Джон е на същото мнение. Двамата бяха наясно каква цена бе платила майка им за живота, който водеше. За Аманда липсата му на желание за власт бе непростим недостатък и никога не му позволяваше да го забрави. Често се караха по този въпрос и когато започнеше поредната тирада за майка му, той или не ѝ обръщаше внимание, или излизаше. Харесваше живота си такъв, какъвто беше.

Аманда беше висока, представителна жена, руса, със студени сини очи и великолепа фигура. Често ходеше на фитнес, но не и през уикендите. Обличаше се добре и той с удоволствие плащаше за дрехите ѝ. Беше му много приятно, че съпругата му е толкова красива. Освен това беше наясно, че като единствено дете тя не харесва особено семейството му, намираше и двете му сестри за странни, смяташе брат му за некадърен художник, а снаха му, преподавателката в колеж, не представляваше за нея абсолютно никакъв интерес. Съпругата на Джон, Сара, не играеше никакви социални игри, интересуваше се само от академичния живот и интелектуалните си постижения. Единствената в семейството, на която Аманда искрено се възхищаваше, беше майка му, въпреки че тя така и не я обикна, но човек не можеше да не я уважава, задето бе превърнала магазинче за железарски и кухненски принадлежности в известна по цял свят верига. Аманда не можеше да не признае какво огромно постижение е това. Много ѝ се искаше Филип да прилича повече на нея, но за съжаление синовете ѝ не притежаваха грам амбиция. И двамата

приличаха повече на баща си, който доволно си живуркаше в сянката на съпругата си и бе част от животоподдържащата система на Оливия. Джо Грейсън никога не бе искал повече от това, нито пък момчетата му.

Оливия нямаше равна на себе си, когато поемеше на боен поход, готова да превземе света с фанфари, благодарение на творческия си и финансов гений. Единственото желание на Аманда беше и пред нея да се предоставят възможностите, които бе имала Оливия. Сега обаче се възползваше от името ѝ и никак не се свенеше да го използва, когато ѝ беше угодно. Правеше всичко по силите си, за да го споменава често и се надяваше това да ѝ послужи като трамплин за съдийския стол, пост, към който се стремеше от няколко години. Толкова много ѝ се искаше да стане съдия, че използваше всяка връзка за целта. Не спираше да се дразни, че Филип не ѝ оказва достатъчно помощ, за да постигне заветната си мечта, но той все повтаряше, че не познавал подходящите хора. Аманда бе сигурна, че свекърва ѝ познава когото трябва, но досега не бе събрала смелост да поиска подкрепа, а Оливия така и не предложи помощта си. Двете жени винаги се държаха любезно една с друга, но между тях нямаше никаква топлина. Аманда се радваше на всяка възможност да попадне на светските страници на вестници и списания, докато това бе едно от нещата, към които Оливия не проявяваше абсолютно никакъв интерес, четеше единствено бизнес страниците, където редовно пишеха за нея. Филип никога не бе попадал на първа страница, но и не се интересуваше. За него нямаше никакво значение, че Аманда успява някак да уреди снимката им да се появи във вестниците по повод на някое събитие.

— Какво четеш? — любопитства Филип, когато влезе в кухнята и завари Аманда да чете имейла със сериозно изражение пред изстиващото кафе.

Той си наля чаша и седна срещу нея на масата в кухнята. Както винаги, тя бе прекрасно облечена в кремав, ленен костюм. Беше със съвършен грим, а дългата ѝ руса коса бе прибрана на кок. Приличаше на манекенка.

— Поканата за лятната ваканция — измърмори тя и продължи да чете за яхтата.

— Какво? — попита Филип, докато вадеше кисело мляко от хладилника.

Аманда не готвеше. Имаше други, по-важни неща, на които можеше да посвети времето си, освен това винаги беше на диета. Същия ден бе ходила на фитнес, както обикновено в шест сутринта, но поне имаше полза. Фигурата ѝ беше забележителна и годините изобщо не ѝ личаха. Можеше да мине за трийсетгодишна, а не на четирийсет и четири.

— Пътуването по случай рождения ден на майка ти — обясни Аманда и продължи да чете за екстрите на яхтата. Не изглеждаше нито развълнувана, нито доволна. Тази ваканция никога не ѝ доставяше удоволствие. Според нея племенничките и племенникът му нямаше да дойдат, защото сигурно им беше досадно възрастните да ги влачат с тях. Летата ѝ се струваха нетърпими, когато децата бяха малки. Сега пък нямаше тема за разговор с тях. Държаха се любезно с нея и взаимно се стараеха да се избягват всяка година по време на ваканцията, въпреки че на Филип понякога му беше приятно с децата, освен това харесваше племенника си Алекс, който ги придружаваше, когато с Джон ходеха на риболов. Това бе единственият контакт на Филип с млади хора, а пък Алекс беше умно момче. Учеше в гимназия, надяваше се да го приемат в „Станфорд“, вместо в „Принстън“, където майка му преподаваше литература.

— Къде ще ни води тази година? — погледна я любопитно Филип.

На него му беше приятно да ходи на почивка с братята и сестрите си, въпреки че Аманда не спираше да се оплаква от тях. Беше се научил да не обръща внимание на приказките ѝ, защото тя, така или иначе, отиваше с него. Съжаляваше само, че не са организирали такива почивки, докато бяха малки, а баща му беше жив. Бяха ходили на семейна ваканция до Мейн, но майка му прекара повечето време в разговори по телефона и двамата с баща му непрекъснато обсъждаха бизнеса и градяха планове за ново развитие. По онова време това беше единственото, което я интересуваше, или поне така му се струваше. На Оливия не ѝ оставаше абсолютно никакво време за тях като бяха малки. Баба им Марибел, или Бабабел, както я наричаха, изпълняваше ролята на майка за него, брат му и сестрите му. По онова време живееше с тях и бяха непрекъснато заедно. Двамата с баща им ги бяха отгледали, докато Оливия се мяркаше от време на време, ако не пътуваше, или се прибираще от офиса късно вечер. Баща им все им

повтаряше колко много ги обичала майка им и може би наистина беше така, но според Филип поне доказателство за това нямаше, докато беше дете.

Филип все още обичаше Бабабел и я посещаваше винаги когато имаше възможност. Тя беше отишла да живее в старчески дом на Лонг Айлънд. Беше луксозен, тя се чувстваше добре и му се струваше доволна. От нея цял живот лъхаше на щастие. Поне така си спомняше от детството, помнеше и любовта, и радостта, които споделяше с тях, топлотата, с която ги обграждаше. Дори сега, на деветдесет и пет, очите ѝ все още искряха, а той я питаше шеговито дали не си е намерила нов ухажор, при което тя избухваше в смях. Допреди няколко години имаше един господин на деветдесет и две, който ѝ обръщаше специално внимание, ала той почина. Марибел не се оставяше на тъгата. Независимо от обстоятелствата, за нея чашата беше наполовина пълна, дори всеки момент щеше да прелее от щастие. Четиримата ѝ внуци бяха една от най-големите радости в живота ѝ. Филип често се опитваше да накара Аманда да го придружи при тези посещения, но на нея почти никога не ѝ оставаше време. В офиса имаше много работа, също като майка му, когато беше малък. Оливия беше по-топъл човек от Аманда. Съпругата му притежаваше студенина, каквато Филип не бе срещал у никоя друга жена.

— Наела е яхта — отвърна хладно Аманда и вдигна поглед към него.

Филип изви изненадано вежда.

— Сестра ми Лиз ще се притесни. Интересно дали ще дойде. Страда от морска болест. Мама го знае. Чудно, защо ли е избрала яхта този път?

— На тази яхта няма да страда от морска болест — изсумтя Аманда. — Почти колкото „Кралица Елизабет 2“ е. Има стабилизатори и всички възможни съвременни измишльотини, които осигуряват гладко пътуване. Всичко е описано в имейла — поясни тя, а Филип обърна монитора, за да вижда по-добре. Огледа снимките, зачете се за няколко минути, след това подсвирна и погледна Аманда широко ухилен.

— На това му се вика яхта! Екипаж от двайсет и четирима, спа център, фризьорски салон, кинозала, две лодки, три моторници. Тази година мама е надминала себе си. Права си, на Лиз нищо няма да ѝ

има. Май седемдесетият ѝ рожден ден ще бъде по-грандиозен, отколкото си представях. Ще се позабавляваме.

Аманда му хвърли изпепеляващ поглед, но не каза нищо, ала успя да му развали настроението. Яхтата беше невероятна и той нямаше търпение да заминат. Аманда щеше да се почувства по-добре. Всяка година ставаше така, независимо от мястото и дали ѝ харесваше и колко ѝ харесваше. Не можеше да си представи, че може да устои на подобно изкушение. За него „Лейди Лък“ бе истински рай. Можеше да лови риба с брат си, да пробват лодките под яхтата, описани като „водни играчки“. Деветдесет метра бе адски голяма яхта.

— Нямам какво да облека — заяви тя с леден глас.

— Ти никога нямаш — усмихна ѝ се той. Чуваше тези думи всяка година. Гардеробът ѝ беше изключително важен за нея, за външния ѝ вид, важен за приятното прекарване както по време на пътуването, така и в живота. — Иди си купи каквото ти трябва, позабавлявай се — подкани я той. Никога не лишаваше Аманда от нещата, които тя искаше. Нямаше за кого друг да харчи, затова му беше приятно да глези съпругата си. — Предполагам, че ще ти трябва чисто нов гардероб — подхвърли закачливо той и ѝ се усмихна.

Едва този път тя отвърна на усмивката му. В някои отношения бракът им беше съвършен, само дето тя искаше съпругът ѝ да е по-амбициозен, докато той си бе доволен от настоящето положение на нещата.

— Много добре знаеш, че ненавиждам тази ваканция — въздъхна Аманда и отпи от студеното кафе. Яхтата наистина ѝ се струваше великолепна, просто тя не искаше да се окаже затворена със семейството му за цели две седмици.

— Знаеш, че никога не е толкова зле, колкото си мислиш отначало — напомни ѝ той. — Ще ходим на интересни места, а яхтата е страхотна. Накрая винаги казваш, че си прекарала добре. — Тя кимна, макар да ѝ беше неприятно да си признае, че е прав. — Започвай да пазаруваш. След това ще се почувстваш по-добре.

— Благодаря — отвърна тя и го целуна по бузата, мина покрай него и си наля нова чаша кафе.

Знаеше, че той е прав. Впечатляваща яхта като „Лейди Лък“ щеше да подобри значително прекарването тази година. Погледна

часовника си, докато затопляше кафето. Трябваше да бъде в съда след половин час. Сигурно днес щеше да отиде да понапазарува.

Седна отново, докато Филип четеше с неприкрит интерес за яхтата. Спря и я погледна.

— Да приема ли? — попита той.

— Да не би да имам избор?

— Всъщност нямаш — отвърна честно той. Никога не я лъжеше, а тя знаеше, че ежегодната ваканция със семейството му е задължителна. Оливия щеше да е съсипана, ако не отиде, и се стараше да им е колкото се може по-приятно, нещо, което децата ѝ оценяваха. Опитваше се да се реваншира за изгубените години и време.

— Давай, пиши, че приемаш — подкани го глухо тя.

Филип написа бърз отговор на поканата на майка си, след това изпрати писмото и се усмихна на Аманда.

— Готово — обяви, докато тя ставаше и посягаше към куфарчето и дамската си чанта. — Приятен ден. До довечера — подхвърли той, без да откъсва поглед от нея.

— Благодаря — отвърна тя и излезе.

Не спря нито да го целуне, нито да му пожелае приятен ден. Никога не го правеше.

Той продължи да чете имейла за яхтата, която майка му беше наела, и същевременно мислеше за съпругата си. Странно, но тя винаги му се струваше недосегаема. Цели деветнайсет години се опитваше да спечели сърцето ѝ. Тя бе недосегаемата ледена кралица, която щеше винаги да обича, но никога нямаше да бъде изцяло негова. Знаеше, че е перверзно, но в това имаше нещо, което му харесваше. За него беше болезнено, че жената, която обича, не е до него, но той беше свикнал с това положение още от малък. Беше се чувствал по този начин цял живот, още от дете.

Лиз, по-малката сестра на Филип, се беше привела над компютъра и се взираше в празния екран, когато пристигна имейлът. Компютърният глас започна да повтаря „Имате поща!“ и тя направи физиономия, когато видя от кого е, защото подозираше какво пише вътре. Време беше и тя изпитваше ужас от дни наред, че ще получи

поканата всеки миг. Мразеше момента, в който пристигаше, ненавиждаше да ходи на пътуването по случай рождения ден на майка си. Тя винаги се оказваше аутсайдер или поне така се чувстваше. На четирийсет и четири се чувстваше като единствения провалил се член от семейството.

Беше впила съсредоточено поглед в екрана, с полупритворени очи, опитваше се да напише къс разказ. Имаше желание да пише още от дете. Когато беше на двайсетина години, публикува няколко разказа, след това написа роман. С помощта на приятелка си намери агент, но нито един издател не пожела да го издаде. Казаха, че не била достатъчно интересна, че героите ѝ не били задълбочени, а сюжетът слаб. Агентът ѝ се опита да я накара да пробва отново — не всички успяваха да публикуват творбите си от първия път. Вторият роман се оказа още по-зле. Агентът я накара да го пренапише три пъти, но и след това не успя да го продаде. Тя отново се зае да пише разкази, последваха и няколко стихотворения, които бяха публикувани в литературно списание. След това се омъжи, роди децата и се опитваше да задържи глава над водата. Бе дотолкова емоционално изтощена, че нямаше сили да напише и ред, а несигурността не ѝ позволяваше дори да опита.

Преди няколко години отново започна да пише разкази, но през последните години не бе написала нито един. Беше напълно блокирала. Независимо от това се опитваше да пише, но така и не довършваше нищо. Тъй като момичетата ѝ вече не живееха у дома, тя си каза, че моментът е настъпил. От няколко месеца се зае сериозно с писането и се насилваше да работи на компютъра всеки ден. Нищо не се получаваше. Просто седеше пред екрана и плачеше. Беше зациклила и емоционално, и психически, а най-лошото бе, че единствено тя от цялото семейство не бе постигнала нищичко в живота. За Лиз публикуването на няколко разказа, които никой не бе прочел, не се броеше за нищо. Нямаше значение, че агентът ѝ настояваше, че има талант. Това беше чудесно, докато беше на двайсет или на трийсет години. Сега, на четирийсет и четири, тя не беше постигнала нищо, нямаше победи, нямаше кариера, а годините като майка на две дъщери и домакиня бяха приключили.

Дъщеря ѝ Софи се беше заела с магистратура в Масачузетския технически университет в Бостън, специалност „Компютърни науки“,

след като защити бакалавърска степен в „Кълъмбия“. Тя беше гениална математичка и все говореше, че ще постъпи в някоя бизнес школа. Също като баба си, тя имаше усет към бизнеса и на двацет и три успяваше да се грижи за себе си много по-успешно, отколкото майка си. Беше умна, красива, много самостоятелна млада жена. Беше рожба на първия брак на Лиз за пилот от Формула 1. Навремето тя се влюби безумно в него, прекъсна следването си в колежа и на двацет и една избяга, за да се оженят. Забременя веднага, а той загина в рали няколко седмици преди Софи да се роди. Две години по-късно Лиз и Софи заминаха за Ел Ей, където младата жена започна да излиза с известния тогава актьор Джаспър Джоунс. Беше на двацет и три, колкото Софи в момента, само дето не притежаваше нито уменията, нито способностите ѝ. Софи бе практична млада жена, докато Лиз открай време беше идеалистка. Лиз се бе опитала да си намери работа като сценарист, вместо това се забърка с Джаспър. Той беше най-красивият мъж, когото бе виждала. Ожениха се, когато тя беше бременна в шестия месец, и бракът им просъществува по-малко от година.

Каръл беше на осем месеца, когато двамата се разведоха. Сега беше на двацет, мечтателка също като родителите си. Имаше много таланти, беше умно момиче, но изглежда, не бе открила правилната посока. Говореше, че има желание да стане художничка, но не се отнесе сериозно към това занимание. Записа се в курс по актьорско майсторство, ала се оказа, че не може да преодолее сценичната треска. Известно време работи като манекенка, искаше да се премести в Ел Ей, но нямаше окончателен план кога и как да стане и какво да започне да работи, когато замине там. По два пъти в годината ходеше на гости на баща си в Калифорния. Той правеше филми след кариера с много успехи и провали и сега бе женен за продуцентка, постигнала много повече успехи от него. Двамата все още бяха женени, имаха три деца, все момчета. Каръл обожаваше да им ходи на гости, атмосферата на Ел Ей я опияняваше. Мисълта да се премести там и да заживее със семейството на баща си я караше да потръпва от възторг, но все още не бе готова да загърби Ню Йорк.

Лиз непрекъснато се притесняваше за нея. Беше се превърнала в майка закрилица и двете ѝ дъщери не спираха да се шегуват с този факт. Звънеше им по три пъти на ден, за да провери как са. Единственото ѝ желание беше да са щастливи. През последните

двайсет години целият ѝ живот се въртеше около двете момичета. Не искаше да бъде като своята майка и да пропусне радостта от майчинството. Затова изостави всичко заради тях, а ето че сега вече ги нямаше, а тя дори не бе сигурна, че все още може да пише. Беше си обещала да опита, но така и не се получаваше, а тя изпитваше ужас от поредната ваканция със семейството, защото пак щеше да се наложи да им обяснява, че през последната година не е направила абсолютно нищо. Как да обясниш този факт на хора като тях?

Според Лиз брат ѝ Филип беше вторият след майка им в невероятната империя, която тя бе успяла да изгради сама с мълчаливата подкрепа на изпълнения им с обич баща. Филип бе наследникът на трона. Съпругата му, успешен адвокат, партньор в известна юридическа фирма, гледаше всички отвисоко. Беше красива, слаба, великолепно облечена и бе уверила всички, че ще стане съдия. Брат ѝ Джон беше невероятен художник, гений в дизайна. Съпругата му беше защитила докторат и преподаваше литература в „Принстън“. А пък малката ѝ сестра Кас никога не идваше на тези летни почивки. Дистанцира се от тях, откакто баща им почина, и бе станала една от най-влиятелните музикални продуценти в света, живееше и работеше в Лондон и през последните пет години съжителстваше със световноизвестната рок звезда Дани Хел, десет години по-млад от нея. Лиз непрекъснато се питаше как би могла да се сравнява с подобни хора. Тя бе написала няколко смотани разказчета, имаше зад гърба си два провалени брака и бе отгледала и възпитала две чудесни дъщери. Софи и Каръл бяха единственото ѝ постижение, ала никой в семейството не беше впечатлен. Знаеше, че според тях тя се е провалила напълно.

Майка ѝ се отнасяше снизходително към писането ѝ и се опитваше да ѝ вдъхне кураж, но Лиз се страхуваше, че го прави от любезност. Всички я съжаляваха. Лиз потъваше и цял живот се опитваше да задържи глава над водата. Единственото, в което беше сигурна, бе възпитанието и отглеждането на децата. Покрай тях никога не се съмняваше в решенията и действията си, обичаше дъщерите си повече от всеки и всичко друго на този свят. Тя бе единствената от цялото семейство, която не завърши колеж, омъжи се повече от веднъж и двата ѝ брака се провалиха. Нямаше кариера, живееше благодарение

на попечителския си фонд и бе парализирана от страх, че целият ѝ живот е едно нищо.

Лиз живееше във фермерска къща в Кънектикът, която имаше намерение да преустрои и преобрази още откакто я купи преди десет години, но така и не направи нито едно от двете. Просто не намери време. Въпреки че архитектурата бе красива, а околността прелестна, къщата имаше нужда от стягане, покривът течеше, все нещо се чупеше, а тя нямаше представа как да го поправи. В някои отношения оприличаваше живота си на къщата: имаше огромен потенциал, но се разпадаше неусетно. А сега ѝ се налагаше да отиде на почивка с всички. Не притежаваше смелостта на малката си сестра, която отказваше категорично на майка им. Затова пък Лиз винаги правеше онова, което се очакваше от нея, никога не искаше да дразни хората, затова с момичетата ходеха всяка година. Дъщерите ѝ си прекарваха славно. Софи и баба ѝ бяха сродни души, също както Лиз и нейната баба, но всяка година, след лятната ваканция, Лиз се кълнеше, че никога повече няма да отиде. Стресът бе огромен, защото се сравняваше с тях, търпеше небрежно подхвърлените им забележки и уж градивната критика, която ѝ отправяха. Никой не разбираше какво прави, как уплътнява времето си, особено след като момичетата вече не живееха у дома. Беше невъзможно да им обясни, че има дни, в които така и не успява да се надигне от леглото.

Единствената, която проявяваше разбиране, беше Бабабел. Лиз я посещаваше в дома на Лонг Айлънд всяка седмица. Също както и за Филип, тя беше истинската майка, която я бе отгледала. Оливия възприемаше по-скоро като приятелка. Тя беше винаги мила с нея, изслушваше я със състрадание, но Лиз бе убедена, че двете са твърде различни, за да се разбират. Бабабел винаги настояваше да даде шанс на майка си, твърдеше, че тя съжалявала за времето, което не е била с тях, докато са били деца. Но Лиз бе убедена, че е твърде късно. А пък почивката с рождения ѝ ден всяка година подсилваше това впечатление. Прекарваше с тях две седмици на някое прекрасно място, чувстваше се като несретница и се измъчваше. Ето че сега поканата бе в компютъра ѝ, а на Лиз не ѝ стискаше да я отвори. Седя и я гледа дълго, най-сетне кликна върху нея и видя снимките на огромната яхта.

— Мама му стара — възкликна високо Лиз в кухнята. — И какво да правя?

Усети как морската болест я притиска само като гледа снимките на гигантската яхта. Прочете описанието с всичко, което имаше на борда, но дори това не помогна. След като семейството ѝ щеше да е там, тя знаеше, че ще се чувства нещастна, не на място, независимо дали страдаше от морска болест, или не. Беше сигурна, че и на двете ѝ дъщери ще им бъде приятно да прекарат ваканцията със семейството на страхотната яхта. Фризьорски салон, спа център, кинозала, водни играчки — майка ѝ беше надминала себе си. Лиз знаеше, че не може да лиши дъщерите си от подобно пътуване. Освен това искаше да прекара малко време с децата си. Напоследък все не се виждаха достатъчно, защото те бяха заети с приятелите си. Както и всяка друга година, Лиз усети, че няма избор. Ако искаше да види децата си и да прекара ваканцията с тях, трябваше да се примири с присъствието на останалите. А тази мисъл бе много потискаща.

Препрочете имейла няколко пъти, описанието на яхтата и препрати поканата на дъщерите си. След това пръстите ѝ увиснаха над клавиатурата за отговор и тя усети как сърцето ѝ натежава.

„Благодаря, мамо!“, написа тя на майка си. „Изглежда страхотно! Пристигаме с вдигнати опашки. Момичетата ще са във възторг! С обич, Лиз.“ Прочете написаното няколко пъти, след това изпрати имейла. Съдбата ѝ бе решена. „Пак старата песен“, помисли си тя. Нямахме какво да облече, но знаеше, че ще вземе нещо от момичетата. Бе запазила слабото си, гъвкаво тяло непроменено още от времето, когато беше на тяхната възраст. Годишите бяха сложили отпечатък върху лицето, но тялото ѝ не се беше променило.

След като отговори на поканата на майка си, тя посегна към бележника и излезе в градината. Имаше два счупени шезлонга със съдрани възглавници, но ако седнеше внимателно, беше сигурна, че ще я издържат. Беше ѝ хрумнала тъпата идея да напише детска книжка. Не се беше занимавала с подобна литература, но може би така щеше да се поразсее и ободри. Нямахме какво друго да прави, очевидно нямаше да напише великия американски роман през следващите шест седмици, затова можеше да се заеме с нещо весело, заради самата себе си. Никой от семейството ѝ нямаше да се впечатли от детска книжка, но сега вече това нямаше никакво значение. Беше се примирила, че е неудачникът на семейството, че не бе постигнала абсолютно нищо и тази година.

Сара Грейсън се втурна у дома между лекциите, за да вземе още книги, които бе оставила вкъщи. В малката уютна къщичка край кампуса на „Принстън“ цареше тишина. Джон беше на работа като шеф на творческия отдел във фирмата на майка си, златният им ретривър Лаб спеше дълбоко, изтегнал се на слънцето. Кучето надигна глава, когато чу, че Сара влиза, след това отново я отпусна. Беше твърде уморен, затова само помахаше с опашка и отново заспа.

Тя отвори имейла си, за да провери дали някой от студентите не ѝ е писал за домашното, дали някой не моли за помощ и тогава видя писмото от свекърва си. Отвори го бързо и ахна в мига, в който видя снимката на „Лейди Лък“.

— Боже! — възкликна тя, след това се отпусна тежко на бюрото, за да прочете всичко, до самия край. Бе направо стряскащо, но тя знаеше, че Алекс ще бъде очарован, както и Джон. Летните им ваканции бяха забавни, въпреки че ѝ беше малко трудно.

Родителите ѝ бяха непоклатими либерали и активисти, баща ѝ бе преподавател по биология в университета „Бъркли“, майка ѝ пък преподаваше феминизъм, предмет, станал изключително популярен. Баща ѝ бе един от ранните поддръжници на движението за граждански права, знаеха, че Джон има пари, но нито един от двамата не беше наясно колко и какво означават. Тя също не разбираше. За щастие двамата с Джон споделяха еднакви политически идеи, една философия за живота. По-голямата част от доходите на Джон отиваха за благотворителни каузи и искаха синът им да цени същите стойностни неща, които не са продукт на личното богатство, да не бъде изкушен от парите.

Бяха решили да живеят в малка къща и прекарваха времето си сред академичната общност. Алекс знаеше, че баба му има пари, но нямаше никаква представа колко е богата, нито че един ден баща му ще наследи една четвърт от това необятно богатство, нито че вече разполагаше с много пари. Внимаваха много никой да не разбере колко са заможни. Джон караше тойота, с която се придвижваше до града всеки ден. Сара пък имаше стара, грохнала хонда, купена за хиляда долара от студент, а когато Алекс поиска планински байк, те го накараха да започне работа след училище и сам да си изкара парите. Сара не искаше синът ѝ да бъде разглезен от примамливото богатство

на семейство Грейсън. Летните им ваканции бяха като пътувания до Дисниленд. Добре че през изминалите години Алекс беше още малък и не бе направил връзка между взето под наем шато и сумата, необходима, за да бъде наето. Но наетата от Оливия яхта бе нещо коренно различно. Щеше да ѝ е доста трудно да обясни на Алекс. Според Сара Оливия трябваше да раздава парите си на хора, които се нуждаеха от тях, а не за някаква префърцунена средиземноморска ваканция. Единственото, което ѝ носеше известно спокойствие, бе уверението на Джон, че „Фабриката“ дарява огромни суми всяка година за благородни каузи. Беше повече от очевидно, че ваканцията тази година струваше на Оливия цяло състояние.

Сара се почувства гузна, докато гледаше снимките на яхтата. Прииска ѝ се свекърва ѝ да бе избрала нещо по-скромно, но тя знаеше колко важни са за нея тези ваканции, че искаше да осигури най-доброто за децата и внуците си. Това бе добронамерен жест, но въпреки това Сара не го одобряваше. Подозираше, че на съпруга ѝ ще му бъде приятно, защото той обичаше да ходи на риболов и да плава с брат си. Бяха като деца, когато се откъсниха от офиса. Според нея, Джон на четирийсет и една години се държеше като момче.

Сара тъкмо бе навършила четирийсет. Омъжи се веднага след като завърши колежа. Първоначалният план беше да постъпят заедно в Корпуса на мира и да заминат за Южна Америка, но забременя по време на медения месец и това промени всичко. Натъпкаха се в малък апартамент в Ню Йорк, а майката му го убеди да защити магистърска степен по дизайн, а след като вече имаше семейство, което трябваше да издържа, да постъпи при нея в семейната фирма. На него сърце не му даваше да ѝ откаже. Накрая и Сара се върна в училище, първо за магистърска степен по американска и европейска литература, а след това за докторат по американска литература. Преподаваше в „Принстън“ вече десет години и преместването в кампуса им се отрази добре, и двамата бяха дълбоко свързани с академичната общност. Джон все още мечтаеше да напусне работа и да стане художник, но все повтаряше, че не може да причини подобно нещо на майка си. Затова и мечтите му бяха изтласкани настрана, вероятно завинаги, и се примиряваше единствено с възможността да рисува през уикендите. На няколко пъти бе излагал творбите си в местна галерия и на изложби в университета, където показваха платната на преподаватели или

половинките им. Той всеки път продаваше всичките си картини. Това му носеше удовлетворение, но то бе колкото сладко, толкова и горчиво. Успехът му по време на изложбите го караше да мечтае как един ден ще напусне работа и ще се посвети на рисуването.

Бързината, с която заченаха Алекс по-рано от предвиденото, ги накара да мислят, че ще имат много деца. Сара искаше четири или пет, а благословията на парите на Джон означаваше, че могат да си го позволят, но извънматочна бременност две години след раждането на Алекс промени плановете им и съсипа мечтите им. Дори с помощта на ин витро процедури Сара така и не успя да забременее отново. Направиха пет опита ин витро, преди да се признаят за победени и да се откажат. Разочарованието им беше огромно, но Алекс бе прекрасно момченце, радостта на живота им. Бяха обсъдили възможността да осиновят дете от Централна или Южна Америка, но когато приключиха с ученето, се посветиха на работата и решиха, че едно дете, страхотно като Алекс, им е достатъчно. Също като братовчедките си Софи и Каръл, Алекс се разбираше великолепно с баба си. Нямаше търпение да дойде лятната ваканция и от време на време се качваше на влака за града, за да обядва с нея. Тя му беше обещала да го заведе в Китай, когато завърши гимназия, и Алекс не спираше да говори за това. Сара знаеше, че той ще изпадне във възторг, щом види яхтата, която баба му е наела за лятната им ваканция.

Сара въздъхна и се приготви да отговори. Яхтата беше нещо прекалено и я накара да се почувства виновна, че ще се отдаде на подобен лукс, но също така знаеше, че ще достави огромно удоволствие на съпруга и сина ѝ. Написа бърза бележка до Оливия, благодари ѝ и я увери, че ще отидат; натисна копчето за изпращане, взе книгите, които ѝ трябваша за следващата лекция, профуча покрай спящото куче, което отново размаха опашка, и излезе от къщата. Десет минути по-късно, докато влизаше в час, яхтата бе последното, за което мислеше. В момента най-важни бяха лекциите, студентите и любимият ѝ академичен живот. Както и всяка година нямаше да кажат на никого за ваканцията, още по-малко този път. Познатите им нямаше да проявят разбиране. Светът на суперяхтите, на круизите в Средиземно море не беше част от истинския живот. За Сара това беше животът на Оливия, не техният.

Кас, най-малката дъщеря на Оливия, прочете имейла в Лондон в три следобед. Получи го на блекбърито си по време на заседание, на което планираха турнето на един от най-големите си клиенти. Каси Грейсън погледна екрана и веднага разбра за какво става въпрос. Видя първата снимка на яхтата и без да чете подробностите, затвори имейла. Запита се защо ли майка ѝ изобщо изпращаше тези покани, след като тя никога не ходеше. Беше отказвала цели четиринайсет години. Нямахше да се остави да бъде купена с някаква ваканция в шато във Франция или на страхотна яхта. Вече не ѝ пукаше. Беше заминала от Щатите на двайсет, когато баща ѝ почина, и си изгради хубав живот в Англия. Попадна в света на музиката, зае се с продуцентска работа, изкара много пари и не искаше нищо от когото и да било от тях, най-малко от майка си. За Кас Оливия бе изпуснала шанса си. Пет пари не даваше какво разправяше баба ѝ, когато ходеше да я вижда. Кас продължаваше да твърди, че отношенията с майка ѝ са прекратени завинаги. Нямахше спомени, в които да присъства и майка ѝ, помнеше само баща си и баба си. Оливия бе прекалено заета да гради империя, вместо да прекарва времето си с нея. При другите бе полагала някакви смешни опити да се прибира в приличен час. Когато обаче се бе появила Кас, най-неочаквано, седем години след Джон, вече бе прекалено късно и за двете, и за майката, и за детето. Това бяха най-натоварените години от живота на майка ѝ и Кас нямаше нито нужда, нито желание да ѝ дава втори шанс.

Тя се радваше на живота, който си бе създала. Имаше си бизнес, работеше упорито, беше се издигнала съвсем сама; имаше си приятели и през последните пет години живееше с мъжа, когото обичаше. За Кас, с изключение на баба ѝ, отношенията със семейството бяха приключили, когато баща ѝ почина. Открай време винеше майка си, че не е била до него, когато се случи нещастieto. След тежкия инфаркт той живя още два дни. Каси бе убедена, че чака съпругата си да се прибере. Отне им цял един ден, докато я открият на Филипините, а когато тя се върна след още два дни, той бе починал часове преди пристигането ѝ. Каси бе сигурна, че ако тя се беше прибрала навреме, щеше да го спаси. Това бе последната капка. Никога не прости на майка си и три месеца по-късно замина. Оттогава почти не се бе

виждала с братята и сестрите си. Нямахме нищо общо с тях. За нея Филип бе надут, претенциозен тъпак. Не можеше да понася съпругата му, която ѝ се струваше истинска гаднярка. Нямахме нищо против Сара и Джон, но и с тях нямахме общ език, а пък горката Лиз бе толкова неуверена и уплашена от майка им, че едва смееше да си поеме дъх. Кас се потискаше само като мислеше за тях, затова гледаше възможно по-рядко да се сеца за семейството си.

Единствената, с която поддържаше връзка, беше Марибел, и я посещаваше винаги когато пътуваше по работа до Щатите, а понякога се качваше на самолета само за да прекара следобеда с нея. Бабабел не се беше променила. Беше си същата прекрасна, изпълнена с обич жена и все молеше Каси да отвори отново сърцето за майка си. Каси я изслушваше, без да каже и дума. Така беше по-добре, отколкото да спори с баба си и да я разстройва.

За да угоди на баба си, Каси се виждаше с майка си веднъж или два пъти в годината. Понякога, когато беше в Ню Йорк, обядваха заедно или когато Оливия пътуваше по работа до Лондон. Тези срещи бяха кратки, изпълнени със стрес. Нито една от двете не знаеше какво да каже на другата. Оливия нямахме представа как да компенсира миналото, макар много да ѝ се искаше. Кас не споделяше абсолютно нищо с нея, не ѝ казваше и дума за живота си. Дори не беше споменала Дани Хел. Онова, което Оливия знаеше за него, бе чула от Лиз, която четеше клюкарските вестници и списания. Единственото, което Оливия знаеше за Кас, беше, че има невероятно успешен бизнес и че дъщеря ѝ няколко пъти бе споменала, че не иска деца. Твърдеше, че е твърде заета, за да ражда, че не иска абсолютно никой да има детство като нейното. Намекваше за миналото при всеки удобен случай.

Също така категорично отказваше да ходи с тях на семейните почивки. За Кас семейство Грейсън вече не беше нейното семейство. Филип се отнасяше към нея по същия начин и не правеше опити да поддържат връзка и да се срещат. Не я беше виждал през последните десет години. Джон я съжаляваше, чувстваше се неудобно от позицията, която бе заела, и не искаше да разстройва майка им, като я вижда. Лиз усещаше липсата на сестра и щеше да ѝ е приятно да си поговорят, да я запознае с момичетата. Лошото бе, че всички започваха да мислят, че е минало прекалено много време. Единствената, която не се отказваше от опитите да върне Кас при останалите, беше Марибел.

Беше казала на Оливия да не престава да се вижда с нея, да поддържат връзка и един ден Кас ще се върне у дома. Оливия вече не вярваше, че е възможно, въпреки това я канеше на семейните ваканции и продължаваше да обядва с нея винаги когато можеше.

Щом се върна в офиса си, Кас изпрати същия отговор, който бе изпращала всяка година досега. Отказа поканата на майка си. Отговорът ѝ винаги беше кратък и ясен. „Благодаря, не мога. Приятна почивка. Кас.“

Оливия видя отговора на блекбърито си след интервюто за „Ню Йорк таймс“. Прочете го и затвори имейла. Не се изненада, въпреки това остана наранена. Нещо у нея умираше всеки път, когато най-малкото ѝ дете я отхвърляше. Тя знаеше защо го прави. Разбираше откъде идва всичко. Не я винеше, въпреки това сърцето я болеше. След като едната беше изпратила имейла, а другата го бе получила, те въздъхнаха и отново се заеха с работа. Марибел беше казала, че много си приличат в някои отношения. Тя ги познаваше по-добре от всички.

4.

Вечерта преди заминаването Аманда беше отворила четири куфара и ги пълнеше, когато Филип се прибра от офиса. На една от вратите висеше закачена чанта, имаше и друга, специално за обувки, кутия за шапки на „Луи Вюитон“, оставена на пода, в която вече бяха поставени няколко. Филип погледна ужасен хаоса.

— Тя за колко време ни е поканила? Да не би да е за година? — възкликна той и погледна недоумяващо. — Преброих едва седем парчета.

— И още една чанта за тоалетни принадлежности — обясни му тя, — защото вече не разрешават да се внасят в кабината на самолета.

— Какво облекчение — погледна я той кисело. — Мислех си, че ще вземеш десет. Значи ще бъдем само с осем. — Тя винаги приготвяше прекалено много багаж.

— Не мога да облека дънки и тениска на яхта като тази — промърмори ядосано Аманда, докато Филип поставяше своя куфар на леглото.

Неговите дрехи съвсем не създаваха подобни проблеми. Трябваша му само чифт панталони в цвят каки, бели дънки, чифт сини дънки, ризи, сако, гуменки, чехли и чифт мокасини, два чифта бански, една вратовръзка. Това беше напълно достатъчно за всеки случай, който можеше да изникне — от вечеря в ресторант до плуване на плажа. Лесно щеше да събере всичко това в един куфар.

Аманда го погледна с раздражение, докато той хвърляше дрехите си в куфара. Десет минути по-късно приключи, а тя бе все още на средата, занимаваше се с копринените рокли, памучните парео и поне шест нови тоалета. Нямаше никакво намерение да носи едни и същи дрехи всяка вечер. Знаеше, че и свекърва ѝ непрекъснато се преоблича. Лиз и Сара бяха друга работа, а според Аманда и двете бяха зле облечени, въпреки че дъщерите на Лиз обикновено изглеждаха сладки.

— Това не е състезание кой е донесъл най-много дрехи. Сестра ми никога не носи повече от един куфар.

— Защото облича дрехите на децата си.

Как само ѝ се искаше да добави, че по този начин става за смях. Позволяваше си да облича бански, с които не би се появил никой, освен тийнейджърки. А Сара винаги имаше неугледен вид. Все още носеше същите бански, които са били на мода преди осемнайсет години, когато се бе омъжила и е била с поне пет килограма по-слаба. А и още не беше изхвърлила боклуците, които си бе купувала като студентка. И сега имаше вид на студентка, освен това обичаше да си избира дрехи от магазини втора ръка и това ѝ се струваше отвратително. Аманда не разбираше как е възможно жена, омъжена за мъж от семейство Грейсън, да постъпва по този начин. Тя пък отиде в „Сакс“, после в „Барни“ и накрая в „Бъргдорф“, за да напазарува подходящите дрехи за ваканцията. Освен това си купи три нови шапки. Никога не се показваше на слънцето, преди да се намажеше със защитни средства с висок фактор, скрита под шапка с широка периферия. Затова изглеждаше значително по-млада. На четирийсет и четири тя бе във върховна форма. Ходеше редовно на дерматолог и всяка седмица на козметик за ексфолиране. По няколко пъти седмично си слагаше маски у дома. Аманда нямаше намерение да остарее преждевременно, нито пък да се облича зле.

— Ти яде ли нещо? — попита Филип. Той умираше от глад, а Аманда нямаше никакво намерение да стотви вечеря. Тя никога не готвеше.

— Хапнах една салата в офиса, преди да си тръгна — обясни тя и сгъна нова лятна рокля, за да я прибере в куфара. Филип знаеше, че дори да се преоблича по четири пъти на ден през двете седмици, пак няма да успее да облече всички дрехи, които бе понесла, дори и новите, които бе купила. — Ти искаш ли да вечеряш? — изгледа го тя, въпреки че погледът ѝ издаваше, че се надява да не му се яде. Изражението ѝ бе повече от ясно. Кухнята беше затворена. Заминаваха на почивка. Освен това на следващия ден трябваше да станат в тъмни зори.

— Ще си направя набързо един сандвич — отвърна той. — Струва ми се, че с Джон и Сара ще бъдем на един полет — подхвърли

доволно Филип. Братята се разбираха добре, макар да бяха много различни.

— След като майка ти е похарчила толкова пари, за да наеме яхтата, можеше да наеме и самолет, за да ни откара. Да летиш в икономична класа е истински кошмар. — Каза го така, сякаш цял живот бе летяла с частни самолети, което съвсем не беше така. Никога не се беше качвала на частен, въпреки че много ѝ се искаше.

— Това е невероятно скъпо. Предпочитам да похарчи парите за самата ваканция, а не за превоза ни до яхтата — сгълча я Филип, както винаги замислен за разумното финансово решение.

Филип отиде в кухнята, за да си намери нещо за ядене, а когато се върна, Аманда все още не беше затворила куфарите. Отстрани изглеждаше така, сякаш в лудостта ѝ имаше някаква система, но ключовата теория беше „взemi всичко, което притежаваш“. Филип пък не беше наясно какво ще прави тя, като пристигнат, освен да се труфи, но жена му правеше същото и когато бяха на сушата. Предишната година беше приготвила дванайсет куфара за ваканцията в шатото, чието име със сигурност не помнеше.

— Майка ти винаги харесва дрехите, които нося — подчерта Аманда с раздражение. — Можеш да ги затвориш — рече тя и замахна с ръка към куфарите.

Филип вече нямаше никакво съмнение как щеше да протече пътуването им: Аманда щеше да се перчи, да се конти в нови дрехи, да гледа презрително на сестра му и снаха му, защото ги намираше скучни и зле облечени. Тя така и не се постара да намери общ език с тях. Беше решила, че Филип е най-високата награда и другите не я интересуваха ни най-малко, а това личеше. Той не смееше да ѝ каже, че трябва да се държи мило с останалите, защото тя щеше да избухне. Обикновено по време на ваканциите се държеше по-топло с него, стига да беше в настроение, и то единствено когато бяха сами в стаята. Тя не понасяше публични прояви на обич, той също, но подозираше, че яхта като „Лейди Лък“ предлага интересни романтични възможности. Нямаше значение, че Аманда не беше романтичен човек. Филип знаеше, че всичко в живота е компромиси, и се радваше, че тя е постигнала много в кариерата. Отдавна бе приел факта, че тя не полага абсолютно никакви усилия, когато е сред семейството му, макар близките му да се държаха мило и любезно с нея.

Аманда обичаше да е център на вниманието, чувстваше се нещастна, когато не я забелязваха, но това бе ролята, отредена за майката на Филип. Първо, тя бе наела яхтата, а в края на ваканцията щяха да празнуват рождения ѝ ден.

Беше полунощ, когато Аманда най-сетне приключи с багажа и зачака Филип да изнесе куфарите в коридора. Когато се опита да ги повдигне, откри, че тежат цял тон.

— Какво си сложила вътре? Камъни ли? — въздъхна той.

— Не. Обувки — заяви невинно тя.

— Не забравяй, че в брошурата пишеше, че не можеш да ходиш с обувки на палубата.

— Няма — увери го Аманда и отиде да напълни ваната с гореща вода.

Филип бе толкова развълнуван от предстоящото приключение и времето, което щеше да прекара с нея, че беше настроен любовно, когато тя си легна. Само че Аманда не се интересуваше от него. Заяви, че била уморена, освен това трябвало да стават рано на следващия ден. Налагаше се страстта му да почака, докато се качат на яхтата. Дори в навечерието на заминаването им Аманда беше недостъпна, както обикновено. Този път обаче не се почувства развълнуван, по-скоро леко раздражен, обърна ѝ гръб и заспа.

Както можеше да се предполага, вечерта преди заминаването в дома на Джон и Сара цареше хаос. Джон се прибра късно от офиса, а Сара трябваше да провери последните контролни, да отговори на един милион имейли от студентите, чийто летен курс току-що бе завършила. Алекс пък беше поканил десетима приятели на пица и да поплуват в басейна. Навсякъде бяха разхвърляни куфари, багажът не беше събран. Сара знаеше, че цяла нощ ще трябва да пере хавлиени кърпи, след като приятелите на Алекс си тръгнат. Беше го накарала да обещае, че ще ги събере и ще ѝ ги донесе, за да са сухи на сутринта, когато тръгват за летището. Пестелива както винаги, тя беше освободила чистачката, която идваше всяка седмица, затова не искаше като се върне от Европа да завари мухлясали кърпи.

Дори не се замисли какви дрехи да вземе — просто щеше да грабне от гардероба първите, които ѝ попаднеха пред погледа. Джон

пък тъкмо беше получил писмо с покана да организира изложба в Принстън през октомври, и се беше затворил в стаята, пригодена за ателие, за да прегледа новите си творби. Искаше да е сигурен, че разполага с достатъчно платна за цяла изложба. В мига, в който станеше въпрос за изкуството му, той забравяше всичко останало.

Сара отиде да го потърси в задната част на къщата и го завари намръщен над няколко картини, подпрени на стената. Трябваша му дванайсет нови творби за изложбата. Дори не чу кога Сара е влязла в стаята и вдигна изненадано поглед, когато тя се изправи пред него.

— Просто не знам — прошепна той.

Косата на Сара беше дива, къдрава, щръкнала във всички посоки, беше облякла отрязани над коленете дънки, чехли и потник. Искаше ѝ се преди почивката да бе свалила излишните килограми, от които се оплакваше. Сега вече бе прекалено късно, освен това знаеше, че Джон я обича точно каквато е. Бяха лудо влюбени още от колежа, женени от осемнайсет години.

— Какво мислиш? — обърна се към нея той, без да крие притеснението си. — Не съм сигурен дали тези платна са завършени. Ще ми се да ми бяха дали повече време преди изложбата. Не съм готов.

— Винаги го казваш — успокой го тя, застана зад него и го прегърна през кръста. — Имаш невероятен талант, винаги продаваш всички картини, включени в изложбите. Може и да ти се струват недовършени, но хората няма да ги възприемат по същия начин. Освен това новата посока, в която са поели творбите ти, много ми харесва. Излъчват сила.

Колоритът му беше станал по-дързък. Той беше талантлив художник и рисуването бе страстта на живота му. Дизайнът беше задължение, работа. Рисуването обаче бе неговата голяма любов. И Сара, разбира се. Тя беше единствената за него. Алекс бе плодът на тази любов, но Сара беше източникът. Двамата обожаваха момчето си, но често си признаваха, че се чувстват като двама човека с една душа, благословени, че са се открили.

— Ти пък винаги казваш, че харесваш творбите ми. — Погледна през рамо и ѝ се усмихна. — Откъде се взе този късмет, та успях да те намеря?

— Страхотен късмет. Не искам да проявя неуважение към тревогите на велик художник, но ако не си съберем багажа, ще трябва да се разхождаме голи на напудрената яхта, която е наела майка ти.

Всяка година откриваше, че няма представа какво да вземе, не знаеше какво се очаква от нея, затова събираше багажа в последния момент. Работеше много упорито в „Принстън“, бе непрекъснато на разположение на студентите си и мразеше да мисли за дрехи, особено когато влизаше в специалния свят, в който живееше майка му. Това бе съвсем различна планета от удобния им, непретенциозен живот. Те го харесваха, въпреки че къщата им в „Принстън“ беше стара и разнебитена. Тя им отиваше. Най-вече отиваше на нея.

Тъй като бе израснал в този свят, Джон се движеше в префърцунените кръгове на майка си като щастлив бохем, който нямаше никакви грижи. Сара обаче не бе попадала в този свят, преди да се омъжи за Джон. Родителите ѝ бяха преподаватели, както и техните приятели. Тя не помнеше някога да е виждала баща си с вратовръзка, а майка ѝ носеше ортопедични сандали „Биркенсток“, когато излизаха. Сара бе същата, но за редките срещи с Оливия полагаше усилия. Преди това я травмирираше и тя много се страхуваше да не направи някой гаф, когато е в обществото, да не използва грешната вилица на изисканата маса на свекърва си. Сега вече на Джон му беше все едно и я обичаше такава, каквато беше.

Оливия бе отгледана и възпитана сред хубави неща, дори по времето, когато са били бедни. Майка ѝ бе наследила красиви сребърни прибори и костен порцелан от семейството си, въпреки че бяха изгубили парите си. Сара не познаваше този свят. А Джон беше интелигентен, мил и чаровен, в каквато и обстановка да попаднеш. Сара се влюби от пръв поглед, когато се запознаха в колежа. Нямаше никаква представа нито кой е, нито че произхожда от семейство с огромно богатство. Той бе обикновен, непретенциозен, земен човек, държеше се с уважение и с бедни, и с богати, за разлика от брат си Филип, който според Сара бе невероятен сноб. Майка им не беше такава, но тя бе влиятелна жена, постигнала успехи, така че светът беше в краката ѝ. Това бе вълнуващо и същевременно трудно, но пък на Сара ѝ се налагаше да влиза в този свят само веднъж в годината, по време на лятната ваканция или понякога на вечеря в дома на Оливия в Бедфорд. За щастие напоследък тя рядко канеше гости и през повечето

време пътуваше. Единственото, което интересуваше Сара, беше, че богатството на Джон им даваше сигурност, че никога няма да изгубят къщата си, че Алекс ще бъде осигурен, когато порасне. Останалото бе пълнеж, поне що се отнасяше до нея. А тя нямаше почти никаква нужда от излишен пълнеж в живота си. Обичаше съпруга си, но не и неговия свят.

— Нервичките ми избиват всеки път, когато започна да събирам багажа за тези ваканции — призна тя, но на него това му беше известно.

— Ти си прекрасна и аз те обичам — той се обърна, за да я целуне. Останаха прегърнати дълго и Сара въздъхна. Животът с Джон беше истински рай. — Пет пари не давам с какво си облечена. Майка ми също. Желанието ѝ е да се забавляваме. Тази година ще бъде супер.

Двамата с Алекс много се вълнуваха за яхтата, въпреки че тя малко се плашеше. Когато ваканцията беше в някое шато, поне можеше да мисли за богатата история. Яхтата буквално миришеше на пари и бе много по-лъскаво място, отколкото би допаднало на Сара.

— На теб просто ти се ходи за риба с брат ти — подметна тя.

Джон се ухили и заприлича на дете. И досега ѝ приличаше на студент, вместо на мъж на четирийсет и една с важен пост. Беше толкова скромнен и много красив. Освен това за него тя не бе просто върхът, ами гениална. Като забележително умна жена тя си признаваше, че е сноб, когато става въпрос за интелект.

— Така си е — съгласи се той за риболова. — Двамата с Филип обсъдихме въпроса днес сутринта. Между другото ще пътуваме в един самолет до Ница.

— Дано майка ти ни е купила билети за икономична класа — измърмори притеснено Сара, докато той прибираше внимателно платната и гасеше лампите. Щеше да вземе решение кои картини да покаже, когато се върнеше. Тази вечер нямаше време. — Никак не ми е приятно, че харчи луди пари за бизнес класа. — Сара категорично отказваше да пътува в първа класа. Заяви, че е неморално, освен това не искаше Алекс да се учи на вредни навици или да забрави кои са важните неща на този свят.

— Според мен няма да сбъркаме, ако предположим, че е купила или първа или бизнес класа — отвърна спокойно Джон в опит да я предупреди още отсега. Добре познаваше майка си. Тя в никакъв

случай не би им купила билети за икономична класа до Франция. Искаше да се чувстват удобно и някой да се грижи за тях през целия път. След това се разсмя, защото се замисли колко различна бе Сара от съпругата на Филип. — Обзалагам се, че Аманда се оплаква, че мама не е взела и самолет под наем. Казва го всяка година.

— Това е истинска лудост — намръщи се Сара и веднага ѝ пролича, че не го одобрява. Но Аманда си беше такава. Сара я търпеше, но етърва ѝ успяваше да я подразни с нещо всяка година. — Не бих се качила на частен самолет. Майка ти би трябвало да даде тези пари на бедните.

— Не се тревожи, дава им.

Сара знаеше, че е така, иначе дори не би отишла на тази почивка. Мисълта, че се харчат толкова много пари, противоречеше на принципите ѝ. Тя дори не можеше да си представи, а и не искаше, колко е платила Оливия, за да наеме яхтата. При тази мисъл потрепери.

Минаха през кухнята на път към спалнята и тя видя приятелите на Алекс отвън. Бяха дошли още хора, събирането се превръщаше в парти, а в басейна имаше поне шест деца, които играеха поло. Излезе през задната врата и им напомни да внимават, а когато се върна, Джон ядеше резен пица и тя също си взе. Това щеше да им бъде вечерята, а тя трябваше да събере своя багаж и багажа на Алекс. Знаеше, че Джон сам ще се погрижи за неговия.

— Престани да се тревожиш за тях, това са просто деца — скара ѝ се той и тя стана сериозна.

— Не искам някое от тези добри деца да се нарани. Играят прекалено грубо. Всяка година някое познато дете се наранява в басейн. Слава богу, тук не се е случвало. — Тя се тревожеше и за сина им, и за всички останали. Миналата година един от студентите ѝ се беше парализирал след инцидент в басейн. Беше станало случайно, а тя не искаше подобно нещо да се случи и на тях.

— Те просто се забавляват.

Алекс обичаше спорта и участваше в плувния отбор в училището. Играеше футбол и лакрос, беше се включил и в баскетболния отбор. Накратко, беше роден атлет. Седемнайсетгодишното момче все още се интересуваше повече от спорт, отколкото от момичета и това поне донякъде бе истинско успокоение за тях. Досега нямаше драми, нито провалени връзки,

нямаше и разбити сърца. На него му беше приятно да се мотае с приятелите си и ги водеше у дома винаги когато можеше. Понякога идваха десетина момчета и по пет-шест нейни студенти, събираха се в кухнята, разполагаха се в хола или си правеха барбекю в задния двор. В тази къща децата бяха винаги добре дошли. Това бе животът, който си бяха избрали.

Когато се върнаха в спалнята, Сара погледна ужасено празните куфари. Нямаше никаква представа какво да сложи в тях — винаги бе така. Джон се разсмя и я притегли след себе си на леглото. Пъхна ръка под тениската ѝ и погали пълните ѝ гърди. Обичаше тялото ѝ, обичаше всичко у нея и започна бавно да събува дънките ѝ. Тя го спря веднага и скочи от леглото, за да затвори вратата и да я заключи.

— В тази къща има деца — напомни му тя и той се разсмя.

— Тук винаги има деца.

Бяха си родили само едно дете, но децата на другите се мотаеха у тях непрекъснато. Джон никога не се прибираше в празна къща. Тук винаги кипеше оживление, чуваше се смях, наоколо щъкаха млади хора. Тъкмо такъв дом искаше, когато бе още дете — с приятелска непринудена атмосфера, където родителите често са си вкъщи.

Щом затвори и заключи вратата на спалнята, Сара се върна в леглото и двамата започнаха да се целуват и да проучват телата си. За няколко минути свалиха дрехите си, Джон загаси и двамата се отдадоха на страстта си. Мина много време, преди да се отпуснат доволни, задъхани и да се притиснат един до друг като оцелели в буря.

— Леле! — възкликна той с дрезгав глас.

— За теб е винаги „леле“ — измърка доволно Сара в мрака. — Дано никога не остареем прекалено за тази работа.

— Няма такава опасност — успокои я той, превъртя се на една страна и я погледна на светлината на луната. За него тя беше най-красивата жена, която бе виждал, и това си остана така цели двайсет години. — Имам чувството, че ще те тегля към леглото и като станем на деветдесет. Когато Алекс постъпи в колеж, ще те преследвам около кухненската маса чисто гол всяка вечер.

— Нямам търпение — заяви Сара и се ухили, седна в леглото и включи лампата. Куфарите продължаваха да чакат. Не се бяха напълнили магически, докато двамата с Джон се любеха. — По дяволите, трябва да съберем багажа. — Освен това трябваше да заведе

кучето у съседите, които обещаха да го гледат. Тази вечер ѝ предстоеше много работа. — Ще заведеш ли Лаб у съседите?

— Разбира се — съгласи се добродушно Джон. — Ще си събера багажа, когато се върна.

— И не се оставяй да те убедят да останеш за чаша вино, защото има да те чакам цяла нощ — предупреди го тя, а той се усмихна, докато си намъкваше дънките.

Щеше да вземе душ, като се върне. Много му беше приятно, когато знаеше, че тялото ѝ е било част от неговото допреди броени минути.

— Дадено, шефе — пошегува се той и отключи вратата.

Леглото им беше разхвърляно и ако някой влезеше, веднага щеше да се досети какво се е случило тук. В тази къща това бе нещо обикновено. Двамата често се отдаваха на страстта си и се надяваха да прекарат много време заедно в каютата си на яхтата. Всички знаеха, че обичат да си „подремват“.

Половин час по-късно, когато Джон се върна, Сара събираше трескаво дрехи и бе напълнила половин куфар с отрязани над коленете дънки, с дълги дънки, избелели памучни къси панталонки и купчина тениски с надписи „Принстън“ по тях, няколко любими памучни рокли, които имаше от много години и бе обличала и на други летни ваканции. Взела беше и два чифта чехли, любимите си мексикански сандали и чифт маратонки, ако се случеше да се разхождат по неравен терен или да се катерят по скали. Знаеше, че е много малко вероятно майка му да измисли подобно нещо, но Лиз обичаше да тича, така че някой ден можеха да организират преход с децата. Беше сигурна, че Аманда ще бъде със златни сандали и на високи токчета.

Стана почти полунощ, когато Сара приключи, а Джон беше напълнил сака си с летни панталони в цвят каки, лек син блейзър, дънки, сини ризи и официалните обувки, които възнамеряваше да слага на вечеря без чорапи. Гардеробът му беше практичен. Сара добави два шала и го погледна напълно изтощена. Той лежеше на леглото и гледаше телевизия, а Алекс и приятелите му все още бяха навън, когато Сара затвори куфара си и седна до него.

— Готово — изпъшка тя. Изглеждаше така, сякаш бе изкачила Еверест. Събирането на багажа за ваканцията с майка му я изцеждаше. — Кога смяташ, че е разумно да изпратя децата вкъщи?

— Може би към един. Багажът на Алекс готов ли е?

— Едва ли. Ще проверя.

Тя все още възнамеряваше да му събере багажа, но когато влезе в стаята му, откри, че не е започнал. Той растеше. Куфарът му, сакът за фитнес, чантата от фотоапарата и другата с компютъра бяха оставени на пода една до друга. Добре че поне това бе подготвил. Сега ѝ оставаше да почисти кухнята и да изпере купищата кърпи, когато приятелите му си тръгнат. Върна се в стаята им, двамата с Джон погледаха телевизия един час, а по това време гостите на Алекс бяха започнали да се разотиват сами. Повечето момичета имаха вечерен час и момчетата трябваше да ги приберат. Тя завари Алекс в кухнята да изхвърля празните кутии от пица малко след един.

— Благодаря, мамо. Добре се позабавлявахме — погледна я той и я целуна по бузата. — Да ти помогна ли с кърпите?

— Да — усмихна му се тя.

Знаеше, че е много щастлива жена. Имаше прекрасен съпруг, когото обожаваше, и страхотен син, когото много обичаше. Алекс приличаше на Джон, но с буйна къдрава коса като нейната. А нейната изглеждаше ужасно в топлото лято на Ню Джърси — сякаш бе пъхнала пръст в контакта. На Алекс бе малко по-прилична, освен това му отиваше.

Заедно напълниха пералнята и тя обиколи навън за забравени чинии и чаши. В боклука бяха хвърлени няколко празни кутийки от безалкохолни и тя ги внесе. След това Алекс си легна, кърпите бяха готови към два и къщата утихна. Трябваше да станат в четири часа, а в пет да тръгнат, за да бъдат в шест на летището. Самолетът им излиташе след два часа. Добре че можеха да поспят по време на полета. Полетът до Ница траеше шест часа и щяха да пристигнат в осем вечерта, местно време. Надяваха се до десет да са на яхтата. Нощта се очертаваше съвсем кратка.

Сара се отпусна в леглото до Джон, той се усмихна, щом я усети до себе си, и пъхна ръка между краката ѝ. Беше твърде сънен за каквото и да било друго и тя се сгуши до него, той я прегърна и отново заспа. Вече мечтаеше как ще я люби на яхтата.

Когато братята ѝ ставаха в Ню Йорк и Ню Джърси, в Кънектикът беше нощ, но Лиз още бе будна. Довечера щеше да вземе нощния полет до Франция със Софи и Каръл, междуременно работеше над книгата си в притихналата къща. Това бе най-странното. Идеята ѝ хрумна изневиделица, беше съвсем различна от всичко досега, отчасти фантазия, отчасти реалност. Започна я в деня, когато получи поканата на майка си. Разказваше се за момиченце и въображаемите ѝ приятели: самотно дете и света, който тя създава и запълва с най-различни създания. Беше алегория, а тя беше детето. Като малка Лиз си имаше въображаемо приятелче, което я измъкваше от самотата и объркването, и тя се чувстваше така, сякаш разкриваше някои от тайните на своя живот. Книгата не беше голяма, но пък беше задълбочена творба и тя не беше сигурна дали е най-ужасното, което някога е писала, или най-хубавото. Работеше над нея денонощно вече шест седмици. Почти беше приключила, но искаше да я пипне тук-там, преди да замине. Никой не беше прочел и дума от онова, което бе написала, не беше казала на никого и както обикновено Лиз се страхуваше. Може би тази книга щеше да е последното доказателство, че няма талант, че си губи ума. Не беше роман, не беше и детска книжка. Беше фантазия, която ѝ хрумна и сама започна да се излива на страниците. В деня на заминаването работи трескаво чак до изгрев.

Софи и Каръл бяха дошли от града миналия уикенд, бяха си взели дрехи за яхтата и оставиха куфарите си при нея. Лиз също бе приготвила багажа си. Сега до вратата чакаха шест куфара. С момичетата щяха да се видят на летището в десет вечерта, за да се качат на нощния полет. Трябваше да тръгне от къщата в Кънектикът в осем. Колкото и да бе необичайно, тя работи цели петнайсет часа без прекъсване и най-сетне спря в седем. Последните шест седмици беше все така. Книгата я бе запалила. Замисли се дали да не помоли Сара да я прочете по време на ваканцията, но не знаеше какво ще прави, ако снаха ѝ не я хареса. Лиз нямаше да понесе поредния провал.

Сара пишеше романи и разкази от години. Произведенията ѝ бяха високо интелектуални, издаваха ги университетските печатници. Никой не беше чувал за тях, но Лиз ги беше прочела и се оказаха много хубави. Стилът ѝ напомняше на Джойс Каръл Оутс — литературния идол на Сара, също преподавала в „Принстън“. На Лиз щеше да ѝ бъде трудно да покаже фантазмагорията, която бе написала

на Сара, но не знаеше какво да направи с нея, а не намираше смелост да се обади на агента си и едва ли някога щеше да му позвъни. Когато в седем вечерта спря да пише, вече бе сигурна, че е направила всичко по силите си. Разпечата книгата и натъпка ръкописа в ръчния багаж, заедно с лаптопа и се качи на горния етаж, за да вземе душ. Разполагаше с час, за да се приготви и тръгне. Малък бус от летището щеше да я вземе.

Докато стоеше под душа, тя си мислеше за написаното и се молеше да е хубаво. Едва ли беше, но тя знаеше, че е направила най-доброто, на което е способна. И това беше нещо. В мечтите си бе написала книга, която хората харесваха и разбираха, която бе точно толкова смислена за тях, колкото и за нея. Да не би да беше това? Страшното щеше да е да я покаже на друг. Дори на момичетата не беше казала какво прави. Беше се проваляла твърде много пъти, разказите ѝ не ставаха, сюжетните линии зацикляха, в чекмеджетата се търкаляха недовършени ръкописи и недописани стихотворения. Този път поне завърши производението си за нищо и никакви шест седмици. Историята, която се изля на страниците, приличаше на перли, пръснати навсякъде, после събрани, накрая укротили се в ръката ѝ като скъпоценни камъни.

Момичетата ѝ помогнаха да избере дрехи за яхтата и ѝ дадоха някои от своите, тъй като и трите носеха един размер. Имаше два чифта стари бански, а момичетата ходеха без горница в Европа, както всички останали на тяхната възраст. Лиз би направила същото, тялото ѝ го позволяваше, дори на четирийсет и четири, но майка ѝ едва ли щеше да одобри. Беше родила двете си бебета рано и не носеше белези от бременностите. Само че хората очакваха жените на нейната възраст да се държат благоприлично, независимо колко стегнати и поддържани тела имаха. А и на яхтата щеше да има много персонал. Дрехите, които взе, бяха или стари летни рокли, или тоалети на момичетата. Не носеше нищо лъскаво и пет пари не даваше. Аманда, както винаги, щеше да е модната им икона, което бе твърде сложна работа за Лиз. Тя обаче знаеше, че на брат ѝ му е много приятно да се перчи с красивата си съпруга.

Лиз бе готова точно навреме, но в последния миг се сети, че е забравила да си извади нещо подходящо за самолета. Прегледа гардероба си, не откри нищо, след това отиде в стаята на Софи.

Намери чифт стари бели къси панталонки и бяла памучна блуза в своя гардероб, стари сандали с връзки чак до под коляното, които бе забравила. Дългата ѝ руса коса бе все още мокра от душа, тя я пушна на гърба, не си направи труд да си сложи грим, тъй като на нощния полет и без това никой нямаше да може да спи, а когато бусът пристигна, тя се втурна към вратата и изнесе всички куфари. Докато шофьорът ги товареше, провери дали е загасила всички лампи, включи алармата, погледна за пореден път в ръчния си багаж, за да се увери, че ръкописът ѝ е вътре, след това заключи външната врата.

Пътуваше към летището, когато мобилният ѝ телефон звънна. Обаждаше се Софи, за да провери как е. Тя беше организаторът в семейството, отговорната. Каръл беше по-разхвърляна и малко небрежна. Лиз пък винаги забравяше това или онова — или ръчната си чанта, или ключовете, или пропускаше да включи алармата. Този път обаче всичко беше наред.

— Включи ли алармата? — попита я Софи като грижовна майка, почти сигурна, че е забравила, и остана силно изненадана, когато Лиз отговори утвърдително. — А лампите загасени ли са? Взе ли си паспорта?

— Разбира се. — Въпросите бяха малко дразнещи, но Лиз знаеше, че са добронамерени, а и тя бе забравяла важни неща в миналото.

— Взе ли нашите куфари?

— Не, само моя — отвърна невинно Лиз, а щом чу как Софи ахна, избухна в смях. — Струва ми се, че всичко е наред. — Включително безценния ръкопис, помисли си тя, докато Софи уточняваше къде и кога ще я чака на летището.

Двете с Каръл щяха да вземат едно такси от града и да я чакат там. За пръв път Лиз се чувстваше така, сякаш бе направила всичко необходимо. В продължение на шест седмици, докато пишеше книгата, тя се беше чувствала по-добре, отколкото през последните години. Почти бе готова да изкара две седмици с майка си, макар и не съвсем. Беше прекарала целия си живот в отчаяни опити да спечели одобрението на Оливия и все ѝ се струваше, че не е успяла, и то не защото Оливия я критикуваше, а главно защото Лиз винаги се чувстваше така, сякаш се е провалила във всичко. Пътят ѝ беше осеян с разбити мечти, провалени връзки, незадоволителни изходи и

обещания, които тя така и не бе спазила. Беше се справила единствено като майка на двете момичета. Притежаваше майчинските инстинкти, които Оливия не бе имала. Само че Оливия бе построила империя, а Лиз никога нямаше да успее. Досега дори не беше успяла да напише прилична книга. Може би този път щеше да е различно, но самата Лиз не вярваше, че е възможно.

Бе невъзможно да се състезава с майка си и да оправдае очакванията ѝ. За Лиз тя беше нещо като богиня на върха на планина, по която нямаше пътища, и тя не откриваше начин да се добере до нея. Като дете все мечтаеше да ѝ достави удоволствие, да я зарадва, да я накара да се гордее, искаше го толкова много, че дори не опитваше. Как да впечатлиш богиня, след като си най-обикновен смъртен? Тези летни пътувания бяха истинско изтезание за нея, примамвах я с неосъществените обещания от детството. Тя не винеше майка си, за разлика от по-малката си сестра и големия си брат. Знаеше, че Оливия е била заета, но това бе създадо истински глад в душата ѝ, който с нищо не успя да утоли, освен с любовта на децата си и своята към тях. И двете бяха резултат на случайността, но се оказаха най-голямата благословия в живота ѝ, бяха ѝ донесли много повече радост, отколкото бащите им.

Бракът с бащата на Софи нямаше да просъществува, дори той да не беше загинал, а Джаспър, бащата на Каръл, беше красив, нарцистичен ексцентрик. Беше безобиден, некомпетентен и бе прекарал живота си в създаване на красиви деца, за които след това не полагаше абсолютно никакви усилия. Този брак също бе обречен на провал. Мъжете, с които Лиз имаше връзки след това, макар и съвсем кратки, не бяха с нищо по-добри. Тя винаги си признаваше, че има ужасен вкус за мъже. Вярваше на думите им, подвеждаше се по вида им, не обръщаше внимание на постъпките. До един бяха красиви, но нито един от тях не беше способен на истинска връзка и обич. Изглежда, си избираше хора, неспособни на обич, които приличаха на майка ѝ. Имаше нужда от мъж като баща си, но този тип мъже не я привличаха, затова и бе обречена на самота и разочарования. През последните години се беше отказала и реши, че е прекалено късно. На четирийсет и четири вече не очакваше да открие голямата любов, а когато направеше дори най-минималното усилие, връзките ѝ бяха съвсем кратки. Те ѝ стигаха.

Момичетата я чакаха на летището, когато пристигна. Трите минаха през проверката в приповдигнато настроение и тогава Софи забеляза дългите крака на майка си. Бяха три красиви жени, застанали пред гишетото и привличаха възхитените погледи на мъжете.

— Мамо, откъде взе тези къси панталонки? — втренчи се в нея подозрително Софи.

— От твоя гардероб. Забравих да си оставя дрехи за полета. Ще ти ги върна на яхтата. — Тя погледна гузно и Софи се ухили.

Каръл говореше по мобилния с приятелка и не им обръщаше никакво внимание.

— Не ги взех, защото са прекалено къси. Изглеждаш доста секси, мамо — добави Софи леко неодобрително. Бяха толкова къси, че тя избягваше да ги носи на обществени места.

— Ако щеш вярвай, но на моята възраст няма кой да ме забележи — увери Лиз дъщеря си. Косата ѝ вече беше изсъхнала и падаше на къдрави вълни около лицето ѝ.

— Залъгвай се. Поне десетима те опипват с погледи.

— Няма страшно. Ще се покрива с одеяло в самолета.

Софи беше с къса, бяла ленена рокля, а Каръл носеше миниполичка на цветя, бяла тениска и сексапилни сандали с каишки. Тя както винаги изглеждаше божествено, беше страхотно момиче, приличаше и на двамата си родители. Софи също беше красива, много приличаше на Лиз, но имаше тъмна коса.

Качиха се на самолета в първа класа. Оливия беше взела места за всички в първа класа. Искаше пътуването им да започне добре — удобно, забавно, безпроблемно. Това бе съвсем малък дар и Лиз и момичетата останаха очаровани, когато се настаниха на местата си. Искаха да гледат филм, а Лиз реши, че предпочита да поспи. Вместо това извади ръкописа от чантата си веднага след като излетяха и започна да го редактира отново. Правеше го от седмици. Момичетата дори не забелязаха, че тя чете. Бяха доближили глави и обсъждаха развълнувано ваканцията. И двете обичаха баба си и винаги се забавляваха, когато бяха с нея. Тя бе много по-грижовна към внуците си, отколкото към собствените си деца. Сега разполагаше с повече време и те проявяваха повече интерес към нея и онова, което беше постигнала, и към бизнеса, нейния свят.

След като излетяха, стюардесата им предложи шампанско. И двете момичета си взеха по една чаша, а Лиз помоли за коктейл „Блъди Мери“. Отпиваше бавно, работеше тихо над книгата си, след това остави чашата до себе си и забрави за нея, докато не попаднаха във въздушна яма и напитката не се прекатури в скута ѝ. Стюардесата бързо ѝ донесе влажни кърпи и ѝ помогна да се почисти. Лиз успя да спаси ръкописа, но късите панталонки на Софи и бялата ѝ блуза бяха съсипани, а тя нямаше какво друго да облече. Погледна момичетата, разсмя се и сви рамене. Наистина нямаше значение, щеше да си смени дрехите, щом се качат на яхтата.

Когато самолетът полетя високо над океана, трите спуснаха назад облегалките, донесоха им възглавници и завивки и заспаха дълбоко. Въпреки притесненията на Лиз, че ѝ предстои да прекара известно време със семейството, всички знаеха, че ги очакват две разкошни седмици. Като се изключи незначителното премеждие с коктейла, началото бе обещаващо.

5.

Оливия пристигна в пристанището на Монако в деня преди идването на децата ѝ и ахна, когато видя наетата яхта — деветдесет метра, изпълнени с неподозирани лукс. Екипажът от двайсет и четири души се беше подредил на палубата в очакване на пристигането ѝ. Капитанът също беше слязъл на брега, готов да я качи на борда и да я представи на екипажа. Броят на мъжете и жените беше равен. Тя така и не успя да запомни имената им. Имаше огромен бар на открито с невероятен букет от орхидеи в кристална ваза, една стюардеса ѝ предложи шампанско, но тя отказа. Беше уморена от дългото пътуване, а и рядко пиеше.

На палубата имаше красиви мебели в обособени кътове, на горната палуба се виждаха хеликоптерна площадка и просторно място за слънчеви бани. Домакинът я разведе из яхтата, показа ѝ кинозалата, фитнеса и спа центъра. Членовете на екипажа бяха навсякъде, а във фризьорския салон три млади жени бяха готови да се погрижат за външния ѝ вид. Тя надзърна в трапезарията, разгледа и откритата трапезария, отвори вратите към огромните спални, в които щяха да се настанят децата, и най-сетне влезе в своята, която наричаха „спалнята на собственика“, подредена с красиви мебели и впечатляващи произведения на изкуството. Вътре имаше огромно, примамливо легло с безупречно изгладени ленени чаршафи. Нямахше търпение да се отпусне в него. Чувстваше се уморена след полета, но бе твърде развълнувана, че е тук. Попитаха я дали тази вечер ще се храни на борда, или ще отиде в града и тя предпочете да остане. Искаше да си почине преди останалите да пристигнат. След това щяха да имат достатъчно време. Докато разглеждаше каютата, Оливия си каза, че е благословена, след като може да осигури подобно нещо на децата и внуците си. Струваше си годините тежък труд, въпреки че бе изгубила много време, когато бяха малки. Сега обаче бяха истински късметлии, включително и тя. Никога не приемаше за даденост онова, което двамата с Джо бяха създали.

Когато стюардесата я остави в каютата, след като беше разопаковала багажа ѝ, Оливия се наслади на дълга, спокойна вана. Качи се на палубата по-късно, облечена в дълъг бял, ленен кафтан и ѝ сервираха вечерята в откритата трапезария, на красива маса, на която бе подреден френски порцелан, имаше цветя в малки вази, сребърни мидени черупки. Бяха ѝ сервирани всичко, което бе поръчала, омлет и салата, пресни плодове за десерт. Отпусна се и се наслаждаваше на пристигането и отплаването на други яхти, когато стюардът дойде, за да ѝ каже, че я търсят по телефона. Подаде ѝ слушалката и първата ѝ мисъл бе, че някое от децата ще откаже в последната минута заради нещо непредвидено. Когато се обади, с изненада чу гласа на Питър Уилямс. Веднага се разтревожи, че в офиса е възникнала криза.

— Седмицата ми беше толкова натоварена, че така и не успях да се сбогуваме, преди да заминеш — извини се той, а Оливия се усмихна, щом чу гласа му. Заля я облекчение, като разбра, че той не се обажда заради проблем. — Как е яхтата?

— Наистина е невероятна — похвали се тя и се усмихна широко, а той веднага долови колко по-спокоен звучи гласът ѝ. — Най-красивото нещо, което съм виждала. Ще откажа да си тръгна, когато двете седмици изтекат.

— Страхотно решение. Ще прекараш чудесно с децата — продължи той.

Винаги му беше приятно да говори с нея, а от известно време не бяха имали възможност да си кажат нищо. Бяха твърде заети да разрешават възникнали правни проблеми, да заобикалят други, които непрекъснато се появяваха. Той бе доволен, че тя е на почивка. Знаеше, че ваканциите с децата ѝ означават много за нея, че ѝ се отразяват изключително добре. Когато се върнеше, изглеждаше подмладена, пълна с нови идеи, готова да разказва весели случки.

— Мисля, че и внуците ми ще прекарат добре. Това чудо прилича повече на кораб, отколкото на яхта. Искане ми се да пробвам водните играчки с тях. Ще ми се да се науча да карам джет, преди да се прибера.

— Внимавай, Оливия — предупреди я загрижено Питър и тя се разсмя.

— Винаги съм искала да се науча да карам мотор, но вече е прекалено късно.

— Радвам се, че го каза. Не е късно за нищо, след като притежаваш толкова енергия.

— Напротив — въздъхна тя. — Рожденият ми ден ще бъде ужасен на тази почивка.

— Няма ужасни рождени дни, след като изглеждаш по този начин. Забравих този кой е, но от мен да знаеш, че никой не може да ти даде годините.

— А, може — заинати се тя. — Точно това си мислех тази вечер. Годините се изнизаха неусетно. Един ден си млад, на следващия знаеш, че всичко е приключило. Изключвам мама, която и на тази възраст изглежда фантастично, просто върхът.

— Ти също. Не си се променила през двайсетте години, откакто се познаваме.

— Имаш нужда от очила, Питър, въпреки това ти благодаря. Ами ти кога ще почиваш?

Знаеше, че всяка година отива в Мейн със семейството си. Имаше много красива къща, в която бе ходила веднъж, когато беше наблизко, за да провери обект, подходящ за магазин, и Питър я заведе там да обядват. Беше красив, стар семеен дом, пълен с антики от ранната колонизация и огромна, старомодна веранда.

— Заминавам следващата седмица. Емили вече е там с момичетата. Двамата с Ерик ще пътуваме следващата седмица.

Тя знаеше, че и двете му деца са женени и имат малки деца. Той също щеше да прекара времето със семейството си. Отразяваше им се добре да се откъснат от стреса на ежедневието. Цяла година работеха упорито.

— Ще плаваме, ще ловим риба. На мен ми се играе голф. Не съм имал възможност да играя от месеци.

— Благодарение на мен — отбеляза тя гузно, вперила поглед в гледката наоколо. — Не мога да ти опиша колко е прекрасно тук. Седя пред пристанището на Монако, точно над мен се издига замъкът, а яхтата е невероятно красива. Понякога не мога да повярвам каква съм късметлийка.

Той открай време ѝ се възхищаваше, защото тя не приемаше нищо за даденост, никога не се оставяше на самотоволството и ценеше и уважаваше късмета и щастието си.

— Заслужаваш го. Извоювала си всичко сама. Дано прекараш добре. — Единствената причина за обаждането му беше да ѝ пожелае приятно пътуване.

— Благодаря ти, Питър, и на теб. Много мило, че звънна.

— Ще се видим, когато се върнеш. Пази се, Оливия. И честит рожден ден.

— Забрави рождения ми ден — засмя се тя. В сравнение с майка си тя бе млада, но седемдесет ѝ се струваше плашеща цифра. — А на теб приятно прекарване в Мейн.

— Благодаря — отвърна топло той и след малко затвори, а тя зарея поглед към водата, замислена за него и бизнеса, който беше оставила в Ню Йорк.

Всяка сутрин щеше да се вижда със синовете си на палубата, за да прегледат факсовете и имейлите, които щеше да продължи да получава през идващите две седмици. Държаха я в течение на всичко, докато не беше в офиса. Нямахме как да изостави напълно бизнеса, не можеше да го позволи и на Филип и Джон. Твърде много неща се случваха всеки ден, за да занемарят работата. А тя знаеше как да се свърже с Питър, ако възникнеше юридически проблем. Надяваше се да не се стига дотам.

Върна се в каютата си няколко минути по-късно и си легна рано с една от книгите, които носеше. Почете няколко минути, след това загаси лампата. Беше помолила главния стюард да я събуди, да не би да се успи. Искаше да разгледа Монако на следващия ден и да понапазарува, да опознае яхтата, преди да дойдат останалите. Филип и Джон щяха да пристигнат с един полет довечера, а Лиз няколко часа по-късно, на следващата сутрин, след което отплаваха. Нямахме търпение да посрещне децата си и ваканцията да започне. Докато се унасяше, си напомни, че на следващия ден трябва да се обади на майка си. Беше ходила да я види в деня преди заминаването. След това очите ѝ се затвори и тя заспа. Спа дълбоко в тъмната каюта, с пуснати щори и не чу никакъв звук през цялата нощ. Последната ѝ мисъл, преди да заспи, беше, че им предстоят две невероятни седмици на „Лейди Лък“.

Оливия прекара приятен, спокоен ден в Монако в очакване да пристигнат децата ѝ. Напазарува в местните магазини, все клонове на най-известните парижки магазини — „Диор“, „Шанел“, „Ив Сен Лоран“, „Ланвен“, „Ермес“, „Луи Вюитон“. Купи малко неща, но ѝ беше приятно да поразгледа. Никога не ѝ оставаше време да пазарува, докато беше на работа, тъй като имаше да мисли за по-важни неща, като например за управлението на бизнеса или възникнали неприятности на проблемни места по света. Имаше си личен асистент, който пазаруваше вместо нея, познаваше предпочитанията ѝ и изпращаше закупеното в дома ѝ в Бедфорд за одобрение, затова мързеливото разглеждане сега ѝ се струваше истински лукс. Единственото свободно време да отвори кутиите с покупките беше късно вечер.

Капитанът бе изпратил човек от екипажа да я придружи и да носи покупките, също автомобил и шофьор, за да я върнат на яхтата. Денят премина приятно, тя му се наслади, а когато се качи отново на яхтата, обядът я очакваше. Следобедът чете роман, което ѝ достави невероятно удоволствие. Прегледа имейлите от офиса и всички се оказаха за маловажни въпроси. Отговори бързо и отново зачете книгата. Рядко ѝ се случваше да разполага с толкова свободно време дори когато е във ваканция.

В шест часа, след масаж и душ, Оливия се преоблече за вечеря. Избра бледолилава туника, после си позволи чаша шампанско, докато седеше на палубата. Беше разгледала подробно яхтата, за да може да покаже на внуците си какво има, когато пристигнат. Знаеше колко са ги развълнували джетовете, най-вече Алекс. Тя пък нямаше търпение да види децата. Вълнуваше се за първата им спирка, Портофино. Не беше ходила там от времето, когато прекара един уикенд с Джо в хотел „Сплендидо“, след като отвориха магазина близо до Милано. Градчето беше очарователно, с приятни ресторанти и многобройни магазинчета. Беше сигурна, че на всички ще им хареса. Вечер и нощем изглеждаше изумително, с древна църква и замък, красиво осветени на хълмовете над залива.

Капитанът ѝ беше казал, че яхтата е прекалено голяма, за да влезе в пристанището и имало опасност да се ударят в подводни скали. До града лесно можеше да се стигне с лодка и отнемаше не повече от няколко минути. Той обясни, че нощем спокойно можело да плуват в

морето, стига да са пуснали котва. Тя бе сигурна, че на младите много ще им допадне. Ваканцията, която организираше всяка година, бе специално за тях, но и на нея ѝ беше много приятно.

Оливия вечеря в откритата трапезария в осем, а към девет вече очакваше с нетърпение пристигането на децата си. Стюардът дойде, за да ѝ каже, че самолетът е кацнал навреме и ѝ съобщи, че те вече пътуват в автомобила. Най-сетне, малко след десет, видя колата на Джон и Филип, следвана от вана с багажа, и петимата слязоха. Изглеждаха уморени, дрехите им бяха малко смачкани, но бяха широко усмихнати и бърбеха оживено, докато оглеждаха яхтата. Видяха я подпряна на релинга, да им маха щастливо усмихната. Аманда беше нахлупила широкопола бяла шапка и Оливия не успя да види лицето ѝ. Алекс се втурна по мостчето, последван от синовете ѝ, а снахите пристъпваха отзад. Аманда беше в рокля и изглеждаше безупречно, дори след полета. Сара беше избрала отрязани дънкови панталони, тениска с надпис „Принстън“ и сандали, а буйната ѝ, къдрава коса потрепваше на всяка крачка. Усмиваше се нервно. Изглежда се стесняваше, но Оливия знаеше, че след една нощ на яхтата, ще се успокои. Винаги беше така. Аманда се качи на борда, сякаш яхтата беше нейна.

След малко се скупчиха около нея, бърбеха оживено, внукът ѝ я прегърна мечешки, а тя му отвърна с огромно удоволствие. Оливия винаги помнеше колко важна е била собствената ѝ майка за децата ѝ и колко силна беше връзката между тях. Опитваше се да се държи като нея, въпреки че не живееше с внуците си, както беше навремето с Марибел.

— Леле! Бабче! Невероятна яхта — възкликна Алекс и се огледа със страхопочитание.

— Почакай да те разведа! — засмя се Оливия и го прегърна през раменете. — Пълно е с водни играчки. Още утре ще ги пробваме.

Беше помолила главния готвач да им приготви студен бюфет и той се беше справил великолепно. Имаше най-различни видове суши, защото тя знаеше, че те го обожават, топли и студени меса, нарязано пилешко, какви ли не салати, много видове паста и цяла маса с вкусни десерти. Истинско угощение! Стюардесата им наля шампанско и няколко минути след като пристигнаха, те бърбеха, освежени след пътуването. Стори ѝ се дори, че Сара се поотпусна, след като похапна,

а Алекс се настани до баба си и започна да ѝ разказва за онова, което искаше да направи. На нея всичко ѝ се струваше интересно.

Гостите останаха на палубата почти до полунощ, след това двете двойки отидоха в каютите си. Тя забеляза заговорническия поглед между Джон и Сара и се усмихна дискретно, защото веднага разбра какво означава. Двамата не можеха да се откъснат един от друг и тя много се радваше, че бракът им е толкова щастлив. Напомняха ѝ на техния брак с Джо. Истината бе, че с течение на годините се бяха сближили и любовта им ставаше по-дълбока. Децата им и бизнесът, който бяха създали заедно, дълбокото чувство на уважение, което изпитваха един към друг, бяха условията за силна връзка. Джон и Сара все още бяха влюбени като колежани. Оливия забеляза, че Алекс ги наблюдава, докато слизаха към каютата. Момчето остана да поприказва с баба си и да си вземе още от десертите. Сладкишите бяха великолепни, имаше и поне десет вида сорбе. Той се беше наспал по време на полета и заяви, че не бил изморен. Беше доста по-рано от обичайното му време за сън при тази шестчасова разлика и не му се спеше. Оливия го попита с какво се занимава напоследък и той ѝ разказа за спортовете, които практикуваше, че се надявал да влезе в „Станфорд“ с предварителното класиране през някой от следващите месеци. Тя обеща, ако го приемат, да му ходи на гости винаги когато беше на Западното крайбрежие, защото често пътуваше да проверява магазините си. Преди трийсет години започна да прави лично инспекции, а броят на пътуванията не беше намалял.

Когато Алекс се нахрани, тя го заведе да му покаже киносалона и на него много му хареса, след това видяха фитнеса, а човек от екипажа им показа платформите за скокове във водата, лодките, скутерите и джетовете. Разгледаха и надуваемите играчки, на които можеха да се возят, вече готови за гостите. Една приличаше на гигантски банан и на нея можеха да се качат поне десет човека, както обясни човекът от екипажа. Това бе страхотно! Имаше малки лодки, шест джета и няколко скутера. Семейството, собственик на яхтата, бе поръчало всичко, за което човек би се сетил. Алекс нямаше търпение да изпробва всичко. Гледаше ококорено, а тя се разсмя и го попита дали ще я качи на джет.

— С удоволствие, бабо — ухили се той. — Още утре — обеща.

И двамата тържествено се разсмяха и той я прегърна, за да скрепят уговорката.

— Да знаеш, че няма да забравя — предупреди го тя.

— Винаги ми се е искало да опитам, но ме е страх да се кача сама.

— Дадено, бабче.

След това се върнаха на палубата и към два след полунощ Алекс най-сетне отиде в каютата си. Оливия го изпрати и видя, че багажът му е подреден. Имаше огромен телевизор и богат избор от филми.

— Да не останеш да гледаш цяла нощ. Утре ще бъдеш изтощен. Можеш да поспиш и до по-късно, но да знаеш, че тръгваме по обяд, веднага след като Лиз и момичетата пристигнат. Ще спрем някъде, за да поплуваме и да обядваме на път към Портофино.

— Искам да пробвам банана с момичетата. Веднъж видях нещо такова в един филм и беше голямо забавление. Всички изпопадаха.

— Аз май ще се въздържа — засмя се Оливия и няколко минути по-късно, след като се прегърнаха и тя го целуна отново, го остави.

Той вече пускаше телевизора, за да гледа филм, а тя се прибра в каютата си доволно усмихната. Това беше съвършената ваканция, на прекрасна яхта, най-вече за Алекс, който обожаваше водните спортове. Не можа да определи защо, но ѝ се стори притеснен, докато говореха. Може би просто беше самотен или пък тя си беше въобразила. Оставаше и възможността той да се тревожи за колежа. Изпита съжаление към момчето. На днешните деца им се налагаше да се справят с твърде голямо напрежение. Не беше обсъждала въпроса с него, но се запита дали един ден няма да пожелае да постъпи на работа в семейния бизнес. На седемнайсет бе още рано и той едва ли бе взел решение, затова не го попита. Двайсет и три годишната Софи нямаше търпение да постъпи на работа във фирмата и говореше за това още от дете. Оливия бе очарована. Мечтата ѝ бе един ден всичките ѝ внуци да започнат работа с нея, но тя знаеше, че Каръл никога няма да се захване с търговия. Тя искаше да стане или художничка, или да работи с баща си и мащехата си като продуцент. Не се интересуваше от бизнес, за разлика от сестра си Софи. Алекс бе още малък и едва ли се беше ориентирал. За нея бе истинска благословия, че синовете ѝ са в бизнеса. Двамата с Джо бяха мечтали да стане така и наистина се случи. Радваше се, че мечтата му се сбъдна преди той да почине. И

двете момчета работеха във фирмата, когато баща им получи инфаркта. Така станаха отговорни отрано и тя много разчиташе на тях, въпреки че движеше почти всичко сама и се надяваше да е така още дълго. Тримата работеха добре заедно. „Фабриката“ ги беше сближила.

Когато Оливия се върна в каютата си и си легна, мисли дълго за децата и внуците си. Нямахте търпение да се позабавляват заедно и си каза, че е постъпила правилно като е организирала тази ваканция.

На сутринта Оливия се качи на палубата. Аманда вече се беше настанила на масата за закуска. Беше облечена в бледосини копиринени панталонки в комплект с блуза и много красива бледосиня шапка в тон с тоалета. Оливия пък се беше спряла на бели памучни панталони и колосана бяла блуза, бялата ѝ коса бе безупречно сресана. Вчера си беше направила маникюр в козметичния салон на яхтата. Аманда изглеждаше готова за всичко. Сара ѝ се стори сънена и неугледна, когато се качи при тях. Заяви, че била спала като бебе. Тримата мъже все още не бяха станали. Оливия предположи, че Алекс е стоял до късно и е гледал филми.

— Мислех, че ще искаш да отидеш на пазар на сутринта — обърна се мило Оливия към Аманда. — Магазините в Монте Карло са страхотни. Лиз едва ли ще дойде преди един, така че цялата сутрин е свободна.

— С удоволствие — грейна Аманда.

— Аз ще остана тук. Трябва да прочета нещо — обади се тихо Сара, с което не изненада никого. Сара не се интересуваше от пазаруване и ѝ личеше.

— Какво ще кажеш за един масаж в спа центъра — предложи Оливия. Беше великолепен ръководител на круиза, а и единствената ѝ цел беше на всички да им бъде приятно и да са доволни. Нямахте да насилва никого за нищо. Искаше тези две седмици да са като рай за тях, не да се чувстват като в тренировъчен лагер.

— Може — кимна замечтано Сара и си поръча омлет за закуска.

Имаше нещо колкото грешно, толкова и прекрасно някой да откликва на всяко твое желание. Испита чувство на вина и бе силно притеснена от билетите за първа класа, които Оливия им беше купила, но рано или късно глезенето се превръщаше в навик. Самата Оливия

му се наслаждаваше, въпреки че рядко си позволяваше подобни волности. Тук обаче бе истински рай.

Оливия поръча шофьор и човек от екипажа да заведе Аманда на покупки, а половин час по-късно на палубата се качиха и синовете ѝ, все още сънени, но отпочинали. Вече обсъждаха кога да отидат за риба, докато си поръчваха яйца по бенедиктински. Стюардът им подаде по един брой от „Хералд Трибюн“. Аманда тъкмо тръгваше. Беше със златни сандали и златна чанта, които допълваха тоалета ѝ. Беше си сложила и малки диамантени обеци. Изглеждаше наистина съвършена, когато тръгваше от яхтата.

Алекс стана последен и призна, че е изгледал два филма и е заспал чак в пет сутринта, преди вторият да свърши, но пък беше в чудесно настроение. Нямаше търпение братовчедките му да пристигнат и след закуска двамата с Оливия поиграха на карти. Би я честно и почтено цели три пъти.

Когато Аманда се върна от града, носеше четири плика и по лицето ѝ се бе разляло изражение на неподправено задоволство. Филип я чакаше на палубата, тъй като Джон и Сара бяха слезли в каютата си, за да подремнат след закуска. Никой не обсъждаше, че изчезват толкова често, въпреки че на Оливия ѝ беше забавно. Алекс я погледна, когато двамата станаха, но не каза нищо. Филип пък се зарадва, че съпругата му се връща, защото без нея скучаеше.

Докато си приказваха, един автомобил спря, последван от ван, натоварен с багаж. От колата слязоха три забележителни млади жени и Алекс извика от радост. Лиз, Софи и Каръл бяха пристигнали. Момичетата бяха красиви и свежи, а Лиз се качи на палубата засмяна. Беше рошава и изглеждаше така, сякаш са заклали някого в скута ѝ.

— Какво е станало? — погледна я недоумяващо Оливия, след това я целуна. Зарадва се, когато я видя.

— Попаднахме във въздушна яма и разлях чашата „Блъди Мери“.

Аманда я огледа с неприкрито неодобрение и Оливия се разсмя. Подобни случки бяха нещо нормално за дъщеря ѝ. Като дете вечно разливаше нещо и ако някой събореше чаша по време на вечеря, то това бе задължително Лиз. Беше разсеяна, непохватна, но пък изпълнена с обич към всички.

— Страхотна яхта, мамо! — възкликна Лиз при вида на елегантната обстановка.

— Подготвили са ти ленти за китките, за да не те хване морска болест — обясни майка ѝ. — Казаха, че действат безотказно. — След тези думи стюардът подаде няколко на Лиз, после предложи и на другите. Никой не се заинтересува, но Лиз веднага ги сложи. — Ще ви заведат до каютите, след това се качете пак на палубата. Ще обядваме някъде, където можем да поплуваме. — Оливия бе уточнила всичко с капитана още сутринта.

Няколко минути по-късно Лиз и момичета бяха долу. Алекс предложи да ги разведе. Оливия чу, че моторът се включи, а моряците освободиха въжетата от стоянката и нагласиха буферите. Всички бяха заети, когато Джон и Сара се качиха на палубата, отпочинали и прегърнати.

Цялото семейство беше на палубата. Лиз бе сменила късите панталонки с чисти и беше облякла нова тениска. Момичетата разговаряха оживено с Алекс за надуваемия банан, на който можеха да се возят, а Аманда описваше на Филип невероятните магазини в Монако и красивите дрехи, които си беше купила. Оливия слушаше разговорите и се усмихваше. Тъкмо това искаше. Всички се забавляваха.

Капитанът им обясни накратко задължителните мерки за безопасност в случай на пожар или „човек зад борда“. Посочи къде са спасителните жилетки във всяка каюта и спасителните лодки. След това бяха готови за тръгване.

Настаниха се на палубата, докато „Лейди Лък“ излизаше грациозно от пристанището и се насочваше към Италия. След час спряха и хвърлиха котва. Хората от екипажа извадиха водните играчки за всички, които искаха да поплуват. Оливия тихо напомни на внука си какво ѝ беше обещал.

— Не забравяй да ме повозиш на джет — прошепна тя и се разкиска като момиче.

— Няма, бабче.

Оливия слезе в каютата си, за да си сложи бански, и когато се върна, всичко беше готово, а хората от екипажа ги очакваха, за да им помогнат да се качат на джетовете. Някой пусна музика. Внучките ѝ, изглежда, никак не се притесняваха, че са само по долница на бански.

Лиз си беше сложила горницето и тялото ѝ изглеждаше великолепно, когато се хвърли във водата, а след малко я последва още някой. Алекс вече бе яхнал един от джетовете и подаде ръка на баба си. Тя седна зад него с лекота, а синовете ѝ я погледнаха ужасени. Лиз и момичетата плуваха към близкия плаж, Сара седеше на платформата зад лодката, отпуснала крака над водата, докато Аманда се колебаеше дали да се включи в това съмнително начинание.

— Какво правиш? — провикна се Филип към майка си, когато Алекс включи мотора на джета.

— Ще се повозя с Алекс — отвърна Оливия с широка усмивка тъкмо преди двамата да полетят напред с главоломна скорост, последвани от гребна лодка с членове на екипажа, които наблюдаваха внимателно гостите, за да са сигурни, че никой няма да се нарани. Бяха поискали на Алекс документ, че може да управлява джет. Той имаше такъв още от шестнайсетгодишен.

Прелетя над водата с баба си, прегърнала го здраво през кръста. Тя се наслаждаваше на всяка минута, той също, а Филип и Джон се спогледаха и поклатиха глави.

— Ако някой ми беше казал, че един ден ще се случи, нямаше да повярвам. Защо не правеше подобни неща с нас, когато бяхме деца? — попита замислено Филип. Това не бе майката, която той помнеше и познаваше. Тази жена беше съвършено различна.

— Прекалено заета е — отвърна простиичко Джон, след това отиде да убеди Сара да влезе с него във водата и оттам да снима.

Двамата с Джон бяха фотографите на фамилията и правеха страхотни снимки. Беше им много забавно да разглеждат снимките, когато се върнат. Първоначално тя се притесняваше от семейството му. Бяха доста стряскаща група, а тази ваканция нямаше нищо общо с живота им в „Принстън“. Тя обаче се радваше, че Алекс се забавлява. Вече бе започнала да се чувства по-свободно и щеше по-лесно да направи снимки на всички. До един бяха във върховно настроение.

Когато Лиз и момичетата доплуваха от брега, тримата младежи се качиха на банана, теглен от една от лодките, и всички изпопадаха веднага сред писъци и смях. Възрастните ги наблюдаваха от палубата и също се смееха. На всички им беше забавно. Трите деца се радваха на великолепието на младостта.

— И ние трябва да пробваме — обърна се Джон към по-големия си брат, който се ухили.

Аманда побърза да се намеси.

— Мен не ме бройте.

Вече се беше преоблякла в сух бански и беше нахлупила огромна розова шапка, за да я пази от слънцето. Оливия бе останала очарована от джета и Алекс ѝ обеща да я повози отново.

След това се нахвърлиха върху обилен обяд, после екипажът вдигна котва и потеглиха отново, този път право към Портофино. По план трябваше да са там за вечеря и да похапнат в ресторант на пристанището. Увериха ги, че магазините са отворени до полунощ. За всеки от тях имаше по нещо интересно.

Докато „Лейди Лък“ пътуваше към Италия, Джон и Сара играеха на скрабъл, останалите или четяха, или спяха, а децата отидоха да гледат филм в кинозалата. Аманда реши да отиде на маникюр, както Оливия предложи. Всички бяха доволни и щастливи. След като приключиха с играта, Джон направи няколко бързи скици на Сара. От всяка лятна ваканция се връщаше с няколко пълни скициника.

В осем и половина акостираха в Портофино и екипажът върза огромната яхта край скалите и хвърли котва. Малкото пристанище блестеше пред тях и всички слязоха в каютите си, за да се преоблекат и приготвят за вечеря. Резервацията им беше за девет и половина в ресторант, който капитанът ги увери, че бил великолепен.

Събраха се на палубата половин час по-късно, похапнаха вкусни ордьоври и едва дочакаха да слязат на брега и да разгледат Портофино. Качиха се на голяма лодка и няколко минути по-късно бяха на кея, а трима от екипажа ги придружиха до ресторанта.

— Чувствам се като кралска особа — изкиска се Оливия и двете ѝ внучки я прегърнаха през кръста. Алекс вървеше до тях, а Филип, Джон и Лиз ги следваха на разстояние, наблюдаваха как тя се държи с внуците си и си говореха.

— Понякога се питам дали изобщо я познавам. С тях се държи съвсем различно... — подхвърли Филип, вперил поглед в майка си и внуците ѝ. Тя се смееше, бърбеше, изглеждаше щастлива, отпочинала. Не помнеше някога да е била такава на млади години.

— Според мен наистина обича децата — включи се Лиз. Радваше се, че дъщерите ѝ се забавляват с баба си. Собствената ѝ

връзка с баба ѝ бе много важна за нея, затова беше щастлива, че и дъщерите ѝ са създали такава близост с Оливия.

— Защо? — попита кисело Филип. — На нас никога не ни се е радвала така.

— Със сигурност ни се е радвала, но е било различно. Беше по-млада, ние също. Много по-лесно е, когато децата не са твои — отвърна Лиз.

— Може и да си права — съгласи се Филип, макар да не беше убеден, че е така. Той не беше виждал майка си в такава светлина. Тази жена беше различна, тя се возеше на джет, смееше се и участваше в игрите. Не можа да си спомни нито един случай, в който да се е държала така по времето, когато той беше момче. Обръщаше им повече внимание, докато бяха малки, а годините минаваха, те растяха, тя изглеждаше все по-уморена, беше или заета, или пътуваше. Помнеше единствено баба си и баща си и разбираше, че никога не бе познавал майка си. Цял живот се беше чувствал измамен и като я виждаше толкова весела, старото чувство се връщаше. След като можеше да даде толкова много, защо не го беше дала и на тях?

Единствено Лиз разбираше, че навремето е била различна, защото е била притисната от напрежение, докато се е опитвала да построи империята си. Лиз също така разбираше, че част от нея междуременно е пораснала. За тях беше твърде късно, но не и за внуците. Според Лиз Бабабел им бе отдала цялата майчина обич, от която се нуждаеха. Филип обаче искаше да я получи от собствената си майка и все още недоволстваше, че тя не бе намерила време, за да му я даде.

— Според мен омеква с възрастта — добави Джон и Филип отново поклати глава.

— Нищо подобно не съм виждал в офиса.

Добре поне че го виждаха сега. И това беше нещо.

Разгледаха набързо магазините, Аманда хлътна в бутик за обувки, след това в „Ермес“, после отидоха на вечеря в малък, уютен ресторант, където китаристи се разхождаха между масите и правеха серенада на гостите. Настаниха ги на терасата и децата седнаха около Оливия, а тя разговаря оживено с тях, докато поръчваха вечеря. Пастата се оказа великолепна, те спряха за сладолед чак след полунощ, на път към пристанището, където ги чакаше лодката. Замъкът и

църквата на два съседни хълма бяха осветени, точно както Оливия ги помнеше. Щом стигнаха при лодката, видяха, че хората от екипажа са пуснали стотици запалени свещи във водата. Сякаш се плъзгаха сред хризантеми, които блестяха, за да могат да поплуват през нощта. Младите изписаха от удоволствие, щом ги видяха, и веднага се втурнаха в каютите си, за да се преоблекат, а възрастните останаха да чакат на палубата. Нощта беше прекрасна и Филип и Джон си поръчаха коняк, докато Аманда и Сара пиеха шампанско. Лиз беше слязла, за да се преоблече с момичетата. Оливия се отпусна на един шезлонг, откъдето наблюдаваше всички.

Децата наскочаха във водата и заплуваха между свещите в топлата вода. Лиз скочи след тях, също като младо момиче и за момент Оливия се изкуши да се присъедини към групата. Докато беше с тях, имаше чувството, че е открила еликсир за вечната младост. Не се бе забавлявала така от години. Двете двойки чакаха доволно на палубата, говореха си тихо и се наслаждаваха на романтичната сцена. Замъкът и църквата се виждаха в далечината, а свещите във водата създаваха вълшебна атмосфера.

Сара и Джон първи слязоха в каютата си, още преди младите да излязат от водата, а Филип и Аманда ги последваха няколко минути по-късно. Когато Лиз и децата се върнаха, Оливия ги чакаше.

— Беше страшно забавно — похвали се задъханата Лиз.

— И на мен така ми се стори — отвърна майка ѝ и след малко децата ги наобиколиха, а от тях капеше вода. Решиха да се преоблекат и да гледат филм. Времето, което прекарваха заедно, беше като безкрайно парти. На Оливия ѝ беше приятно да е сред тях, също и на Лиз.

— Уморена ли си, мамо? — попита я тя.

Денят беше дълъг за всички, а тя и момичетата бяха пристигнали същия ден. Останалите бяха имали възможност да си починат и да се наспят.

— Ни най-малко — отвърна ведро Оливия. — Въпреки това смятам да отида и да си легна. — След тези думи стана. Беше прекарала фантастичен ден с децата и внуците си. Нали това бе целта на ваканцията, а първият им ден заедно бе невероятно успешен. Надяваше се и останалата част от почивката да е такава. Дори Сара се беше отпуснала, държа се свободно, приятно по време на вечерята.

Единствената, която никога не се променяше и не показваше топли чувства, беше Аманда, но през годините те бяха свикнали с държанието ѝ. — Ще гледаш ли филм с децата? — обърна се Оливия към Лиз.

— Не, ще поработя над... — Замълча, преди да каже „книгата“ и я обхвана паника, когато погледна майка си. Имаше ли смисъл? Ами ако и тя не ставаше, както всичко, което бе писала досега? — Ще поработя над съня си за красота — довърши тя. — Децата стоят до много късно.

— И аз мисля така — съгласи се Оливия и двете слязоха заедно към каютите си.

Оливия я целуна нежно по бузата и се запита над какво ли работи. Познаваше дъщеря си. Със сигурност нямаше намерение да спи, за да изглежда красива. Запита се дали Лиз не работи над нова книга. Беше достатъчно умна и знаеше, че няма смисъл да задава въпроси. Целуна я за лека нощ и продължи към каютата си, доволна, че всичко е наред. Бяха прекарали един наистина прекрасен първи ден.

6.

На следващата сутрин човек от екипажа закара Аманда с лодка до Портофино. Тя гореше от нетърпение да се върне в магазините и да открие нещо интересно. Покрай пристанището се гушеха малки бутикчета, някои италиански, други френски, имаше и едно за бижута едnodневки и тя се върна на лодката натоварена с пликове. Човекът от екипажа не се виждаше под покупките и се опитваше да наднича иззад шестте или седемте плика, докато Аманда крачеше пред него като горд победител. Беше облякла къса розова рокля без презрамки в комплект с шапка, за да отиде до града, а се върна като ненадминат откривател. Филип все казваше, че за Аманда пазаруването е нещо като терапия за отмора, затова никога не се оплакваше. Оливия подозираше, че е точно така. Хубавото беше, че Аманда изглеждаше така, сякаш беше слязла от страниците на „Вог“ и знаеше, че на сина ѝ това много му допада.

Аманда наистина беше красива, но дори когато се стараяше, от нея не се излъчваше топлина. Тъкмо затова Оливия се притесняваше за Филип. Странно, той страдаше, че майка му е била прекалено заета по времето, когато е бил малък, а си беше избрал жена, посветила се на кариерата си дори повече от майка му. Тя бе такава маниачка, че даже не искаше деца, а Оливия бе забелязала, че не умее да създава весело настроение около себе си. Беше безкрайно отдадена на всичко, с което се захванеше, и решена да стане съдия.

Искаше да се запознае с „подходящите“ хора, да се появи на „подходящите“ светски събития. В нея нямаше абсолютно нищо спонтанно. Дори когато пазаруваше, предварително преценяваше и обмисляше всичко. Човек трудно можеше да си я представи с рошава коса или да се залива от смях. Изглеждаше от хората, които нямат никакво чувство за хумор, държеше се студено с всички от семейството, но те никога не споменаха и дума пред Филип. Той също не беше спонтанен човек, по природа беше сериозен, но Оливия все си мислеше, че една по-общителна и сърдечна жена щеше да го промени,

да му се отрази добре. Той обаче никога не споменаваше студенината на Аманда и, изглежда, я харесваше точно каквато беше.

На Оливия ѝ беше много по-забавно с Лиз, чиято скромност беше трогателна в много отношения. Тя беше умна, забавна, красива, но сякаш не го съзнаваше. Не се колебаеше да се присмее на себе си и това я правеше очарователна. На Оливия ѝ беше приятно да разговаря със Сара, макар да бе напрегната, но беше невероятно интелигентна и лудо влюбена в Джон, което доставяше удоволствие на възрастната жена. Сърцето ѝ трепваше всеки път, когато забележеше колко силно обича Сара сина ѝ.

Оливия беше опознала децата си по-добре като възрастни, отколкото като деца. Много добре знаеше кои са слабите им места, страховете и недостатъците им и се притесняваше за тях повече през последните години, отколкото по времето, когато бяха малки. Навремето над тях бдяха баща им и баба им, а Оливия беше с тях винаги, когато можеше. В онези дни трябваше да са здрави, в безопасност и на топло, да ги пазят от бели и да не им позволяват да вършат глупости през тийнейджърските години. Сега обаче залозите бяха по-високи, рисковете по-големи, цената за допуснатите грешки значително по-висока. Неподходящ партньор, необмислено решение, сериозен проблем със здравето — в началото на четирийсетте те ѝ се струваха много по-уязвими, отколкото като деца. Сега вече тя не можеше да направи почти нищо, за да ги защити. Трябваше единствено да прояви към тях уважение като възрастни, да не забравя да не им се меси и да забелязва, когато изглеждат нещастни. Често се питаше дали Филип е щастлив с Аманда, дали тя му е достатъчна, дали искаше маниачка на тема дрехи, социален статут и кариера. Трудно беше да се разбере, тя не можеше да го попита, макар понякога да се изкушаваше.

Когато всички станаха, екипажът вдигна котва и отплаваха, за да си потърсят подходящо за гмуркане място, където младите да поиграят. Беше почти обяд и те се съгласиха да похапнат по-късно. Филип и Джон искаха да отидат за риба. След като хвърлиха котва на красиво място отстрани на малък плаж, момчетата поеха в една от гребните лодки с човек от екипажа и риболовните принадлежности. Джон обеща да се приберат за вечеря и докато се отдалечаваха, Оливия си помисли, че приличат безкрайно много на баща си. И двамата бяха добродушни, сериозни мъже, на които можеше да се разчита, грижеха

се за бизнеса, обичаха съпругите си и ги подкрепяха. Ден на риболов бе истински рай за тях. Усмихна се, когато се замисли за Джо, сигурна беше, че той щеше да остане много доволен, ако знаеше какви са станали момчетата му и колко са предани на семейния бизнес. Щеше да е не по-малко горд от нея.

Децата пробваха банана отново преди обяд и резултатът бе съвсем същият като предишния ден. Всички изпопадаха след по-малко от минута сред викове и смях. Сара се опита да ги снима, но те падаха прекалено бързо. Оливия се смееше, докато ги наблюдаваше, както и останалите. Горната част от банския на Лиз падна два пъти, докато тя пробваше да се задържи, а Алекс едва не остана без плувки. Забавляваха се страхотно. Единствено на Аманда не ѝ беше весело. Тя размазваше слънцезащитен крем по дългите си, фини ръце, след това реши да седне на сянка. Не обръщаше никакво внимание на веселбата. Нито един от тях не я интересуваше.

Стана три часът, когато всички се качиха на палубата, за да обядват. Филип беше хванал малка риба и я хвърли обратно във водата. Двамата мъже решиха на следващата спирка да се отдадат сериозно на риболов и се оправдаха, че днешното място не било подходящо. Главният готвач им беше приготвил вкусни неща. Студеният бюфет се състоеше от две дълги и една кръгла маса в средата на палубата, отрупани с храна, на която те се нахвърлиха лакомо. Сара призна, че никога не била виждала Алекс да яде толкова много, но храната наистина беше неустоима.

Лиз, Сара и Аманда се разбраха да се срещнат по-късно във фитнеса, а след това да пробват фризьорския салон. След като се наобядваха, всички отидоха да карат водни ски. Останаха единствено Сара и Оливия, които направиха кратък крос по палубата. Всички се върнаха на борда във върховно настроение.

Възнамеряваха да вечерят, след като хвърлят котва край скалите, и да пътуват през нощта към Елба. Капитанът ги увери, че тихите води около острова са много подходящи за риболов. Филип и Джон нямаха търпение да опитат и там.

Същия следобед, след водните ски, всички се изтегнаха на палубата, освен Аманда, която слезе в каютата си, за да поспи. Имаше нужда да си почине от оживлението, царящо на яхтата. Филип пък беше по-приказлив, след като прекара два дни с брат си и сестра си.

Оливия си каза, че ще му се отрази добре да се поотпусне. Беше прекалено сериозен и понякога се държеше като по-възрастен. Беше умерен, подреден, но с всеки изминал ден се държеше по-естествено. Разказваше на Джон весели случки от лов, в който участвал, докато Лиз споделяше тихичко на Сара за книгата си.

— Ще ти призная, че не мога да определя дали е страхотна, или ужасна. Различна е от всичко, което съм писала досега. Alegория за света на фантазиите на едно дете, но в известен смисъл е много философска. Страх ме е да я изпратя на агента си. Той може да реши, че съм се побъркала. Не съм му звъняла от години.

— Искаш ли да я прегледам? — предложи Сара, докато слънцето залязваше и всички си почиваха. Чувстваха се като истинско семейство по време на тези ваканции, а не като отделни хора с различен живот. Поддържането на тази връзка бе причината, поради която Оливия ги събираше всяка година, и досега се получаваше. Дори снахите се разбираха, а братовчедите си прекарваха страхотно.

— Много ми се иска — промълви Лиз и усети как по гърба ѝ плъзна тръпка. — Господи, Сара, ами ако се окаже ужасна?

— Тогава ще напишеш друга. Понякога трябва да пробваш различни неща. — Тя знаеше, че Лиз не е писала от много време. Зарадва се, когато разбра, че е започнала отново и бе заинтригувана да види какво е написала. — С удоволствие ще я прочета — заяви тя ентузиазирано.

Нито една от двете не бе забелязала, че Оливия седи зад тях и се радва на лъчите на залязващото слънце.

— И аз — намеси се тихо тя. — Може ли да я прочета след Сара?

Лиз скочи, когато чу гласа на майка си, и се обърна да я погледне, обзета от паника.

— Мамо, тя още не е готова, трябва да я доработя.

Оливия кимна, но не скри разочарованието си. Искаше да участва в онова, с което децата ѝ се занимават, да научи за тях повече, но понякога се оказваше трудно да отвориш някои врати, а тя можеше да влезе във вътрешния им свят единствено ако я поканеха. Очевидно в този случай не беше добре дошла.

— Много ще ми бъде приятно да я прочета, когато си готова — отвърна тя и Лиз кимна и си каза, че това едва ли ще стане.

Последният човек, с когото искаше да сподели провала си, беше майка ѝ. Оливия успяваше във всичко, с което се заемеше, докато Лиз, поне по нейна преценка, никога не правеше нещо важно или ценно. Онова, което не разбираше, бе, че според Оливия е изключителна майка, а тя знаеше, че в това отношение имаше какво да се желае. Всяка една от тях си имаше своите таланти и сили. Оливия се беше изявила в бизнеса, докато Лиз цъфтеше у дома, с децата си. Младата жена обаче се възприемаше като неудачница. Ако ръкописът ѝ бе поредният пример за това, то тя нямаше желание да го показва на майка си.

Лиз побърза да смени темата и след малко трите жени се отправиха към фитнеса. Когато се върнаха, Оливия играеше скрабъл с внуците си, а Филип и Джон обсъждаха бизнеса. И двамата бяха получили по няколко имейла тази сутрин и вече ги бяха обсъдили с майка си. В Кливланд заплашваха със стачка, но несъгласията бяха изгладени и Оливия никак не се притесни. Напомни им да изпратят копия от имейлите до Питър Уилямс, за да го държат в течение. Работата обаче бе последното, което я занимаваше, като играеше с децата. Софи състави дума със седем букви, после Алекс сля две думи и ги би убедително.

След играта Оливия отиде на масаж и всички се облякоха небрежно за вечеря. Възнамеряваха да си легнат рано, за да потеглят към Елба. Круизът щеше да отнеме между осем и девет часа, докато пристигнат на сутринта. Елба беше сънен остров с чудесни условия за плуване и прекрасни места за риболов за мъжете, точно по средата между Портофино и Сардиния, където възнамеряваха да прекарат следващите няколко дни.

Вечеряха в девет и към десет и трийсет бяха на път към Елба. Децата решиха да прекарат останалата част от вечерта в киносалона, а възрастните си легнаха рано. Никой от тях не беше свикнал с толкова много спорт и бяха много уморени след дългия ден във водата. Всички обаче се чувстваха по-здрави и по-отпуснати, отколкото при пристигането.

Сара и Джон първи слязоха в каютата си. Сара беше взела ръкописа на Лиз. Беше много любопитна. Аманда отиде на масаж, преди да си легне. Филип и Оливия останаха на палубата. Той държеше в ръка чаша вино и изглеждаше замислен, вперила очи в

дирята, която оставяше яхтата. Небето беше обсипано със звезди, а нощта беше прелестна. Оливия се наслаждаваше на спокойствието и тишината, но не пропускаше да забележи колко сериозен става синът ѝ с всяка глътка вино. За пръв път от много отдавна Оливия почувства, че може да постигне близост. В очите му забеляза притаена тъга и не устоя. Каквито и да бяха разногласията им в миналото или съжаленията за детството му, тя си оставаше негова майка.

— Всичко наред ли е? — попита го тихо тя.

Той мълча дълго, накрая кимна, но така и не срещна погледа ѝ, само отпи дълга глътка вино.

— Щастлив ли си, Филип?

Той я погледна едва сега и ѝ се стори изненадан, сякаш никога не си беше задавал този въпрос.

— Странен въпрос — отбеляза той, но не ѝ се стори ядосан. — Мисля, че да. Защо питаш?

Това бе възможността, на която тя се надяваше от години. Бракът му беше истинска загадка за нея. Беше много различен от топлотата, на която се радваха с Джо, независимо че и двамата бяха много заети. Изборът на Филип на съпруга не бе онова, което тя искаше за децата си. Много повече предпочиташе обичта на Сара, но синовете ѝ бяха различни и жена като Сара нямаше да е подходяща за него.

— Бракът ни с баща ти беше коренно различен. Вие с Аманда се държите толкова студено един с друг. Ти нямаш нищо против, така ли?

— На нас ни е добре — отвърна кратко той.

— А достатъчно ли ти е? — За момент ѝ се стори, че той ще кипне и се уплаши, че е прекалила. Беше много деликатен въпрос да разпитва децата си за личния им живот, а негодуванието му към нея бе като стена между тях. Тя тъкмо се беше осмелила да прехвърли стената и той се канеше да реагира бурно. Беше навлязла без позволение в живота му.

— Какво право имаш да ми задаваш подобен въпрос? Ти никога не беше до мен, когато бях дете, мамо. Татко и Бабабел бяха до мен, но не и ти. Това достатъчно ли беше? Не, изобщо не беше, след като питаш. Беше чудесна, когато си стоеше у дома, но това се случваше рядко. А сега ме питаш дали жена ми ми отделя достатъчно внимание.

— Тя е почти толкова заета, колкото си и ти — отвърна тихо, но прямо Оливия. — Успехът ми беше пълна случайност. Не съм го

планирала, не съм ламтяла за него. Той ме понесе като приливна вълна и аз заплувах бързо, за да не потъна. Никога обаче не съм вземала решение да го преследвам. Аманда е много амбициозна жена. Тя го иска. Понякога се притеснявам, че с нея ще изпуснеш същите неща, които пропусна с мен — достатъчно време заедно, човек, който да е до теб, когато имаш нужда от него, който да ти разтрие гърба или да ти държи ръката, когато си уплашен или самотен. Баща ти беше този човек за мен. Не мога да си представя Аманда да направи същото за теб. Тя е твърде заета да стигне там, закъдето се е отправила. — И двамата знаеха, че Аманда е ледена кралица, но Оливия не го каза. — А и Бабабел и баща ти вече не са до теб, за да компенсират празнината. Мъчно ми е, че сте решили да нямате деца. Аз може и да съм правила грешки, истината е, че допуснах много, но вие сте най-хубавото в живота ми сега. Винаги е било така. Щях да съм нещастна без вас.

— Много мило, че го каза — произнесе той, без да крие, че не вярва на думите ѝ. — Така ни е най-добре. Според мен хората не трябва да имат деца, ако не могат да бъдат с тях. Аманда е достатъчно умна и го знае, аз също. Може просто да сме егоисти.

Щеше да се съгласи, че Аманда е егоистка, но Филип притежаваше топлота, която една добра жена щеше да разкрие, докато Аманда нямаше намерение да прави подобно нещо. Тя се интересуваме първо от себе си, от онова, което той можеше да направи за нея и как да осъществи амбициите си. Оливия все се питаше какво получава той. Също като нея, той се държеше делово. Дори когато беше най-заета, двамата с Джо никога не губеха нежността си един към друг. Между Аманда и Филип такова чувство не съществуваше.

— Не мисля, че си егоист — поклати замислено глава тя. Все още не можеше да повярва, че водят подобен разговор и как той бе позволил да го започнат. Беше го изненадала, а виното ѝ бе помогнало. Знаеше, че той ѝ отговори честно, изненадващо открито, откровено. — Кас изтъква същите причини, поради които не иска да има деца. Казва, че е заета и наистина е така. — Оливия изпита болка, когато осъзна колко дълбоко е повлияла на децата си с честите си отсъствия през детството им. Раните бяха толкова болезнени, че две от тях бяха решили никога да нямат деца, което ѝ се струваше истинско нещастие. Тя обаче знаеше, че нямаше да успее да се справи без майка си и Джо. Джо беше готов на всичко като баща, а майка ѝ беше отгледала четири

деца, без да ги оставя нито за ден. За нея това беше невероятен дар, който помогна семейството ѝ да просъществува, защото в противен случай едва ли щеше да се получи. Оливия го разбираше добре и щеше да ѝ бъде вечно признателна.

— Не всеки е създаден за деца. — Филип я гледаше право в очите, докато изричаше тези думи. — Някои от нас проявяват достатъчно здрав разум и го разбират.

С тези думи я уцели в сърцето и майка му усети тъпа болка.

— Аз може и да съм допускала грешки, но не съжалявам, че съм ви родила. Обичам ви много и винаги е било така. — Запита се дали той има нужда да чуе това. Стори ѝ се редно да му го каже.

— Хубаво е да го знам — въздъхна той, допи виното, остави чашата и стана.

Стигнаха докъдето той позволи, но Оливия остана трогната, че той я е допуснал зад стените на крепостта. Обикновено Филип бе нащрек и досега не ѝ бе позволявал да стигне толкова близо. Радваше се, че е повдигнала въпроса. Така и не успя да разбере дали е щастлив с Аманда, но имаше чувството, че и той самият не знае. Подозираше, че Филип не си задава много въпроси. Просто приемаше очевидното и това беше всичко. Според нея Аманда бе невероятна щастливка. От онова, което Оливия виждаше, очакванията ѝ бяха огромни, а тя не даваше почти нищо в замяна. Дори Филип да бе забелязал, че е така, явно нямаше нищо против. Емоционалните му очаквания, изглежда, бяха минимални и по този начин летвата бе съвсем ниско поставена.

Целуна я по челото и слезе в каютата си. Остави Оливия сама на палубата, да се вглежда в морето и да мисли за него.

Аманда лежеше в леглото и четеше списание, когато той влезе. Усмихна ѝ се, като я видя. Беше облечена в бяла сатенена нощница, косата ѝ бе току-що направена, а след масажа беше ходила и на маникюр. Луксът на яхтата много ѝ харесваше.

— Къде беше? — любопитства тя.

— Пийнах чаша с мама.

— Много мило. Даде ли ти разрешение да си легнеш?

— Мама не ми дава „разрешение“ за каквото и да било, Аманда. Работя за нея, но тя не ме притежава.

— За малко да се вържа. Струва ми се, че си чакал благоволенieto ѝ — натърти тя с леден глас и той я погледна така,

сякаш я виждаше за пръв път. Не за пръв път говореше по този начин. Пак беше подхванала старата песен.

— Защо ти е толкова неприятно, че работя за нея? Работата ми е страхотна. Един ден ще управлявам цялата фирма, така че е най-добре да науча как става.

Джон нямаше усет към бизнеса и всички знаеха, че той няма да направи нищо повече от създаването на интересни модели, но пък беше страхотен в онова, което вършеше. Един ден Филип щеше да заеме мястото на майка си. Нали затова беше учил в „Харвард“ и защити магистърска степен.

— Вече знаеш как да управляваш фирмата — намръщи се Аманда. — Майка ти би трябвало да се оттегли. Вие двамата, сте като принц Чарлс и кралицата на Англия. Тя ще управлява бизнеса, докато стане на сто, а ти ще извадиш късмет, ако ти предаде кормилото, когато станеш на осемдесет.

— Искрено се надявам да доживее до сто — прекъсна я рязко той. — Ще поема работата, когато е готова да ми я предаде. Изобщо не бързам да се нагърбя с тревогите и проблемите, които разрешава.

— И аз това казвам — изригна Аманда. — Ако ти стиска, ще поемеш главоболията още сега. Тя на колко години е била, когато е започнала този бизнес? На осемнайсет, нали? Ти на колко си? На четирийсет и шест. Би трябвало да се заемеш с ръководството още сега. Двамата с Джон трябва да я свалите от трона.

— Каза нещо ужасно — сряза я Филип и я погледна шокирано. Аманда не си беше позволявала да говори толкова грубо никога досега.

— Срам ме е да казвам, че съм омъжена за финансовия съветник. Все едно си счетоводител. Щеше да е много по-добре, ако си изпълнителен директор. И трябва да бъдеш. Още сега.

— Жалко, че се срамуваш, Аманда. Баща ми беше счетоводител и майка ми никога не се е срамувала, че е омъжена за него. Всъщност, тя много се гордееше със съпруга си. Може и да беше лоша майка, но за татко беше невероятна съпруга. — Запита се дали може да каже същото за своята жена. Някои от нещата, които майка му каза, и въпросите, които повдигна, бяха намерили плодородна почва, на която да избуят, въпреки че той не го призна пред нея. Беше чул всяка дума, която тя изрече.

Аманда беше избрала възможно най-неподходящата вечер, за да го обработва и да го унижава, като твърди, че майка му го „притежава“. Никой не го притежаваше, най-малкото тя. Филип нямаше желание да бъде притежаван, искаше единствено обич. Понякога му беше трудно да разбере дали Аманда го обича.

— Надявам се в скоро време да пораснеш и да поемеш юздите — въздъхна Аманда.

Редеше обиди още откакто той влезе в каютата. Той замълча и влезе в банята. И двамата бяха казали предостатъчно за една вечер.

Когато излезе от банята с измити зъби, по боксерки, Аманда си беше легнала, високото ѝ елегантно тяло се очертаваше под завивката. Той се отпусна до нея, угаси лампата и в същия момент усети хладните ѝ пръсти по гърба си. Спускаха се нежно към предната част на боксерките. Беше подбрала неподходящ момент да му се реваншира. Пое внимателно ръката ѝ и я отмести, след това се обърна с гръб към нея.

— Не си ли в настроение? — попита тя с копринен глас в мрака, докато той се удивяваше колко е безчувствена.

Как беше възможно да помисли, че той има желание да я люби точно сега? Та нали преди малко му каза нещо от рода, че е мекотело!

— Не и тази вечер — отвърна студено той и тя се отдръпна от него, за да се премести в своята половина на леглото.

Нито един от двамата не продума.

7.

На сутринта, като се събудиха, бяха край Елба. Островът се оказа малък, притихнал, известен с това, че на него Наполеон е бил изпратен в изгнание. Тъй като си бяха легнали рано, всички възрастни станаха в ранни зори. Младите бяха гледали филми до късно и все още не бяха станали.

Филип и Джон закусиха юнашки и отплаваха с гребната лодка на риболов. Джон си беше взел скицник, за всеки случай. Оливия поглеждаше Филип, за да разбере дали ѝ е сърдит, но той, изглежда, беше в добро настроение и я целуна по косата, преди да отплава. Тя въздъхна облекчено. Аманда не каза почти нищо и веднага след закуска се прибра в каютата си. Имала главоболие. Оливия се досети, че двамата с Филип са се скарали, но това бе нещо обичайно за тях. Понякога не си продумваха часове наред, случваше се по цял ден да не си обръщат никакво внимание.

След закуска Сара изчака подходящ момент, за да поговори с Лиз. Аманда вече беше слязла в каютата, за да си легне. Оливия преглеждаше имейлите от офиса, четеше факсовете, момчетата бяха на риболов, а децата още спяха. Моментът беше подходящ, за да съобщи лошата новина на снаха си. Обърна се към нея, докато седяха на шезлонгите на палубата, и заговори със сериозно изражение.

— Прочетох ръкописа ти — започна тя и замълча.

Лиз имаше чувството, че в главата ѝ отекват барабани. Примираше от страх за онова, което следваше.

— И? Какво мислиш?

— Честно ли? — Сара се поколеба за частица от секундата. — Не ми е приятно да го кажа, но нищо не разбирам. Това е детска книжка, фентъзи. Децата обаче не четат подобни книги. В нея няма нищо истинско, нищо алегорично, нищо, което човек би искал да прочете. — Погледна я виновно, след като го каза, но значението бе повече от ясно.

Лиз кимна и се опита да потисне сълзите. Не искаше Сара да разбере колко я е заболяло.

— Избликна от сърцето ми. Надявах се да е хубава. Просто пое в съвсем различна посока от онова, за което обикновено пиша, и не можах да се ориентирам. — Сега вече знаеше. Отново беше ударила на камък.

— Трябва да се върнеш към предишните си теми — посъветва я Сара с гласа на преподавател, компетентен глас, който не търпеше възражения. Говореше по този начин, когато искаше да постави някой студент на мястото му. Казаното от нея прозвуча като окончателна присъда. — Някои от ранните ти разкази бяха чудесни. Това просто не е твой стил. Искан ми се да ти кажа, че става, но не е така. Ще се срамуваш, ако я продадеш. Агентът ти ще ти я върне. Концепцията е интересна, но фабулата не става. Това е някаква пародия на „Алиса в страната на чудесата“ и читателят няма да разбере дали се шегуваш, или си просто луда.

— Май съм луда — заяви Лиз примирено, когато Сара ѝ върна ръкописа, и в този момент Оливия вдигна поглед от екрана на компютъра, видя изражението на дъщеря си и разбра какво се е случило.

Не беше чула казаното от Сара, но Лиз ѝ се стори съсипана, докато пъхваше ръкописа на дъното на чантата си, сякаш бе кошче за боклук. По-възрастната жена усети как сърцето ѝ се свива. Прииска ѝ се да прегърне дъщеря си и да я целуне. Вместо това остана мълчалива, довърши имейлите и изчака Лиз да мине покрай нея на път към каютата си. Щеше да скрие ръкописа в някое чекмедже и да го унищожи, когато се прибере.

Оливия я спря и потупа мястото до себе си.

— Може ли да поговорим за момент? — попита тихо тя и Лиз се усмихна с уста, но очите ѝ останаха тъжни. Те издаваха, че е съкрушена, въпреки това се опита да си придаде весело изражение заради майка си. Не искаше да издаде колко е разстроена. Оливия я познаваше добре, нали ѝ беше дете, независимо че бе отсъствала през по-голямата част от живота ѝ. Не беше сляпа за нещата, които бяха от значение за децата ѝ.

— Разбира се, мамо. Какво има? Да не би нещо да не е наред? Бабабел добре ли е?

— Добре е. Снощи говорих с нея. Един деветдесетгодишен господин се е настанил в апартамента до нейния и тя го е харесала. Никога не се знае. — Двете се разсмяха. Дори на деветдесет и пет тя бе красива и пълна с живот. — Не знам какво точно ти каза Сара, но се досещам. Видях, че ти върна ръкописа, и искам да запомниш нещо. Сара е забележителен, неповторим интелектуален сноб. Потънала е дълбоко в преподавателската си работа и от онова, което е публикувала, са продадени не повече от шест бройки, и то на приятели. Тя няма абсолютно никаква представа от комерсиална литература. Не приемай присърце казаното от нея. Покажи ръкописа и на друг, например на агента си.

— Тя каза, че не става дори да му го покажа, че съм щяла да се срамувам, ако го направя. Това е поредният ми провал. Не се притеснявай, мамо.

— Напротив, притеснявам се. Тук става въпрос за теб. Обичам те, но в този случай инстинктът ми подсказва, че тя греши. Обожавам мебели в стил Луи XV и едва ли има човек, който да ги харесва повече от мен. Но не продавам антики, продавам възможно най-евтините мебели и те се търсят като топъл хляб вече петдесет години. Не твърдя, че написаното от теб е като мебелите в стил Луи XV, но те са единственото, което Сара познава. Може да си написала върховна комерсиална творба, която да се превърне в страхотен бестселър. Сара не би разбрала дори книгата да я ухапе по задника. — Лиз избухна в смях, но очите ѝ се напълниха със сълзи. — Обърни се към човек, който разбира от комерсиална литература. Тя не разбира.

— Тя направо каза, че била пълен боклук. — Устните на Лиз потрепериха, а Оливия пое ръката ѝ, вдигна я към устата си и я целуна.

— Това означава, че не си издържала изпита при нея в „Принстън“. Само че „Принстън“ не е светът. — Стисна здраво ръката на Лиз. — Виждаш ли тази яхта? Наемът е цяло състояние и можем да си го позволим. Ако пожелаем, дори можем да я купим и това е благодарение на продажбата на прилични продаваеми стоки, не на скъпи антики. Онова, което аз продавам, изглежда върхът, хората харесват продуктите ни и идват в магазините ни по цял свят, за да купуват. Комерсиалната литература, Лиз, е литературата, която се продава, не онова, което Сара мисли, че трябва да пишеш. Ще ми позволиш ли да я прочета? Обещавам да бъда напълно откровена.

Имам обаче чувството, че ще бъде много добра. Ти си умно момиче, страхотна писателка, освен това имам доверие на инстинктите ти и веднага разбрах, че си силно развълнувана от написаното.

— Така беше — отвърна Лиз глухо и две сълзи се търкулнаха по бузите ѝ. — Ами ако и ти кажеш, че е зле, също като Сара?

— Тогава ще напишеш нещо друго. Да не би това да е краят на света? Слушай сега. Някои от мебелите ни са били кръгла нула. Важното е да опитваш и да поправяш грешките, да ти стиска да пробваш отново.

— Аз не мога така — прошепна тъжно Лиз. — Провалям се във всичко. Освен това ме е страх да пробвам отново.

— Постарай се да го промениш. Притежаваш много по-голям талант, отколкото мислиш. — Оливия протегна ръка и зачака Лиз да ѝ даде ръкописа. Дъщеря ѝ се поколеба. — Веднага, ако обичаш. Ако снаха ти, която е литературен сноб, може да го прочете, значи мога и аз. Освен това мисля, че онова, което ти е казала, е гадно. Може просто да ти завижда, защото няма въображение като твоето.

— Повярвай, мамо, не ми завижда. Тя искрено мисли, че е гола вода.

— Обзалагам се, че греша — настоя убедително Оливия, но Лиз така и не помръдна. — Нека изясним нещата. Аз съм жена с власт и влияние. Хората по цял свят се страхуват от мен. На теб какво ти става? Защо не правиш онова, което ти казвам? — Лиз се разсмя на думите на майка си.

— Защото си ми майка и ме обичаш и знам, че не си страшна, че само се преструваш.

Беше ред на Оливия да се разсмее.

— Да не си посмяла да го кажеш на конкуренцията. Чух, че се страхували до смърт от мен. Давай книгата.

Лиз пхна ръка в чантата и подаде уплашено ръкописа на майка си.

— Ако не ти хареса, не е нужно да ми го казваш. Ще изхвърлим ръкописа през борда или ще направим церемониална клада, на която да го изгорим, нещо такова.

— Ще видим. Ще бъда честна, но откровена, нещо, което не мога да кажа за Сара. Не съм убедена, че да наречеш нечия книга негодна за четене може да се нарече добро възпитание в издателския бизнес. Дали

да не си поговорим с нея за гардероба ѝ? Има вид на жена, която се облича от хорските подавания. — Лиз отново избухна в смях. — Да не говорим, че сигурно не си бръсне краката. Има късмет, че брат ти е луд по нея. Много мъже са на мнение, че косматите крака в комбинация с ортопедични обувки и къси панталонки не са за гледане. Може би Джон има нужда да отиде на очен лекар. Трябва да му кажа — заяви замислено Оливия, след това стана, стиснала книгата на Лиз в ръка.

— Благодаря, мамо. Няма нищо, дори да не ти хареса. Вече очаквам да чуя такъв отговор, така че няма да се изненадам. Много се вълнувах, поне докато ѝ я показах. Мислех, че съм написала нещо специално, уникално, но се оказва, че съм сбъркала.

— Не бързай да приемеш поражението — скара ѝ се Оливия. — Ако вярваш в тази книга, бори се за нея. Няма смисъл да се тръшнеш и да се предадеш.

— Как да се боря за нея, ако не е добра?

— Колко са били лошите отзиви, които Шекспир е получавал? Ами Дикенс? Какво ще кажеш за Виктор Юго, Бодлер, Пикасо? Всички велики хора на изкуството са получавали неблагоприятни отзиви. Не бива да се отказваме толкова лесно. Каквото и да мисля аз, независимо дали ти кажа нещо хубаво, или не, на всяка цена се обади на агента си веднага щом се приберем. Той най-добре ще прецени.

— Не съм говорила с него от три години. Едва ли ме помни.

— Съмнявам се... разказите ти бяха невероятни. Имаш талант, Лиз. Просто бъди упорита и не се отказвай. — След това сниши заговорнически глас: — Ще накараме Сара да съжалява за приказките си. — Целуна Лиз по бузата и отнесе ръкописа в каютата си, за да го прибере в едно чекмедже. Не искаше дъщеря ѝ да реши нещо друго и да си го вземе, преди да го е прочела. Щеше да се заеме довечера и се радваше, че Лиз се съгласи да ѝ го даде. Сърцето я заболя, когато разбра какво ѝ е казала Сара. Беше постъпила жестоко. Оливия се запита дали ѝ завижда, или пък толкова държи на възвишеното слово, че не може да познае хубавата творба. Просто академичните ѝ идеи бяха твърде изискани. Както и да е, тя имаше намерение да разбере сама. Лиз бе толкова развълнувана, че нещо подсказваше на Оливия, че романът е хубав.

Когато се върна на палубата, младите бяха там и закусваха. Момичетата искаха да отидат да плуват, а Алекс предпочиташе да

обиколи с джета. Щом го каза, баба му го докосна по рамото и заговори сериозно.

— Не забравяй, че си ми обещал да ме повозиш.

— Дадено, бабче, щом закуся.

Оливия седна да побъбри с тях и те ѝ разказаха за филмите, които бяха гледали снощи. На Оливия ѝ бяха непознати и тя реши, че ще започне да гледа с тях, ако иска да бъде в крак с новите тенденции. Внуците ѝ нямаха нищо против.

Сара четеше литературно списание, а Лиз се усмихна на майка си над главите на младите. Беше ѝ много благодарна за казаното. Може и да не беше истина, но пък беше благородно. Сигурна бе в преценката на Сара и майка ѝ вероятно щеше да остане със същото впечатление. Вече ѝ се струваше невероятно фентъзито да е добро. Беше се побъркала както обикновено и за пореден път се беше провалила. Позната работа. Щеше сама да се изненада, ако успееше в нещо.

След закуска Оливия отиде да се повози на джет с Алекс и отново прекара чудесно. Момичетата и Лиз плуваха до близкия плаж. Обядваха, когато Филип и Джон се върнаха от риболов. Този път и двамата бяха уловили няколко големи риби и не криеха колко са доволни. Главният готвач приготви три за обяд, всички ги пробваха и одобриха.

Оливия предложи да слязат на брега и да разгледат Елба, но никой не прояви интерес. Децата се изтегнаха на слънце, после отидоха да плуват. Сара и Джон се оттеглиха за обичайната си дрямка, а Аманда се зачете. Филип пък отиде за риба с човек от екипажа. Когато децата се върнаха от плуване, Оливия отново седна да играе с тях на скрабъл. Тя прекарваше великолепно. През това време Джон се качи на палубата и започна да скицира пейзажа. Рисунките му бяха красиви и той потъваше в свой си свят, докато ги правеше.

Същата вечер седнаха на масата рано, за да могат отново да отплават. Щяха да пътуват през нощта за Сардиния и по план трябваше да са в пристанището до сутринта. Този път всички жени искаха да отидат на пазар.

Кой знае защо, по време на вечерята Филип и Джон започнаха да разказват истории от детството и Лиз също се включи. Обсъждаха екскурзия до Дисниленд, по време, когато Оливия била в командировка. Стана въпрос и за къщата, наета за пролетната ваканция

в Аспен, кучето, което бяха намерили, но собствениците си го поискали. Заговориха за възмутителна лудория, която изиграли на съсед и били принудени да се извинят. Историите бяха забавни, едната следваше друга, но онова, което разстрои Оливия беше, че тя не присъстваше в нито един от тези разкази, ваканции, смешки или събития. За нея не споменаваха, говореха единствено за Джо и Бабабел. Едва сега разбра колко чести са били отсъствията ѝ, колко много е пропуснала и към края на вечерята тя не успяваше да прикрие тъгата си. Това бе най-въздействащият начин, по който да ѝ покажат, че се е провалила, че ги е предала, че не е била до тях. Почувства се ужасно, докато слушаше спомените им.

Алекс беше забелязал изражението ѝ и я заговори тихичко след вечеря.

— Добре ли си, бабче? — попита притеснено той. Беше изключително чувствително дете, а и много обичаше баба си.

— Добре съм. — Не искаше да му обяснява защо е разстроена и той нежно я прегърна.

Пуснаха музика и всички танцуваха известно време, а после, когато яхтата отплава отново, момичетата извадиха нова игра, която Оливия не беше виждала, и те ѝ обясниха правилата. Филип и Джон играеха на зарове, а Сара и Лиз се включиха заради парите. Филип беше големият победител с двайсет долара. Оливия пък спечели първия кръг на новата игра. Аманда беше слязла в каютата си, за да чете. Джон попита брат си дали тя се чувства добре и Филип отвърна, че няма проблем, така че Джон не настоя с въпроси.

Прекараха поредната забавна вечер и възрастните слязоха в каютите си преди децата. Оливия остана да им прави компания и да ги държи под око. Не искаше някой да падне зад борда, докато плават. Най-сетне Софи и Каръл отидоха да гледат някакъв момичешки филм в киносалона, а Алекс остана да си побъбри с баба си.

— Добре ли си, бабче? — попита отново той.

Между двамата имаше нежна обич, дори по-силна, отколкото с момичетата.

— Добре съм. — Тя реши да бъде откровена с него. Беше достатъчно голям, за да разбере. — Пропуснах много, когато децата бяха малки. Работех непрекъснато и сега ми е мъчно. А човек не може да промени миналото, нито да поправи грешките си. Хубаво е да го

запомниш. Най-добре е да успееш от раз, защото понякога имаш само един шанс.

— Според мен си се справила блестящо. Всички ми се струват супер.

— Надявам се. Но майка им им е липсвала. И аз изпуснах много. Дядо ти и прабаба ти бяха до тях, когато мен ме нямаше.

— Да, но ти си постигнала всичко това, ако не беше ти, нямаше да му се радваме — посочи той яхтата с широка усмивка, а тя се разсмя.

— Истина е. Това обаче не е важното — напомни му тя.

— Не — съгласи се той, — но е хубаво. Яхтата много ми харесва, бабче. Благодаря ти, че ни покани.

— И аз прекарвам чудесно — отвърна тя, щастлива, че на внука ѝ му е приятно. На всички им харесваше, а Аманда просто се държеше както обикновено и беше ясно, че повече от това не би могла да хареса и да се наслади на нищо. Тя не беше екипен играч, а семейство Грейсън бяха невероятни заедно. — Ами ти? — обърна се Оливия към Алекс. — Ти добре ли си? Всичко ли е така, както би искал да бъде? — Беше ѝ приятно да се интересува от живота му, да знае какво го вълнува, какво става. Разговорите ѝ със Софи също бяха интересни. Не беше толкова близка с Каръл, тя бе по-непостоянна и понякога доста разсеяна, също като Лиз. Двете със Софи имаха много повече общи черти.

— Добре съм — рече Алекс, но го каза с половин уста.

— Но... — реши да настоява Оливия. Много обичаше момчето.

— Не знам. Нали каза, че не си била вкъщи, когато татко, Филип и Лиз са били деца. Родителите ми са си вкъщи непрекъснато. Не ходят никъде, а ако случайно тръгнат някъде, винаги ме вземат и мен. В известен смисъл дори да са вкъщи, всъщност не са. Някои от приятелите ми казват, че родителите им се мразят. Моите пък се харесват прекалено много. Вечно се усамотяват в някой ъгъл и шушукат или се целуват, или се затварят в стаята си, за да „подремнат“. Знам, че ме обичат, но понякога имам чувството, че за мен няма място в живота им. Просто близостта им не оставя място за друг. Често седя у дома и няма с кого да си кажа две думи. Твоите деца поне са били заедно. А аз съм съвсем сам.

Това бе дилемата на единственото дете, но Оливия разбра за какво точно говори внукът ѝ. Романсът на Сара и Джон изключваше всички от техния свят, дори сина им. Искрено съчувстваше на Алекс.

— Трудна работа. Имаш късмет, че родителите ти се обичат толкова много. Разбирам обаче, че се чувстваш изолиран. — Дори на яхтата те непрекъснато се затваряха в каютата си и човек лесно се досещаше какво правят. Алекс сигурно беше самотен покрай тях. — Някога говорили ли сте по този въпрос?

— Не, защото нищо няма да се промени. Те се държат така открай време, а пък след няколко години така или иначе отивам в колеж. След като замина, да правят каквото пожелаят. Затова искам да замина, въпреки че мама настоява да се запиша в „Принстън“. Просто искам да се разкарам. Тя обаче много ще се разстрои, ако ѝ кажа каква е истинската причина. — Оливия беше сигурна, че е точно така. — А, да... всъщност, не знам... просто съм готов да изляза от къщи и да продължа напред. — Тя усети, че той ще ѝ признае още нещо, но момчето сякаш се разколеба.

— Нещо друго?

— Не, това е. И моля те, не споменавай пред тях какво съм ти казал.

— Няма. Но би трябвало някой път ти да им кажеш, за да знаят как се чувстваш.

— Те се интересуват само един от друг — погледна я тъжно Алекс. — Искан ми се да си имах брат или сестра.

Когато чу тези думи, Оливия реши, че животът е твърде ироничен. Тя не беше около децата си през по-голямата част от детството им, затова Джон бе решил да бъде вкъщи, със сина си, непрекъснато, но пък той бе толкова влюбен в съпругата си, че нараняваха детето, като го изключваха от връзката си, а той беше толкова самотен, колкото и ако не бяха до него. Тя си даде сметка, че човек е сляп за грешките, които допуска, без значение колко стряскащи се струват на другите или кого нараняват. Оказваше се, че детството на Алекс е било дори по-самотно, отколкото на баща му — поне нейните деца бяха разчитали на баща си и баба си, които им бяха обръщали много внимание. Алекс си нямаше никого, освен двама родители, които бяха лудо влюбени един в друг и не допускаха до себе си други хора.

Тази нощ Алекс и баба му разговаряха дълго на палубата, докато яхтата, обляна от лунната светлина, напредваше към Сардиния. Нощните плавания се струваха мирни и красиви на Оливия. Когато Алекс отиде да спи, тя също слезе в каютата си и взе ръкописа на Лиз. Нямахте търпение да го прочете.

8.

На следващата сутрин, малко след зазоряване, стигнаха до протока Бонифачо. Той разделяше Корсика от Сардиния и капитанът беше предупредил, че морето може да е бурно, макар и съвсем за кратко, а след това щеше отново да се успокои. Когато навлязоха сред вълните, няколко разтърсвания накараха огромната яхта да потръпне и събудиха Оливия. Не ѝ беше лошо, но я обхвана безпокойство. Остана в леглото, отпусна се за кратко, след това реши да се качи на палубата и да поогледа. И без това не можеше да спи, а като лежеше, беше по-зле, защото усещаше как яхтата цопва, след като мине гребена на вълната. Запита се дали и другите са се събудили.

Когато се качи на палубата по нощница и халат, забеляза Лиз сгушена в един закътан ъгъл и младата жена ѝ се стори прежълтjала. Досега не ѝ беше ставало лошо, но преминаването през протока Бонифачо щеше да ги измъчи за час или два.

— Лошо ли ти е? — попита Оливия дъщеря си. Беше си сложила накитниците, които ѝ дадоха, и бе убедена, че досега действат ефикасно. Оливия не беше сигурна дали проблемът ѝ е психологически, или истински, но след като Лиз беше решила, че действат, то тогава всичко беше наред.

— Малко — призна Лиз с немощна усмивка. — Изведнъж морето взе че се разбунтува.

— Скоро ще се успокои. Винаги било така между Корсика и Сардиния. Капитанът каза, че нямало да продължи повече от час.

Яхтата имаше стабилизатори, в противен случай щеше да е много по-зле, а и „Лейди Лък“ беше тежък плавателен съд, със стоманен корпус, който също допринасяше за стабилността.

След това Оливия сподели добрите новини с нея с надеждата да я разсее и да забрави за гаденето.

— Снощи прочетох книгата ти. Два пъти. Искях да се уверя, че не съм сбъркала. Заради теб не можах да си легна. — Тя се ухили. — Страхотна е, Лиз. Великолепна. Напълно сигурна съм, че някой ще

поиска да я публикува. Да знаеш, че за нула време ще се превърне в бестселър, ще стане от онези култови книги, в които всички се влюбват.

— Само така си приказваш — погледна я нещастно Лиз. — Не е нужно да ме лъжеш.

— Никога не лъжа — отсече сериозно Оливия и наметна раменете на дъщеря си с кашмирен шал. Тя трепереше при всеки порив на ранния утринен бриз. — Сара няма никаква представа какво е прочела. Ако ти не позвъниш на агента си, когато се прибереш, аз ще му се обадя. — Очите ѝ се впиха в очите на по-младата жена и Лиз се усмихна.

— Наистина ли мислиш, че е хубава? — В този момент заприлича на неуверено дете.

— Разбира се. Получава се точно както ти казах вчера. Не е мебел в стил Луи XV, нито пък произведение на Шекспир, но всички ще искат да я купят, също както нещата, които правя във „Фабриката“. Ти ще постигнеш същия успех с книгата си. А, да, трябва ти заглавие — напомни ѝ тя.

— Мислех си да я нарека „Небивалици“ — рече Лиз и двете избухнаха в смях.

— Звучи добре — одобри Оливия и двете отново прихнаха. Прегърна дъщеря си през раменете и я погледна в очите. — Нямаш представа колко много се гордея с теб. Благодаря ти, че прояви куража да ми я дадеш. Много съм развълнувана.

— Сега какво да правя? — попита нервно Лиз. Беше сигурна, че майка ѝ няма да одобри книгата ѝ.

— Обади се на агента си. Той ще знае на кой издател да я предложи.

Мисълта, че може да се получи и някой да я публикува, накара Лиз да ахне.

— Страх ме е — призна честно тя. Беше се стегнала, за да приеме поражението, както ставаше винаги досега. Не бе и помисляла как ще се чувства на прага на успеха. Можеше да стане дори по-зле.

— Всички се страхуват. И мен ме е страх през повечето време. В живота могат да се объркат много неща. Баща ти например почина толкова млад, а моят е бил още по-млад. Много неща могат да се

подредят както трябва. Теб те очаква късмет. Надявам се това да е само началото.

— Благодаря — отвърна тя и стисна ръката на майка си.

Казаното от нея бе прекрасно и означаваше много. Кой знае защо, тя имаше повече доверие на майка си, отколкото на Сара. Майка ѝ беше права, че Сара е интелектуален сноб. Не бе разбрала какво се опитва да направи Лиз, докато майка ѝ веднага беше усетила.

— Ще се обадя на агента си, щом се прибера.

След това Оливия повдигна друг въпрос, който я терзаеше цяла нощ.

— Историите, които си припомняхте с момчетата снощи за детските години, ме накараха да се замисля колко често съм отсъствала. Не помня нито една от тези случки. Много се извинявам, че съм била далече от вас. Ако можех да променя нещо, щях да го направя, но сега вече е късно, ала искам да знаеш, че искрено съжалявам.

— Знам, мамо. Честно казано, на нас ни беше добре. Татко и Бабабел бяха страхотни, ти също, когато си беше възрастна. Нали все някой трябваше да върши онова, което правеше, а татко едва ли щеше да успее. Ти беше единствената, която можеше да се справи.

— Пропуснах значителна част от детството ви. Вие с Джон сте преодолели нещата, докато Каси и Филип никога няма да приемат миналото.

— Филип открай време обича да се оплаква, още от дете — напомни Лиз и Оливия се разсмя.

Дори от онова, което си спомняше, беше точно така. А пък Каси беше гневна още откакто се роди. Лиз беше щастливо, кротко бебе, слънчево дете, също и Джон. Просто и двамата си бяха такива, още от малки.

Двете жени седнаха хванати за ръце, докато вълните не утихнаха и се насладиха на приятното, тихо утро. Оливия усети, че между тях се е случило нещо важно, Лиз също го усети. В известен смисъл се случи благодарение на книгата ѝ. Но Лиз прощаваше лесно, много по-лесно от останалите. Оливия бе наясно, че не всичките ѝ деца ще ѝ простят, но дори да не бяха всички, дори да беше единствено Лиз, това бе истински дар. За Филип и Кас обаче греховете ѝ бяха неппростими или поне така ѝ се струваше. Колкото и да съжаляваше, миналото нямаше

да се промени. Историята не можеше да бъде пренаписана, а най-важното бе как я възприемат децата ѝ, независимо колко добри бяха намеренията ѝ.

Морето беше гладко, когато приближиха Сардиния и когато навлязоха в Порто Черво, вързаха яхтата на дока, сред яхти не помалки от тяхната. Лиз вече се чувстваше добре. Двете с Оливия поръчаха закуска и тъкмо си дояждаха, когато останалите се качиха на палубата. Аманда каза, че била усетила вълнението и изглеждаше малко прежълтяла. Филип и Джон не бяха почувствали абсолютно нищо. Сара не се притесняваше, а за децата беше голямо забавление. Нито Лиз, нито майка ѝ споменаха, че Оливия е прочела книгата и много я е харесала. Решиха да бъдат дипломатични и да не казват нищо, за да не подлагат на съмнение литературния авторитет на Сара.

Аманда беше развълнувана, че ще слезе на брега. Сардиния беше известна със страхотните възможности за пазаруване и скъпите магазини. Това бе едно от любимите места на богатите и известните и Аманда се оживи, докато оглеждаше скъпите яхти, сигурен знак, че е заобиколена от специални хора.

Екипажът бе готов да ги изпрати на брега веднага щом се приготвят. След като се наобядват, щяха да поплуват, но дотогава пазаруването щеше да е основното им занимание. Дори Оливия нямаше търпение да разгледа острова.

Всички известни италиански марки имаха бутици на острова: „Гучи“, „Прада“, „Лоро Пиана“, „Булгари“, „Грисогоно“ и богат избор от не по-малко скъпи местни магазинчета, в които се продаваше какво ли не, от кожени изделия до накити. Близо до пристанището имаше и няколко галерии, които Алекс, баща му и чичо му разгледаха, за да убият малко време. Сара се качи на яхтата преди останалите, тъй като не искаше да купува дрехите, които видя. Реши, че всичко е прекалено скъпо. Джон разглеждаше галериите с интерес. Останалите жени останаха в града до обяд и се върнаха натоварени с нови придобивки. Оливия дори си купи късо кожено яке, поглези дъщерите си, внучките си и снаха си, докато бяха в „Прада“ и в други магазини. Беше винаги щедра с тях, когато пътуваха заедно, и искаше всички да се забавляват. Купи на Лиз великолепно черно кожено яке, а Аманда си намери много елегантно черно палто. Бяха очаровани от покупките си, когато се срещнаха с другите на яхтата. Обядът беше сервиран, капитанът

предложи да им направи резервация в „Милиардер“, популярен местен нощен клуб. Оливия реши, че е забавно.

— Ненавиждам нощните клубове — заяви Аманда, като седнаха да обядват и доброто ѝ настроение от сутринта се изпари в миг. — Ще си остана тук.

— Доколкото знам, там е страхотно — опита се да я окуражи Оливия, но нямаше смисъл.

Филип обаче каза, че ще отиде. Децата останаха очаровани.

— Не съм стъпвала в нощен клуб от години — призна Оливия, но искаше да бъде с тях и ѝ беше приятно да наблюдава как младите се забавляват. Докато беше млада, двамата с Джо обичаха да танцуват, но по онова време танците бяха съвсем различни. Той беше невероятен танцьор и бяха прекарвали великолепно.

— Ще те научим, бабче — настоя Софи, а сестра ѝ и братовчед им я подкрепиха. Помолиха за резервация в полунощ, защото капитанът обясни, че преди това нищо не работело, че било най-добре да бъде дори по-късно.

Лодката потегли веднага след като обядваха и откриха закътано местенце, на което да поплуват, Оливия отново се повози на джет с Алекс. Сега вече се чувстваше комфортно зад него. Филип и Джон взеха два джета и започнаха да обикалят яхтата. Забавляваха се не по-малко от децата.

Останаха навън почти до вечеря, използваха фитнеса, отидоха на масаж и се подготвиха бавно за вечеря. Бяха помолили да им сервират в десет, след което щяха да отидат в „Милиардер“. Когато се срещнаха, забелязаха, че всеки се е постарал да се облече. Оливия беше избрала бял, сатенен панталон, съчетан с красива блуза от органза. Аманда се беше спряла на изящна бяла рокля, въпреки че отиваха в нощен клуб. Лиз беше облякла потник, взет от една от дъщерите ѝ, те двете изглеждаха страхотно в сексапилни къси рокли, Сара беше навлякла една от роклите си на флорални мотиви, а фризьорката бе направила чудеса с косата ѝ. Вече не приличаше на преподавателка, беше се превърнала в красива млада жена, а Джон грейна в мига, в който я видя. Алекс беше обул черни дънки и бяла риза. Бяха красива група, докато седяха на вечеря, и привлякоха погледите, когато стигнаха в клуба. Жените бяха на токчета и запристъпваха уверено, сякаш никога не се бяха качвали на борда.

Клубът беше наполовина празен, когато пристигнаха, и оберкелнерът ги настани в закътаното сепаре, което капитанът на яхтата беше резервирал. След половин час клубът се напълни с красиви, млади жени, впечатляващи мъже, хора от яхтите и други, които притежаваха къщи на острова. Повечето бяха италианци, въпреки че Оливия чу и френска, и английска, и испанска, и немска, и руска реч. Заведението се оказа безобразно скъпо, а посетителите явно бяха богати. Музиката звучеше оглушително, лееше се шампанско, сервитьорите разнасяха лед, а сервитьорките раздаваха накити, които светеха в тъмното. Усещаше се празнично настроение и след чаша шампанско Алекс и двете му братовчедки поведоха Оливия на дансинга. Преди да се усети, тя се поклащаше с останалите и си прекарваше славно.

— Коя е онази жена? — попита Филип брат си и се усмихна широко. — Не е възможно да е майка ни. Не помня някога да е танцувала така.

Тя изглеждаше наполовина на възрастта си, докато танцуваше с Алекс, и децата ѝ останаха впечатлени колко бързо е усвоила правилните стъпки и движения, така че да изглежда и като жена с достойнство, и сексапилна в белия, сатенен панталон. Няколко минути по-късно Филип стисна ръката на сестра си я поведе към дансинга. Пиеше чиста водка и беше във върховно настроение. Сара и Джон се натискаха в сепарето като тийнейджъри.

Шампанското се лееше, а Филип беше преполовил бутилка водка, преди да мине на бира. Никога не беше танцувал толкова много, нито пък с жена в сексапилно изрязан потник. Забеляза италиански плейбой да оглежда сестра му и реши, че трябва да я спаси. Тя остана разочарована от намесата му.

— Кой беше този тип? Познаваш ли го? — попита я той, а тя сви рамене и се усмихна гузно.

— Каза, че бил от друга яхта. От Милано е и ме покани да прекарам уикенда с него. — Преди двайсет години щеше да си каже, че е само за нея, беше точно от типа мъже, с които се забъркваше. Сега обаче се позабавлява и пофлиртува с него, освен това беше много по-лесно да остане със семейството си. Никога досега не беше виждала по-големия си брат да се държи толкова свободно, да танцува толкова много, нито пък толкова пиян.

В три и половина след полунощ, развеселени и леко пийнали, те си тръгнаха. Оливия заяви, че краката я болели от толкова танци и едва ходи, но пък си струваше. Всички бяха прекарвали страхотно. Джон и Сара бяха най-трезви, дори след всичкото изпито шампанско. Прекараха дори по-хубаво, отколкото на Нова година, шумно, без задръжки. Когато се върнаха на яхтата, пуснаха музика и продължиха да танцуват, но Оливия беше останала без сили. Седна на едно от канапетата и си каза, че повече не може да помръдне.

— Не съм се забавлявала така от години — провикна се тя с широка усмивка. — Ще пийна още малко водка — добави скромно тя и Филип избухна в смях.

— Добре дошла в клуба, мамо. Невероятна танцьорка си. — Неочаквано си спомни, че родителите му танцуваха много, когато беше още малък. Имаше толкова малко спомени за двамата заедно.

— Ти също — усмихна се тя на най-големия си син.

Останаха на палубата още час и когато най-сетне решиха да си легнат, беше почти пет. Филип поиска да отидат за риба, но брат му го убеди да изчакат до следващия ден.

Докато Оливия слизаше към каютата си, се замисли за съпруга си и ѝ се прииска да е с тях. Щеше много да му хареса, но макар да усещаше липсата му, ѝ беше приятно да потанцува с внуците си, да пийне повече шампанско от обикновено. Вечерта беше великолепна, напълно забравиха, че Аманда не е с тях, че Филип се оживява, когато я няма. Бяха видели негова страна, която той не беше показвал от години.

Нощта наистина бе незабравима, а все още им оставаше седмица от ваканцията. Оливия се отпусна на леглото си само за минутка. Мислеше да стане и да се преоблече, но така и не успя. Заспа дълбоко с дрехите, с които беше танцувала, без дори да свали сандалите с високи токчета, щастливо усмихната. На сутринта щеше да позвъни на майка си и да ѝ разкаже всичко, но преди това имаше нужда да поспи.

9.

Всички имаха малко неугледен вид, когато по обедно време седнаха да закусват. Оливия изглеждаше изненадващо свежа, въпреки че едва ходеше. Филип беше с черни очила и помоли за чаша горчив ликьор „Фернет Бранка“, който използваше като млад, за да се спаси от махмурлука.

— Струва ми се, че имам тумор — промърмори той и всички избухнаха в смях.

Аманда бе необичайно притихнала. Беше стояла сама на палубата от девет сутринта.

— Изглежда сте си прекарали добре — подхвърли тихо. Тя сама беше решила да не идва.

— Бабчето се скъса от танци — обяви Алекс и останалите отново се разсмяха.

— Прекарах чудесно — потвърди Оливия, — като изключим мехурите по краката ми.

— Аз май се съгласих да прекарам уикенда с някакъв италианец от Милано — призна Лиз с известно недоумение. Беше донесла аспирин на масата и всички си взеха. Имаха доста смачкан вид, но нито един от тях не съжаляваше. Бяха готови да изтърпят главоболието. — Ако отида да плувам днес, сигурно ще се удавя — продължи тя и се запита колко чаши шампанско е изпила предишната вечер. По едно време беше спряла да ги брои. Каръл, Алекс и Софи също се бяха забавлявали, но бяха пили по-малко от възрастните.

Накрая решиха да излязат с лодката и да обядват там, където хвърлят котва. Редуваха се за масажи и към три се почувстваха по-добре, затова отидоха да поплуват. През повечето време си почиваха, смяха се много за снощи, поне над онези моменти, които помнеха. Дори Оливия призна, че е пила повече шампанско, отколкото трябва, а на връщане към пристанището се обади на Марибел и ѝ разказа подробно.

Марибел я изненада, когато ѝ каза, че Кас е идвала да я види предишния ден. Била в Ню Йорк с клиент и се отбила при нея. Когато разбра, на Оливия ѝ се прииска и най-малкото ѝ дете да е с тях, макар да знаеше, че Кас никога не идва. Слава богу, поне беше щастлива и добре.

— Никога не се знае — отвърна Марибел, когато Оливия сподели, че ѝ се иска Кас да е с тях на яхтата. Нали имаше четири деца, не три. Каси беше изгубеното ѝ дете, което ѝ се изплъзваше и тя не успяваше да върне. Загубата ѝ се струваше огромна, въпреки че двете се виждаха от време на време. Отношенията им бяха толкова трудни, разстоянието помежду им огромно и изглежда, нямаше никога да бъде скъсено. — Какво ли не се случва. Хората се променят. Животът намира начин да оправи нещата — заключи философски Марибел.

На Оливия ѝ се струваше невъзможно. Майка ѝ се смя много, докато ѝ разказваше за клуба.

— Имам чувството, че сте се събрали група безсрамни пияници — обяви тя, докато Оливия описваше събитията. Единственото шокиращо от количеството изпит алкохол беше сметката. Тя обаче бе достатъчно претръпнала от пиене, затова и не ѝ обърна особено внимание.

— Снощи се бяхме отрязали, но пък беше забавно. Правнуците ти ме накараха да танцувам цяла нощ. — На Оливия ѝ се искаше да бе живяла повече като млада, но тогава не разполагаше с почти никакво време. Понякога беше по-лесно да се отдадеш на подобни забавления, когато остарееш.

Останалите поговориха с Марибел няколко минути, увериха я, че им липсва и обещаха да ѝ звъннат отново след няколко дни.

Вечерта се храниха на палубата, след като излязоха от пристанището и се отправиха към Корсика. Щяха да плават през нощта и Лиз се уплаши от пролива Бонифачо, но прогнозата за времето беше добра и капитанът я увери, че преминаването ще бъде безпроблемно. Бяха на половината път, когато изневиделица се изви мистрал. Беше неочакван, силен, морето се развълнува, яхтата потръпна и започна да се люшка сред високите вълни. Децата бяха в киносалона, а възрастните в каютите си. Лиз почука първа на вратата на майка си, докато плавателният съд пъшкеше под краката ѝ.

— Потъваме ли? — попита тя, без да крие паниката си.

— Не — усмихна се уверено Оливия, макар да не можеше да отрече, че хлътването и подмятането не бяха никак приятни, а яхтата издаваше страховити звуци всеки път, когато пропаднеше между вълните. — Просто неприятна буря — продължи да я успокоява, макар самата тя да се страхуваше.

Лиз беше прежълтяла.

— Да си сложа ли спасителната жилетка? — не спираше дъщеря ѝ.

— Няма нужда — отвърна спокойно Оливия, когато Филип влезе в каютата ѝ. Беше притеснен.

— На Аманда ѝ е много зле. Дали да не се върнем? — Бяха по средата на откритото море между Сардиния и Корсика и предложението се стори неразумно на Оливия, но беше очевидно, че положението става все по-зле. Тежката яхта се мяташе като полудяла.

— Ще поговоря с капитана — обеща Оливия и се опита да не издаде тревогата си.

Появиха се и Сара и Джон, накрая и децата. Членове на екипажа обикаляха коридорите, сваляха чупливите предмети от масичките и ги оставяха на пода. Съвсем не изглеждаха притеснени, но това не успокои пътниците.

— Мамка му, потъваме — възкликна Лиз и стисна ръката на майка си.

— Така ли? — Каръл и Софи се спогледаха и Каръл ревна.

— Не потъваме, няма нищо страшно, иначе капитанът щеше да ни предупреди — повиши глас Оливия, докато яхтата продължаваше да се подмята и потръпва. — Ще говоря с капитана — обеща Оливия и цялата група я последва към лоцманската кабина, където капитанът наблюдаваше екраните на радара и нагласяваше уредите. Вдигна извинително поглед, когато те влязоха.

— Много се извинявам. Това е мистрал. Мислех, че ще го избегнем, но задуха по-рано от предвиденото. — Вятърът духаше с двайсет и пет метра в секунда и яхтата бе оставена на милостта му.

— В опасност ли сме? — успя да изграчи Лиз.

— Ни най-малко. След два часа ще бъдем на завет, а след това ще е много по-лесно, въпреки че през следващите два дни ще духа силен вятър, но морето няма да е толкова неприятно.

— Като сега ли ще бъде? — попита уплашено застаналата до Джон Сара.

— Не, много по-спокойно. Тук, в пролива, винаги е по-зле.

— Дали да не се върнем в Порто Черво? — предложи Филип, замислен за пребледнялото лице на Аманда, която не спираше да повръща в каютата им.

— Нищо няма да се промени. Ще ни трябват два часа, за да се върнем, може би дори повече. Най-добре да продължим. След два часа ще се почувствате по-добре — увери ги той и няколко минути по-късно Оливия поведе всички към салона, който се намираше на същата палуба като каютата ѝ.

Стюардесите им предложиха храна и напитки, но всички отказаха и няколко минути по-късно Лиз отиде някъде, а когато се върна, беше с надуваема жилетка.

— За всеки случай — обясни тя и останалите се разсмяха, макар да не бе никак забавно в бурното море. На децата им личеше, че са нервни, а Джон и Сара не успяваха да прикрият страха си. Единствено Филип и Оливия бяха спокойни.

Седяха заедно в салона два часа, а след три вече бяха близо до корсиканския бряг. Морето все още беше бурно, но вятърът беше поутихнал и те най-сетне се върнаха в каютите си, за да си починат. Яхтата продължаваше да се клати, но вече по-малко. Лиз попита майка си дали може да спи в каютата ѝ, отпусна се на леглото на Оливия и стисна ръката ѝ. Така и не свали спасителната жилетка.

Беше утро, когато вятърът утихна достатъчно и яхтата престана да се люшка силно както през нощта. Бяха преживели бурна нощ! Онези, които бяха поспали, се събудиха и се почувстваха по-добре. Вятърът беше силен, но лодката бе по-устойчива отколкото през нощта.

Бяха решили този ден да плуват и да ловят риба край бреговете на Корсика, преди да се отправят към Франция, където възнамеряваха да прекарат останалата част от ваканцията. След цяла седмица на борда им се искаше да слезат на сушата. Решиха да не плават във все още бурното море. Прекараха спокоен ден на яхтата и вечерта отплаваха от Корсика. Възрастните се прибраха в каютите си, Алекс и Каръл отидоха да гледат филм, а Софи остана на палубата с баба си, за

да поговорят. Оливия искаше да обсъди нещо с нея и моментът беше подходящ.

— След като вземеш магистърската степен, искаш ли да дойдеш да работиш за мен? Говорили сме по този въпрос и преди, но исках да ти кажа, че предложението ми е напълно сериозно. Според мен ще бъдеш чудесен кадър. След година или две можеш да поемеш магазините в чужбина.

Очите на Софи заблестяха. Та нали мечтаеше за това от години. Имаше голямо желание да работи за баба си като третото поколение в този бизнес. Освен това щеше да ѝ бъде приятно да отговаря за магазините. Това бе начинът на баба ѝ да я научи на всичко.

— Кога мога да започна?

— В деня, в който завършиш. — Оставаха още шест месеца. — Исках да ти предложа, преди да приемеш друга оферта — усмихна се Оливия.

— Винаги съм го искала, бабче. — Нямахме търпение. — Мисля, че Каръл ще се премести да живее в Ел Ей, след като се приберем. Иска да работи за баща си и жена му. Все за това говори.

— Знам. Може пък да ѝ се отрази добре. Според мен трябва да изживее този период. Мечтае да замине при него отдавна, въпреки че на майка ти ще ѝ бъде трудно.

— Тя ѝ каза и мама няма нищо против. Мисля, че е зациклила в Ню Йорк, защото там трудно се пробива в средите на хората на изкуството. Според мен Ел Ей е подходящ за нея, макар че много ще ми липсва — призна замислено Софи.

— И на мен — кимна Оливия, въпреки това беше развълнувана, че Софи е съгласна да работи за нея.

Следващото поколение най-сетне беше готово. Може би Алекс също щеше да се присъедини към фирмата след няколко години. Оливия имаше големи надежди за него. А Софи беше невероятна. След като научеше необходимото, Оливия бе сигурна, че ще стигне далече. Бизнесът ѝ беше в кръвта, а и тя се интересуваше от „Фабриката“ още от дете, също както Оливия, когато работеше в железарския магазин едва дванайсетгодишна. Струваше ѝ се най-вълнуващото място на света и все още беше така. Знаеше, че Софи изпитва същото.

Обсъдиха плановете на Оливия, мечтите на Софи и когато забелязаха колко късно е станало, си легнаха. Оливия знаеше, че е

предприела важна стъпка. Време беше да отвори вратата и да посрещне новото поколение, да заработи с млади хора.

На сутринта бяха в Сен Жан Кап Фера, на френския бряг. Това беше едно от най-елитните места на френската Ривиера. Оливия бе наела там преди няколко лета една огромна вила.

Аманда се качи за закуска точно когато хвърляха котва, погледна скъпите къщи и заговори за собствениците им. Тя проявяваше нескрит интерес към хора със значително богатство. Сякаш общуването с останалите хора бе просто загуба на време. Когато Алекс научи за предложението на Оливия към Софи, веднага завидя на братовчедка си и си призна по време на закуската. На Сара ѝ стана много неприятно. Предпочиташе Алекс да работи за някоя фондация, да стане политически активист или нещо подобно. Желанието му да работи във „Фабриката“ никак не я зарадва и когато Оливия говореше с него за бъдещето, се стараеше майка му да не присъства. Беше казал на баба си, че щом завърши колеж, иска да започне работа при нея. Оливия много се зарадва. Софи щеше да постъпи в края на годината и Лиз остана много доволна. Знаеше, че изборът ѝ е правилен, защото това бе стара мечта на Софи, която най-сетне се сбъдваше. На Алекс му предстоеше да завърши училище, да постъпи в колеж, така че бе още много рано да го включва в плановете си. Сара въздъхна облекчено.

Оливия позволи на Софи да присъства на сутрешната работна среща с Джон и Филип и момичето предложи интересни идеи. Чичовците ѝ останаха впечатлени. Срещата премина успешно, нямаше проблеми за разрешаване, а резултатите от продажбите на новите модели на Джон бяха чудесни. Софи нямаше търпение да се присъедини към екипа.

След като срещата приключи, по обяд се качиха на една от лодките, за да отидат до Кап д'Антиб и хвърлиха котва пред Отел дьо Кап. Това бе едно от местата, където Оливия бе идвала с Джо. Тук бяха прекарвали незабравим уикенд в хотел „Еден Рок“. Храната беше превъзходна, стаята прекрасна и двамата прекараха деня в частна кабана, където им сервираха обяд. Това бе едно от най-романтичните места, на които бе ходила с Джо. Беше направила резервация, за да заведе семейството си там.

Стигнаха до дока на хотела с гребна лодка и обядваха в ресторанта до басейна. Седнаха на терасата с изглед към Средиземно

море и похапнаха вкусни неща. Внуците ѝ видяха младежи на своята възраст и за момент им се прииска да останат тук, но на яхтата прекарваха страхотно. „Лейди Лък“ беше впечатляваща, както бе хвърлила котва пред хотела, и всички се питаха на кого е. В хотела имаше много американци, не чак толкова германци и известни френски аристократи. Аманда обожаваше подобни места. Докато обядваха, каза на Филип, че трябва да се върнат и да прекарат някой уикенд тук. На Филип дори не му беше минала подобна мисъл. Той беше доволен да ходят в малката къща в Хамптънс или на лодката, която държеше в близкия яхтклуб. Нямахше желание да впечатлява когото и да било, като дойде в Отел дьо Кап в Южна Франция, но знаеше, че това ще достави удоволствие на съпругата му.

След като се наобядваха, пообиколиха и се върнаха на дока, качиха се на лодката и се прибраха на яхтата. Започваха да я приемат като дом. После плуваха и се пекоха на слънце, а по-късно отплаваха към Сен Жан Кап Фера, където щяха да останат на котва през нощта. Аманда се сети, че техни приятели прекарвали ваканцията си там. Обади им се и настоя да слезе на брега и да вечеря с тях. Поканиха и Лиз. Джон и Сара бяха заявили, че искат да прекарат една спокойна нощ на яхтата. Оливия възнамеряваше да прекара вечерта с децата. Решиха да направят танцова забава. Джон и Сара се затвориха в каютата си веднага след вечеря.

На Оливия ѝ беше приятно да е обградена с млади хора. Потанцуваха на сидитата, които бяха донесли. След това четиримата играха на монопол и когато момичетата си легнаха, Оливия и Алекс останаха сами на палубата. От дни наред ѝ се струваше, че нещо го измъчва, ала нямаше никаква представа какво. А той млъкваше, когато останеха сами.

— Алекс, има ли нещо, което искаш да ми кажеш? — реши да го улесни Оливия. Питаше се дали не е разстроен от предложението, което направи на Софи, но Алекс много добре разбираше, че е още малък. Оставаха му пет години училище, преди да може да започне да работи за нея.

— Не знам, бабче — отвърна тихо той и я погледна в очите. Беше много открито дете, но тя усети, че нещо го измъчва, а и той се поколеба, преди да заговори. — Понякога нещата са по-сложни, отколкото изглеждат.

— Така е — усмихна му се тя. — След като си го разбрал, значи си много напред.

— Ако ти издам една тайна, заклеваш ли се да не казваш?

— Заклевам се. — Единствената причина да наруши обещанието си щеше да бъде, ако ставаше въпрос за нещо опасно за него самия, но тя не му го каза. — Май си намислил нещо.

— Може би — отвърна предпазливо той. — Не искам мама и татко да разбират.

Не започваше никак добре.

— Защо?

— Мисля, че няма да го понесат.

Остана поласкана, че според него тя ще приеме тайната му. Тя обаче бе видяла повече от живота в сравнение с Джон и Сара. Те бяха трийсет години по-млади от нея и бяха живели доста затворено. Оливия се беше сблъскала с много неща, беше обиколила целия свят.

— Казвай тогава. — Искаше да му помогне, а той определено имаше нужда да поговори с някого. Въпреки това се оказа, че не е подготвена за признанието му.

— Бабче, аз съм гей.

Оливия го погледна и кимна. Изненада се, но не искаше той да реши, че не одобрява. Нямахше нищо против, макар да беше наясно, че това ще усложни живота му, а той вече бе достатъчно сложен, след като не смееше да признае пред родителите си. Самата тя не беше сигурна дали те, двамата, ще го понесат. Май момчето им нямахше много доверие.

— Сигурен ли си? — попита спокойно тя. — Защо реши така?

Той се усмихна на наивността ѝ, сякаш бе казал, че има морбили и тя питаше за симптомите, за да е сигурна, че той е добре.

— Привличат ме други момчета, не момичета.

— Това изяснява нещата — произнесе тя със смутена усмивка и усети, че сигурно думите ѝ са прозвучали глупаво. — От колко време знаеш?

— От около четири години, откакто станах на тринайсет. — Говореше напълно убедено. — Отначало се чудех. Не бях сигурен до тази година. Има едно момче от моето училище, което много харесвам. Освен това никога не съм бил привлечен от момиче. Предпочитам да са ми приятелки.

Той представяше нещата простичко, а тя не посмя да го попита докъде са се развили отношенията му с момчето. Прецени, че ще бъде нетактично.

— Казал ли си на друг? — погледна го изпитателно тя.

— Не. Само на теб.

— Защо реши, че родителите ти няма да го понесат? Майка ти преподава в университет. Непрекъснато работи с деца.

— Не е същото. Те, двамата, са доста старомодни. Постоянно ме разпитват за гаджета. Мама е решила, че предпочитам спорта пред момичетата.

Това я накара да се замисли колко слепи са хората за онова, което става около тях, дори в собствения им дом. Сара и Джон очевидно нямаха представа какво вълнува сина им. Обичаха го, но очакваха да стане същия като тях. Тя подозираше, че това е фаталната грешка на много родители — те просто не виждаха какви са в действителност децата им. Тя самата съжаляваше за много неща по отношение на Кас и като знаеше колко обтегнати са отношенията им, ѝ се стори иронично, че внукът ѝ е избрал да сподели тайната си с нея и ѝ има такова доверие. Оказваше се, че разчита на нея повече, отколкото тя разчиташе на себе си.

— Как да ти помогна? Да поговоря ли с тях?

— Не. Исках поне един човек да знае какъв съм в действителност. — Желанието му бе напълно разумно и тя остана трогната, че той е поел риска да се разкрие пред нея. — Шокирана ли си?

— Не съм — отговори честно тя и отново седна на стола си. — Малко ми е тъжно за теб, защото ми се струва, че понякога ще ти бъде трудно. Няма всички да те приемат. Може би няма да имаш деца. Това също ще бъде тъжно. Можеш да си осиновиш или да използваш сурогатна майка, която да износи бебето, или пък приятелка. Не е невъзможно, просто ще бъде по-сложно. — Всички тези мисли препускаха в главата ѝ, но в момента проблемите му бяха много по-простички. Родителите му не знаеха нито за предпочитанията му, нито как се чувства. Той беше много самотно момче. — Според мен трябва да им кажеш, да им дадеш шанс — посъветва го тя, но Алекс поклати глава.

— А пък според мен ще се побъркат. Особено татко. Мама ще го преживее — както сама каза, тя има студенти гейове. Татко обаче няма да го приеме. Може да откаже да разговаря с мен или дори да ме изхвърли от къщи. — В очите му заблестяха сълзи. Беше слушал ужасни разкази преди, за други момчета гейове и реакциите на родителите им, особено бащите. Помнеше всичките и сега влияеха на решението му.

— Забравяш нещо важно — напомни му баба му. — Те много те обичат. Това променя всичко. Ти си единственото им дете.

— Това влошава нещата — наведе се Алекс и по лицето му се изписа отчаяние. — Ако имаха друг син, нормален, нямаше да е чак толкова зле. Всичките им мечти, представата им какъв ще стана... заложили са на мен.

Тя не можеше да отрече, че е точно така.

— Ами ако им кажем заедно? — Тя се опитваше да помогне, но бе очевидно, че той не е готов да сподели истината с тях, а единствено с нея.

— Може би някой ден, бабче. Няма обаче да е сега. Просто исках ти да знаеш.

Тя усети, че това е тайната, която той криеше досега и се поколеба дали да я сподели преди няколко дни. Остана облекчена, че все пак бе решил да ѝ се довери.

— Благодаря ти, че ми се довери, Алекс — рече сериозно тя. — Обещавам да не споменавам пред никого. Мисля обаче, че трябва да се разкриеш. При това в най-скоро време. Възможно е те сами да се сетят.

— Едва ли. Ще го отрекат. Дори не са забелязали, че не се интересувам от момичета, а съм на седемнайсет. Нека бъдем реалисти, спортът в никакъв случай не може да послужи като заместител на секса — засмя се той, което отговори на въпроса ѝ за момчето, което той харесваше.

— Нали внимаваш за СПИН — погледна го строго тя.

За него въпросът беше важен, особено ако беше сексуално активен, а той, изглежда, беше.

— Очевидно — отвърна възмутено той. — Аз съм гей, не малоумен.

— Извинявай — усмихна се тя. Имаше чувството, че тази вечер е пораснала. Оказа се, че внукът ѝ е много по-опитен и разсъдлив,

отколкото беше предполагала. — Да знаеш, че винаги ще бъда насреща, ако имаш нужда от мен. Можеш да говориш с мен по всяко време. Достатъчно е да ми позвъниш. — Всъщност, той често ѝ се обаждаше, а от време на време ѝ пускаше есемеси. — Обади ми се, ако имаш нужда от мен, Алекс. Говоря сериозно. Ако някой ден решиш, че искаш да поговоря с тях, ще го сторя. Леля ти Лиз може да помогне с баща ти. Той винаги я слуша. — В миналото се бе налагало да говори с него за важни неща. Джон наистина я слушаше. Голямата му сестра имаше огромно влияние над него, което можеше да се сравнява единствено с влиянието на съпругата му.

— Благодаря, бабче — промълви Алекс и я прегърна.

Стори ѝ се облекчен и отново заприлича на дете. След като сподели с нея тайната си, имаше чувството, че огромен товар е паднал от плещите му. Признанието му се превърна във важен момент в живота му. Тя не се разкреця, не припадна. Все още го обичаше. Опитваше се да разбере реакцията ѝ и според него мина добре. След това се сети за друг важен въпрос.

— При това положение ще ми позволиш ли един ден да работя за теб някой ден? — Пролича, че е притеснен.

— Естествено. — Този път тя го погледна шокирано. — Какво значение има?

— Няма ли да те е срам, че внукът ти е гей?

— Не, разбира се. Гордея се с теб, независимо от сексуалните ти предпочитания. А когато завършиш, ще бъда още по-горда.

Той остана доволен от отговора ѝ и няколко минути по-късно двамата се прегърнаха, след това всеки слезе в каютата си.

Тя остана будна, мислеше за него и за признанието му. Беше ѝ направил невероятен комплимент, като ѝ се довери. Това бе много повече, отколкото би направило което и да е от децата ѝ. Това отново ѝ доказа колко е важна връзката им. Сега единственото, което трябваше да направи, бе да измисли как да му помогне да съобщи на родителите си. Рано или късно трябваше да научат. Надяваше се, след като им каже, да се отнесат с разбиране. Не можеше да си представи синът ѝ Джон да реагира по друг начин. Беше сигурна, че Алекс подценява майка си и баща си, но само времето щеше да покаже дали е прав. Надяваше се страховете му да са необосновани, а родителите му да се окажат изпълнени с обич, готови да го подкрепят. Тя щеше да остане

силно разочарована, ако не реагираха по този начин. Много ѝ се искаше да разкаже на майка си, ала бе дала обещание да запази тайната на момчето. А тя държеше на обещанията си. Тайната на Алекс беше на сигурно място.

10.

На сутринта Аманда нямаше търпение да им разкаже всичко за хората, с които се бяха видели предишната вечер. Познавали се от Ню Йорк и тя останала силно впечатлена от къщата, която наели. На Филип, изглежда, му беше харесало, а Лиз каза, че били много приятни. Аманда обаче беше възхитена от срещата.

След като закусиха, поеха бавно към Сен Тропе, облекчени, че морето отново е спокойно. Спряха да поплуват близо до остров Света Маргарита край Кан. Твърдеше се, че тук бил затворен Желязната маска, предполагаемият брат на краля. Оливия им разказа историята, а внуците ѝ останаха очаровани. Джон седеше наблизко притихнал и скициреше острова, докато разговаряха. Вече беше запълнил цял скицирник с рисунки, но си носеше още няколко.

Пристигнаха в Сен Тропе късно следобед. Капитанът беше резервирал място в самия край на пристанището. Само там имаше достатъчно място за яхта като тяхната. Момичетата искаха да обиколят магазините и да усетят местната атмосфера и щом стъпиха на сушата, бяха обсадени от папараци, които снимаха всички, слизащи от огромния плавателен съд, защото решиха, че са известни. Следваха ги със скутери и непрекъснато щракаха с фотоапаратите си. Единствено на Аманда ѝ беше приятно, останалите се дразнеха. Обиколиха града, едно от най-посещаваните ваканционни места в Южна Франция. Всички искаха да видят Сен Тропе и да видят и тях. Оливия въздъхна облекчено, когато се върнаха на яхтата. Екипажът вдигна завеси около палубата, за да не ги безпокоят, докато са на пристанището.

Заради папараците решиха да вечерят на борда. Много им се искаше да пробват някой местен ресторант, но бе твърде досадно да се разправят с нахалниците, които се опитваха да снимат за клюкарските издания. Вместо вечеря те решиха да слязат на брега и да отидат в някой нощен клуб. Направиха си резервация за „Ла Кав дьо Роа“. Капитанът ги предупреди, че няма да е весело както в „Милиардер“, но

когато пристигнаха, те се забавляваха не по-зле, въпреки че пиха значително по-малко.

— Струва ми се, че мама се превръща в човек, когото не познаваме — отбеляза Филип, докато гледаха как Оливия танцува с Алекс. Беше добра, а и беше научила стъпките в „Милиардер“.

Този път Аманда реши да отиде с тях. Остана разочарована, че никой не я снима, но пък се държа твърде любвеобилно с Филип на дансинга. Трябваше ѝ много време, докато прояви известна топлина, а на него да забрави забележката ѝ, че нямал смелост. Почти през цялото пътуване между тях се забелязваше студенина, която силно тревожеше Оливия. Аманда обаче беше в чудесно настроение след вечерята с приятелите ѝ в Сен Жан Кап Фера. Имаше чувството, че отново е върнала старото си аз, а не е просто част от множеството.

Останаха в „Ла Кав дьо Роа“ до три часа и си легнаха чак към четири. На следващата сутрин Оливия стана и се облече рано. „Фабриката“ имаше магазин в Драгинян, недалеч от брега, и тя искаше да го види. Покани Алекс и Софи, както и синовете си. Беше съвсем свежа, когато се качи във вана, докато на останалите им личеше, че са уморени. Тя обаче беше като състезателен кон, когато имаше да върши работа или да посещава магазин. Управата на магазина бе известна за пристигането ѝ и служителите тръпнеха в очакване. Обикаля цели два часа, а Софи бе очарована, че е с тях, тъй като знаеше, че след шест месеца ще постъпи на работа във „Фабриката“. Може би това беше един от магазините, които баба ѝ щеше да ѝ позволи да управлява някой ден. Той беше от най-новите.

По-късно Оливия имаше среща с Филип и Джон, за да обсъдят видяното в магазина и евентуалните промени. Софи също присъства и остана изумена колко наблюдателна е баба ѝ. Беше забелязала всичко, дори най-незначителните подробности. Провери тоалетните и складовете и поговори с хора от персонала на френски. Алекс също остана силно впечатлен. Между тях съществуваше специална връзка. Той не каза нищо, тя също, но на няколко пъти размениха тайни погледи, които издаваха много и я изпълниха с обич към него.

Същата вечер децата ѝ и съпругите им вечеряха в Сен Тропе, а внуците предпочетоха да останат на борда. Известно време играха различни игри, след това гледаха филм и ядоха от пуканките, които им изпрати готвачът. Все още бяха в кинозалата, когато възрастните се

прибраха. Бяха прекарвали чудесно и Филип не се сдържа и отбеляза колко различна е била майка им по време на ваканцията, дори по време на работната среща. Беше много по-спокойна, много по-весела, отколкото у дома. Единственото ѝ желание беше да прекарат добре. Той се ядоса още повече, че някога е прекарвала толкова малко време с тях.

— Кога най-сетне ще престанеш да ровиш в миналото? — ядоса му се Лиз, когато той го каза.

Трите ѝ деца останаха на палубата, след като Аманда, Сара и Оливия си легнаха.

— Няма да престана — сопна се той. — През цялото си детство нямах майка. Ти също. Защо изведнъж реши да ѝ простиш?

— Защото прави всичко по силите си. Освен това е правила много други неща за нас. Беше чудесна винаги когато си беше възрастна. Какво толкова? Други родители правят много по-лоши неща. Аз бях възрастна с децата всеки божи ден. Откъде да знам, че някой ден няма да ми се сърдят за нещо друго? Не може всичко да е наред. На теб ти е лесно — ти нямаш деца. Никой никога няма да ти натяква, че си сбъркал нещо. Цял живот можеш да си останеш дете и да се сърдиш на мама. Не виждаш ли колко се старее? Година след година прави всичко по силите си, за да ни осигури ваканция, която да прекараме заедно. Все още се старее, Филип, а ти не я оставяш намира нито за миг. Просто не е редно.

— Я слушай, госпожице терапевт — сряза я гневно той. — Детството ти никога няма да се върне, а що се отнася до мен, тя напълно е съсипала моето. В онези години нямах майка.

— Напротив, имаше. Не беше свършена — никоя майка не е свършена. Като я гледам сега, ми се струва върхът.

— Това си е твое мнение. Аз обаче не виждам нещата по същия начин.

— Жалко за теб. Така никога няма да простиш нито на себе си, нито на друг, докато не намериш начин да простиш на нея. Ти толкова ли си свършен? Никога ли не си оплесквал нещата?

— Не съм скапал детството на четири деца. Затова нямам деца.

— Жал ми е за теб — отвърна тихо Лиз.

Тогавя Джон се намеси и смени темата. Не го каза, но според него Лиз беше права. Майка им всяка година полагаше невероятни

усилия, за да ги забавлява царски, и той не можеше да отрече, че се държи прекрасно с децата им. Освен това той никога не се беше чувствал нещастен като Филип. За него Бабабел и баща им бяха напълно достатъчни. Когато майка им си беше вкъщи, това бе просто черешката на тортата. За Филип, докато нея я нямаше, нищо не бе достатъчно. Но той дори сега не беше щастлив. Вечно мърмореше за нещо, освен това имаше съпруга, която нито одобряваше онова, което той правеше, нито го даряваше с обич, което бе коренно различно от отношението на майка му. Тя отсъстваше, ала винаги когато се прибереше, те усещаха любовта ѝ. Филип и Кас просто отказваха да я приемат каквато е, да признаят колко много се е старала и да ѝ простят грешките. За Джон всичко това беше пълна загуба на енергия. Четирийсет години гняв му се струваха несправедлива присъда. Според Джон майка им не заслужаваше наказанието, което получаваше, особено след всичко, което правеше за тях и досега. След това смениха темата, но Филип продължи да сумти гневно. Мислеше, че сестра му и брат му позволяват да ѝ се размине, че Кас е права. Ако не работеше за нея и той щеше да се дистанцира.

На следващия ден потеглиха от Сен Тропе и поеха към Антиб. Не спряха отново в Отел дьо Кап, хвърлиха котва в старото пристанище и отидоха в града с лодка, за да обиколят укрепленията. Оливия ги заведе с такси до малка църква на върха на хълма, където имаше и фар. Оттам се виждаше целият бряг. Гледката беше зашеметяваща. Църквата, наречена Нотр Дам дьо Бон Пор, беше строена през единайсети век и имаше параклис от четвърти век. Твърдеше се, че тук ставали чудеса. Влязоха в църквата и Оливия запали свещ за Джо, а след това излязоха навън, ядоха сладолед и се възхищаваха на гледката.

— Как откри това място? — любопитства Сара. Вече бе направила над десет снимки на параклиса и гледката.

— Двамата с Джо го открихме, докато бяхме в Отел дьо Кап. Много ми се искаше някой ден да се върна. Само че не съм си и представяла, че ще бъде без него. — Тя се усмихна тъжно и Сара я докосна нежно и съчувствено по ръката. След това всички замълчаха и не казаха нищо, докато таксито не ги остави на пристанището. Оливия

не спомена, но бе запалила и свещ за Алекс, за да му бъде лесно, когато реши да се разкрие, когато и да се случеше.

Вечеряха на пристанището, след това се прибраха на яхтата. На сутринта щяха да се върнат в Монако, за да прекарат там последния си ден от ваканцията и да отпразнуват рождения ден на Оливия. Почивката бе свършена за всички. Дори Филип и Аманда се разбираха по-добре. Алекс пък беше по-щастлив, отколкото в началото. На Софи ѝ беше обещана работа, когато завърши, а Лиз щеше да се обади на агента си още с пристигането и не можеше да се нарадва, че майка ѝ е харесала книгата. Оливия бе посветила времето си да се грижи за тях и също прекара чудесно. Най-добрият подарък за рождения ден, който можеше да си направи, бе почивка със семейството.

На следващия ден, благодарение на безупречната ѝ организация, всичко мина по план. Пристигнаха в Монако на сутринта и след като ѝ пожелаха честит рожден ден на закуска, седнаха да си поговорят. Обядваха на палубата, после яхтата отново вдигна котва, за да намерят място, на което всички да поплуват. Филип и Джон отидоха на риболов. Оливия се качи за последен път на джета на Алекс, а след това децата се повозиха на банана. Накрая се върнаха в пристанището и отпразнуваха рождения ден с омари и хайвер, суфлета и торта за десерт. След празненството отидоха в казиното, а Оливия остана да прави компания на Алекс и двамата играха на карти, после се срещнаха с останалите в „Джимис“ и танцуваха до три след полунощ, а до четири си припомняха моменти от ваканцията. Хората от екипажа бяха подготвили багажа им, така че нямаха никакви грижи преди тръгване. Щяха да слязат от яхтата по обяд. Оливия заяви, че това са били най-хубавите две седмици в живота ѝ и всички се съгласиха, докато се прегръщаха, целуваха и отново ѝ пожелаваха щастлив рожден ден преди да се приберат в каютите си за последната нощ.

Двамата с Алекс отново обсъдиха проблема с родителите му, докато останалите бяха в казиното, и тя пак настоя да им признае, че е гей. Тъй като той бе убеден, че те няма да приемат новината, нямаше никакво желание да рискува. Оливия мислеше за Алекс, като си лягаше. Трябваше да помисли над толкова много неща, но пък щеше да отнесе със себе си много щастливи мигове. Всички щяха да се приберат у дома, а тя заминаваше за Лондон, за да инспектира

магазина там. Ремонтираха го цели шест месеца и тя искаше да провери как върви. Той беше представителният им магазин в Европа и тя много държеше на него.

На сутринта закусиха заедно за последен път. Филип и Аманда тръгнаха първи, защото тя нямаше търпение да се върне на работа. Джон и Сара заминаваха заедно с Алекс за Париж, където щяха да прекарат уикенда. Лиз и момичетата се прибираха в Кънектикът. След това Каръл щеше да замине за Ел Ей, за да работи за мащехата си и баща си. Нямаше търпение да започне. Баща ѝ се беше обадил с предложение, докато бяха на яхтата, и Каръл веднага се възползва от шанса.

По обяд Оливия остана сама в лодката. Шофьор щеше да я откара на летището. Обърна се към яхтата, където бяха прекарвали толкова щастливи дни. Сърцето ѝ се сви при мисълта, че всички са заминали, и тя погледна елегантния плавателен съд с тъга, докато се отдалечаваха. Измъчваха я какви ли не въпроси, след като бяха живели заедно цели две седмици — и за Филип и Аманда, и за Алекс, и за Лиз и книгата ѝ. Беше се превърнала в част от ежедневието им, а сега се връщаше към номадския си живот и се отправяше сама към Лондон.

Регистрира се на гишето на „Бритиш Еървейс“ на летището в Ница и час по-късно се качи на самолета. Докато седеше в залата на първа класа и очакваше да започне отвеждането към самолета, тя пусна есемеси на всички, написа, че ѝ липсват, че много се е забавлявала. Алекс отговори веднага. Знаеше, че Лиз и момичетата вече са в самолета. Филип и Аманда също. След това изключи телефона си и го прибра. Самолетът излетя за Лондон, а тя не спираше да мисли за тях. Беше напълно сериозна, като кацнаха на „Хийтроу“. Там вече я чакаше шофьор от „Кларидж“, той я откара в хотела, където я настаниха в обичайния ѝ апартамент, декориран в ярки жълти и розови цветове и флорални мотиви. Стресна се, когато телефонът звънна. Беше потънала в мислите си и ѝ се искаше да си поръча нещо за ядене, преди да отиде в магазина. Изненада се, когато чу гласа на Питър Уилямс.

— Искан да се уверя, че си пристигнала в Лондон. Как мина ваканцията? — Личеше му, че се радва да си поговорят, а на нея ѝ стана приятно да чуе приятелски глас. Чувстваше се много самотна.

— Просто невероятно. Много ми е мъчно, че свърши. Не ми се чака цяла година, за да отида отново на почивка с тях.

— И с мен е така, когато децата си тръгнат от Мейн. Чудесно е, че можеш да прекараш известно време с тях.

Същото си беше казала и тя.

— Много ми е мъчно — призна тя и погледна през прозореца на хотелската си стая. Наистина ѝ беше мъчно за всички и се запита как ли са се чувствали те, докато я е нямало, когато са били малки. Сигурно са имали чувството, че някой разкъсва сърцата им. Сегашното ѝ чувство бе достатъчно тежко наказание.

— Между другото, честит рожден ден с цял ден закъснение. Сигурно е било весело с децата.

— Наистина беше весело. Танцувахме до три след полунощ. Не беше за пръв път, между нас казано. В Сардиния стояхме до пет сутринта.

— Значи си много по-млада от мен — отвърна шеговито той. — Последния път, когато стоях до пет сутринта, беше денят, в който се роди синът ми.

— И аз така. Само че този път танцувах с внуците си. Трябва да си на линия заради тях.

— Добре че моите не са достатъчно големи, за да ходят на танци. Когато това стане, сигурно ще бъда в инвалидна количка в някой старчески дом.

— Надявам се да не е така — засмя се тя.

— Не ми се иска да ти развалям настроението, но пресата не спира да подклажда огъня с детския труд във фабриките в Азия.

— Знам. Съобщиха ми от офиса преди два дни и аз ги помолих да те държат в течение. Да не би да знаят нещо, което ние не знаем? — В гласа ѝ прозвуча загриженост. Опита се да не мисли по този въпрос по време на ваканцията, но той не спираше да я тревожи. Ако се наложеше да правят значителни промени, държеше да е добре подготвена. Интервюто, което даде преди заминаването, беше минало добре, но пресата бе непредсказуема и двамата знаеха, че настроението и благоразположението на читателите може да се промени всеки момент.

— Не вярвам. Според мен просто се опитват да разбунят духовете, за да видят дали няма да изскочи нещо. Едва ли е възникнало

нещо ново. В тези страни открай време съществува проблем с човешките права, но не разполагаме със стабилно доказателство, че има нередности във фабриките ни.

— Просто искам да съм сигурна.

— Знам. Засега всичко е наред. Ако нещо се промени, ще те уведомя. Колко време ще останеш в Лондон?

— До утре.

— И аз се връщам утре. Ще се видим в офиса следващата седмица. Приятен полет.

— Благодаря, Питър. Радвам се, че ми звънна. — Беше се почувствала самотна, когато пристигна в Лондон. Връщането към ежедневието без децата ѝ се стори трудно. Дори Джо ѝ липсваше. Много се зарадва, когато чу познатия глас на Питър. — Ще проверя ремонта в магазина.

— Знаех си аз. Дано връщането към ежедневието да не е прекалено трудно.

— Надявам се. Приятно прекарване на последните часове от ваканцията ти.

— Благодаря.

Затвориха и тя поръча супа от румсървиса. Не беше гладна. Нищо не ѝ беше приятно без децата.

Час по-късно тръгна към магазина. Разчувства се, когато видя познатия обект, и цял следобед разглежда промените, срещна се с новоназначения управител. На следващия ден той щеше да я заведе до новите складове извън града, а след това щеше да се качи на самолета за дома.

Когато в осем се върна в „Кларидж“, беше твърде уморена, за да мисли за вечеря. Току-що бе навършила седемдесет, факт, на който се опитваше да не обръща внимание, който ѝ се струваше невъзможен, но точно тази вечер се чувстваше на сто. Единственото ѝ желание беше да се върне на яхтата и да започне ваканцията отново. Имаше и по-добър вариант. Да пренавие лентата до началото на живота си и този път да подреди всичко по различен начин. Само че на този филм не можеше да се направи римейк. Налагаше се да продължи напред и да постигне най-доброто, на което е способна. Как щеше да потръгне от тук нататък зависеше от Софи и Алекс и от децата им. Тя бе просто брънка от веригата. Двамата с Джо бяха започнали нещо, а внуците им щяха

да го довършат или може би техните деца. Засега всичко, което можеше да направи, бе да напредва, да продължи да гради империята за тях. Не ѝ оставаше нищо друго.

11.

Когато Лиз се прибра у дома в Кънектикът, къщата ѝ се стори празна и тиха, дори потискаща. Също като майка си, тя се радваше, че е имала възможност да прекара малко време с децата си и ѝ беше мъчно, че вече не е с тях. Надникна в хладилника. Беше празен. Направи си готова супа, отвори куфара, след това реши да си легне. Звънна на Каръл и Софи, но и двете бяха излезли с приятели, едната в Ню Йорк, другата в Бостън. Животът им беше много по-разнообразен и забавен от нейния. Чакаха я две седмици в пране на мръсни дрехи. Тъкмо се пъкна в леглото с купичката супа, когато си спомни ръкописа в чантата. Извади го и отново го разгледа. Попадна на поне десет места, които трябваше да преработи. Отново се запита дали Сара не е била права. Може би майка ѝ просто се държа мило. Ето че отново я изпълниха съмнения.

Заспа рано заради часовата разлика и в шест сутринта се събуди и отново зачете ръкописа. Не знаеше дали ще ѝ стигне смелостта да позвъни на агента си, а в девет вече не можеше да си намери място от нерви. Реши да отложи за следващия ден, но тогава получи есемес от майка си. Въпросът беше кратък. „Обади ли се на агента? Обади се! Книгата е страхотна! Обичам те, мама.“ Усмихна се, докато го четеше, и стисна зъби. В десет позвъни на агента си.

Очакваше да чуе познатия глас и се стресна, когато прозвуча мъжки глас с отсечен британски акцент.

— Може ли да говоря с Чарлс Халпърн? — помоли любезно тя и британският глас прозвуча не по-малко стреснато. Последва дълго мълчание.

— Не. Той почина преди две години. Разговаряте с Андрю Шипърс. Купих агенцията от него, когато се разболя. Мога ли да ви услужа?

Изненадите и за двамата нямаха край.

— Казвам се Елизабет Грейсън. Той ме представлява... представляваше ме. Обаждях се... ами... ъ-ъ-ъ... става въпрос за една

книга.

— Май не сте много сигурна, госпожице Грейсън. Убедена ли сте, че става въпрос за книга? — разсмя се той и тя усети как лицето ѝ пламва.

Оказа се много по-трудно, отколкото бе предполагала, и без това беше нервна, а сега се оказа, че агентът ѝ е починал и е продал бизнеса на друг.

— Всъщност, не съм, не съм съвсем сигурна, че е книга. Не знам какво точно представлява. Искан да го попитам.

— Ясно — отвърна мъжът отсреща, макар изобщо да не му беше ясно. Тя не беше сигурна дали е детска книга, книга за възрастни, фентъзи или нещо друго, което попадеше между двете категории. — Искате ли да ми я покажете?

Не ѝ се искаше, но ако сега се отдръпнеше, щеше да е невъзпитано.

— Аз... ами... малко странна е, фентъзи. Снаха ми, която преподава литература в „Принстън“, не я хареса. След това я прочете майка ми и се влюби в нея. Настоя да ви позвъня, затова се обаждам. Но тогава все още си мислех, че сте Чарлс Халпърн. Сега се оказвате друг и май не ме представлявате. — Тя бе напълно объркана.

— Мога да ви представлявам, ако искате, след като той ви е бил агент, а аз купих агенцията от него. Ако обаче предпочитате да занесете ръкописа си на друг, ще ви разбере и няма да имате никакви задължения към мен.

— Благодаря ви. — Не знаеше какво да направи. Беше колкото уплашена, толкова и объркана.

— Моите уважения към снаха ви, която преподава литература в „Принстън“ — продължи той, — но преподавателите рядко преценяват по достойнство комерсиалната литература. Така че майка ви може и да се окаже права.

— И тя каза същото. За преподавателите.

— Така е. Искате ли да дойдете? Днес следобед имам свободно време.

— Ами аз... ъ-ъ-ъ... — Не бе очаквала той да ѝ предложи среща толкова скоро. — Вчера се върнах от Европа и ме чака много пране. — Не можеше да повярва, че му казва това. Беше готова да използва всяко извинение, да не би да даде книгата си на човек, който няма да я

хареса, също като Сара, но след това реши да събере кураж и да отиде до града, за да се види с него. Ако не го направеше, майка ѝ нямаше да я остави на мира. — Добре, няма значение. По кое време?

— Четири добре ли е?

— Става. Ще дойда... ами... нов офис ли имате?

— Не, на същото място е. Очаквам да се видим, госпожице Грейсън — заяви официално той.

— Лиз. Наричайте ме Лиз.

— Добре. До следобед.

Почувства се като пълна глупачка, докато преповтаряше разговора, и се пъкна под завивката със стон. Оказа се дори по-трудно, отколкото беше очаквала, защото се намесваше нов играч.

Стана в един, взе душ, сложи си дънки и сандали, в два и половина се качи в автомобила си с ръкописа и потегли към града. Пристигна в стария офис на Чарли Халпърн десет минути по-рано и усети, че в стомаха ѝ тежи топка с размерите на юмрук. Едва намираше сили да диша. Паркира, изчака десет минути, след това се качи в асансьора и се запита какво ли представлява новият агент. Чарли беше в края на седемдесетте, винаги се държеше бащински и това я устройваше. Човекът, който го бе заместил, ѝ се стори на средна възраст. Британският акцент му придаваше официално звучене и тя бе убедена, че няма да хареса книгата ѝ. Не ѝ направи впечатление на човек, който обича фентъзи, а след като разполагаше със свободно време в деня, в който му звънна, по всяка вероятност не ставаше за агент.

Влезе в приемната на малката сграда на Медисън авеню, където се помещаваше офисът. Чарли имаше възрастна секретарка и Лиз подозираше, че жената спи с него, но нея също я нямаше. Тя седна и след малко влезе невероятно привлекателен мъж в дънки, раирана риза с безупречна кройка и лъснати до блясък обувки. Беше приблизително на нейната възраст и толкова красив, че тя не знаеше какво да каже. Седеше мълчаливо на стола, притиснала ръкописа към гърдите си.

— Вие сигурно сте Елизабет Грейсън — започна любезно той. — Лиз. — Покани я да влезе с жест. Тя не можеше да помръдне, остана на стола като замръзнала, без да крие страха си. Той веднага разбра, че няма да е лесно. — Това сигурно е ръкописът, който снаха ви не е харесала. С удоволствие ще го погледна.

Когато чу тези думи, Лиз стана и го последва в съседната стая, без да каже и дума. Забеляза, че кабинетът е преобоядисан и е сложен нов мокет. На стените имаше картини с английски ловни сцени, бюрото беше различно, антично. За посетителите имаше удобни кожени кресла. Той самият бе твърде красив, за да бъде агент, реши тя. Вероятно беше мошеник или плейбой, който нямаше друго занимание. Наблюдаваше го подозрително, когато той протегна ръка за ръкописа, който тя продължаваше да притиска. Едва сега си даде сметка, че се държи като невротичка.

— Извинете, просто ми е странно, че пред мен е нов човек — избъбри тя, когато най-сетне му подаде смачкания ръкопис, пропътувал цяла Европа в ръчната ѝ чанта, но това, изглежда, не му направи впечатление, докато го разтваряше.

— Сигурно. Чарли много ли ваши творби е продал? — погледна я той с интерес.

— Само разкази и поезия. Написала съм два романа, но не бяха хубави.

— Снаха ви ли го каза? — попита той, без да крие, че се забавлява. Приличаше на типичен англичанин и сякаш всичко му беше забавно.

— Не. Чарли каза, че не били най-доброто, което мога да направя, и беше прав. Не знам какво да мисля за тази книга. Мама сигурно искаше да ми достави удоволствие.

— Може и така да е. Ще прочета ръкописа и ще ви кажа какво мисля. Напишете ми номера си и имейла си, за да не ровя из папките. Асистентката ми е болна.

Тя му ги написа на листче, а след това се поколеба какво да прави. Усети, че е твърде нервна, и се запита дали той не е решил, че е малко луда. Ужасяваше се от онова, което щеше да каже за книгата ѝ. Сара сигурно беше права.

— Ами ако снаха ви завижда? — подхвърли той. — Книгата може да е добра — опита се да ѝ вдъхне кураж, когато видя колко е притеснена.

— Не знам. Вие ще кажете какво мислите.

— С удоволствие — усмихна се той и тя реши, че прилича на мъж, слязъл от корицата на списание „Джи Кю“. Не можеше да си представи каква е работата му като агент. Имаше чувството, че пред

нея е застанал актьор от английски филм. Притежаваше чара на Хю Грант, само че беше още по-красив.

— Отдавна ли сте агент? — попита задавено Лиз и гласът ѝ прозвуча като грак.

— Петнайсет години работех за Ричард Морис в Лондон. След това се отделих и се преместих тук. Получи се добре. Чарли имаше интересни клиенти, а през последните две години и аз добавих доста. Жалко, че не сме се срещали досега. Много се радвам, че ще имам възможност да прочета книгата ви.

— Благодаря ви... много благодаря... господин Шипърс...

— Андрю. — Той ѝ отправи ослепителната си английска усмивка, а тя стана от коженото кресло, готова да се измъкне. — Ще поговорим за книгата, когато я прочета.

— Вече съм редактирала една част — додаде нервно тя.

Той я изпрати до чакалнята и задържа вратата. Тя затича по стълбите, вместо да изчака асансьора и застана на Медисън авеню. Чувстваше се обърквана, зашеметена.

Качи се в колата си и веднага изпрати на майка си есемес.

„Направих го. Тъкмо излизам от офиса на агента. Старият е починал. Има нов. Англичанин. Оставих ръкописа. До скоро.

Обичам те, Лиз.“

Пое си дълбоко дъх, след това позвъни на дъщерите си. Каръл беше в спедиторска фирма, за да изпрати вещите си в Ел Ей, а пък Софи се готвеше за училище в Бостън. Нямахше какво друго да прави, освен да се прибере.

Потегли към Кънектикът и се опита да си каже, че книгата не е важна за нея. Ако той не я одобрише, тя рано или късно щеше да напише нещо друго. Освен това беше красив. Последното, от което тя имаше нужда, беше агент, който прилича на кинозвезда. Щеше да се разсейва непрекъснато, ако работи с мъж като него. Прибра се вкъщи и започна да вади дрехите от куфара, после включи три перални една след друга. Излезе да купи продукти, направи си омлет и огромна зелена салата. Вечерята ѝ нямаше нищо общо с елегантното

обслужване и великолепните ястия на яхтата. Срамуваше се да си признае, че ѝ е безкрайно трудно да свикне отново с истинския живот. Чувстваше се като Пепеляшка, след като каретата се е превърнала в тиква, а кочияшите в мишки. В девет вече спеше в леглото си, както бе облечена, лампите светеха и се събуди в девет на следващата сутрин, защото телефонът звънеше. В първия момент ѝ се стори, че е все още на яхтата, след това се опомни. Беше си у дома.

— Добро утро. Дано не звъня прекалено рано. — Беше Андрю Шипърс.

— Не, разбира се. Обикновено ставам много по-рано. Просто още не съм свикнала с часовата разлика. Току-що се събудих.

— Имам добри новини. Снаха ви нищо не разбира. Майка ви е права. Снощи прочетох книгата ви и държа да подчертая, че е гениална. Това е една от най-необикновените и очарователни творби, които съм чел от много време насам.

— Какво? Наистина ли? Сериозно? — Всеки момент щеше да избухне в сълзи. Не знаеше какво да каже, точно както и предишния ден. Сега обаче се усмихваше, а по бузите ѝ рукнаха сълзи от радост и облекчение. Не си беше давала сметка колко държи на тази книга и казаното от него бе истински дар, печалба от лотарията. Беше толкова развълнувана, че ѝ се искаше да изкрещи. — О, боже... значи ви е харесала!

— Влюбен съм в нея. Ако не ми позволите да ви представлявам, ще дойда пред вас и ще започна да ви преследвам. Искам да продам тази книга.

— Господи — възкликна отново тя. — Разбира се. Продайте я. Искам да ме представлявате. Наистина ли мислите, че някой ще пожелае да я купи?

— И още как. Ако ми я пуснете по имейла, веднага ще я предам на когото трябва. Единственото, което може да забави нещата, е, че хората са във ваканция. След няколко седмици всички ще са отново на работа. Набелязал съм подходящи издатели за книгата.

— Мисля, че ще припадна — прошепна задавено тя. — Моля ви, недейте. Засега се дръжте, а след няколко седмици ще ви звънна отново.

— Благодаря ви, много ви благодаря, господин... ъ-ъ-ъ... благодаря ти, Андрю, и успех!

Той се запита дали винаги е толкова нервна, или просто се притеснява от него заради книгата. Вече му беше ясно, че написаното е много лично. Беше прекрасна творба, изляла се от душата ѝ, която ще се продаде бързо и безпроблемно. От месеци не му се беше случвало да продаде книга, която харесва, може би дори от години.

След като затвори, Лиз позвъни на мобилния на майка си. Тя трябваше да се е върнала в Ню Йорк снощи. Откри я в офиса, преглеждаше графици и имейли и отговори на първото позвъняване.

— Господи, мамо, той я е харесал... много я е харесал...

— Кой? — След първите няколко секунди на недоумение Оливия се сети. — Така ли? Агентът ли? Какво каза?

— Каза, че си права. Дори каза, че е гениална. Каза, че ще я продаде. Не иска да променям каквото и да било.

— Много се радвам — грейна Оливия. — Гордея се с теб.

— Благодаря ти, мамо. Как минаха последните дни от пътуването?

— Добре. След като си тръгнахте, страшно ми липсвахте. Прибрах се снощи. При теб как е?

— Супер. Ще издам книга. — Щом изрече думите, тя осъзна, че има още нещо, за което трябва да се притеснява. Ами ако той греши и никой не пожелае да купи книгата?

— Трябва да го отпразнуваме — заяви доволно майка ѝ.

— Не и преди да я продаде.

Поговориха още няколко минути и тогава на Оливия ѝ звъннаха от Европа. Магазинът в Мадрид бе по средата на ремонт и нещо се беше объркало. Водопроводчикът не заварил както трябва някаква тръба и новият таван бил напълно съсипан.

— Ще ти позвъня след няколко дни — обеща Лиз, след това затвори и реши да се разходи с колата до Лонг Айленд, за да се види с Марибел. Щеше да ѝ разкаже за книгата. След това позвъни на Софи и Каръл. Момичетата много ѝ липсваха. Знаеше, че ще се чувства още по-зле, когато Каръл се премести в Ел Ей. Щеше да е толкова далече. Важното бе, че си имаше нов агент, който бе харесал книгата ѝ. Затанцува сама в стаята.

Тъй като беше в настроение за празнуване, следобеда тръгна към баба си. Марибел седеше на слънчева тераса, говореше си с други две възрастни дами и се смееха. Марибел ги развличаше със смешни

истории и вдигна поглед изненадано, когато Лиз пристигна. Представи я на другите, след това стана и тръгна с Лиз, за да се преместят в добре поддържания хол. Имаше си апартамент, но ѝ беше приятно да сяда с гостите си в общите помещения. Хората тук ѝ харесваха, а като искаше да остане сама, се прибираще в апартамента си. През повечето време се хранеше в трапезарията. Нямаше желание да готви, а и готвенето не ѝ беше слабост. Докато децата бяха малки, приготвяше различни ястия, но Оливия много бързо нае готвачка. Според нея майка ѝ вършеше предостатъчно работа и не ѝ позволи да се товари и с готвене.

Лиз помнеше от дете, че Бабабел приготвя забележително вкусни ястия като спагети с малки кюфтенца с готов сос от буркан, хамбургери, пържени кюфтета и гофрети, които пъхваше набързо в тостера. Едва когато порасна, разбра, че кулинарните умения на баба ѝ са като нейните, може би още по-забележителни. Баба ѝ обаче имаше други, по-впечатляващи качества. Тя притежаваше бърз ум, невероятно чувство за хумор и бе безкрайно предана на дъщеря си, зет си и внуците си. Лиз не помнеше случай баба ѝ да се е ядосала. Тя винаги намираще обяснение за всичко, караше ги да вършат разумни неща и единственото, което не можеше да търпи, беше те да се държат грубо помежду си или да критикуват майка си, която описваше като светица пред децата, също като баща им. Понякога беше дразнещо.

— Лизи! — прегърна я тя. — Идваш чак от Кънектикът, за да ме видиш.

— Разбира се! Липсваше ми. — Лиз го каза съвсем искрено. Баба ѝ винаги ѝ липсваше. Тя беше една от най-важните основи, върху които се градеше животът ѝ — един от тримата любими родители.

— Прекарали сте прекрасно! Майка ти ми разказа всичко. Обаждаше ми се почти всеки ден. Как само ми се иска да бях с вас, когато сте танцували!

Баба ѝ много обичаше да танцува и все още ходеше на танци, макар и не в нощни клубове като „Милиардер“ или „Джимис“. Баба ѝ бе танцувала по цяла нощ на сватбите им. Тя беше щастлив човек, с лек характер и винаги виждаше хубавото. Оливия бе наследила тази черта от нея, заедно с непоколебимата решителност на баща си и неговата упоритост.

Дори на деветдесет и пет, Марибел беше елегантна жена. Имаше същата снежнобяла коса като дъщеря си — нейната беше побеляла още

когато е била на два̀сет, също като на майка ѝ, особеност, която нито един от внуците ѝ не бе наследил. Така обаче имаше вид на баба вълшебница с искрящи сини очи. Кожата ѝ беше безупречна, имаше прекрасни ръце, държеше се мило и бе винаги спретнато облечена и сресана. Като млада бе неуморна, катереше се по дърветата с момчетата, помагаше на всички с домашните, грижеше се за тях, когато боледуваха. Никога не бяха имали бавачка, никога не бяха оставяни на грижите на чужд човек. Бабабел се справяше с всичко.

Петдесет, шейсет, седемдесет, годините просто бяха отлетели. Тя почти не се беше променила, изглеждаше същата. Сега сякаш се беше смалила и бе станала по-крехка, но все още беше жизнена, подвижна и енергична. Ако ѝ позволяваха, щеше сама да чисти апартамента си. Умът ѝ бе бистър и тя им даваше разумни съвети винаги когато имаха нужда. Беше практична, земна жена и невероятно благородна. Продължаваше да чете вестник всеки ден и всичко, което ѝ попаднеше, а на осемдесет се записа на курсове по компютърна грамотност. У нея нямаше нищо старомодно, освен етиката. Ценностната ѝ система беше ясна, имаше и много трезв поглед върху нещата. Насочваше ги по най-разумния път, така че да бъдат най-малко засегнати от неблагоприятните събития. Разбираше сивите отсенки в живота, компромисите, които човек се налага да прави. Не бързаше да съди никого и не спираше да им повтаря, че прошката винаги е правилният отговор. Прилагаше този принцип и в своя живот. Не таеше лоши чувства към онези, които я бяха разочаровали или наранили. Бабабел съвсем не беше глупава жена. Докато бяха деца, се оказваше невъзможно да я подведат.

— Прекарахме страхотно, Бабабел — потвърди Лиз, когато седна до нея в хола, където чайт се сервираше от огромен сребърен поднос. — А ти какво правиш?

— Вчера играх покер с приятели и спечелих два̀сет долара. — Очите ѝ блестяха, като го казваше, след това се разсмя. — Ходих на невероятен концерт на Моцарт в Ню Йорк, но никой не пожела да дойде с мен. — Оливия ѝ осигуряваше автомобил и шофьор, когато искаше да излезе. — Повечето ми приятели не обичат класическа музика. — Не обичаха и внуците ѝ, освен Филип. — Кас мина да ме види, докато бяхте на почивка. Стори ми се безобразно слаба, но беше щастлива. Донесе ми най-новите сидита на клиентите си. Някои са

много добри. — Тя обичаше да играе на карти и да залага и беше организираща за приятелите си от старческия дом екскурзия до Атлантик Сити. Винаги си имаше някое занимание и все замисляше лудории.

— Някой ден ще те изгонят от това място, защото го превръщаш в казино — предупреди я през смях Лиз.

— Тук са много толерантни — увери я Марибел. — Всеки вторник играя бридж с директора. — Беше невероятно умна и се интересуваше от живота на всичките си внуци. Лиз ѝ разказа за книгата си и за реакцията на новия агент. — Излиза, че Сара не признава нищо извън литературата, която преподава. Миналата година ѝ препоръчах три книги, а тя не хареса нито една. Според мен е много обнадеждаващо, че не е харесала книгата ти — отбеляза мъдро Бабабел. — Майка ти ми каза, че много я е харесала. Трябва да ми изпратиш копие по имейла. Ще го сваля на компютъра си.

Лиз я погледна с удивление. Все едно че говореше с връстник. Бабабел си падаше по най-новите електронни играчки.

Прекараха два часа заедно и им беше безкрайно приятно, обсъждаха ваканцията, а Бабабел спомена, че през уикенда Оливия щяла да дойде да я види.

— Продължава да работи като луда, но така поне се запазва млада. Няма смисъл да забавя темпото, защото тогава и умът става по-ленив. А ти какво ще напишеш сега? — полюбопитства тя.

Лиз все още не беше мислила по този въпрос. Трябваша ѝ три години, за да измисли фентъзито, въпреки че го написа за шест седмици. Бабабел никога не си пилееше времето, никога не мързелуваше нито физически, нито интелектуално. Беше пример за всички и Лиз знаеше, че майка ѝ е същата. Не можеше да си представи майка си да забави темпото. Беше изоставила тези очаквания преди години. На седемдесет тя бе съвсем същата както на четирийсет или петдесет, също като Марибел. Нито братята ѝ, нито сестра ѝ можеха да повярват, че е навършила седемдесет. Почти не спомена този въпрос, докато бяха на яхтата, а рожденият ден премина като всяка друга година. Оливия каза, че не харесва как звучи цифрата на годините ѝ, а и определено изглеждаше по-млада. Едва ли някой би повярвал, че Бабабел е на деветдесет и пет. Всички бяха сигурни, че ще доживее до

сто. Времето сякаш бе спряло за нея. А те сигурно бяха наследили добри гени.

Лиз ѝ беше донесла купчина списания. Бабабел беше абонирана за „Тайм“, „Нюзуик“ и „Форчън“, но обичаше и чуждестранните модни списания, затова Лиз ѝ беше купила. Четеше „Ню Йорк таймс“ и „Уолстрийт джърнъл“ всеки ден. Предупреждаваше съвременниците си да следят новините и това бе добър съвет. Освен това се радваше на добро здраве. Животът ставаше различен, когато се разболееш. Редовно ходеше на медицински преглед и всяка година я уверяваха, че е в чудесна форма. Собствената ѝ баба бе доживяла сто и две години в изненадващо добро здраве, а тя, изглежда, бе наследила жизнеността си от нея.

— Предай много поздрави на момичетата — заръча тя, когато изпрати Лиз до автомобила. Вървеше с уверена стъпка и изпънат гръб. Все още имаше съвършената стойка, на която бе научена като младо момиче. — Знам, че Каръл ще ти липсва, но според мен Ел Ей е подходящо място за нея. Храни твърде много илюзии за баща си и там ще разбере истината, а в Ню Йорк май не е много щастлива. Артистичните среди ѝ идваха малко множко. — Беше анализирала положението отлично и Лиз се съгласи с нея. Никак не ѝ се искаше Каръл да заминава, но донякъде се чувстваше облекчена. Малката ѝ дъщеря изглеждаше объркана, в това отношение приличаше на нея. — И не забравяй да ми изпратиш книгата си — напомни ѝ тя.

— Няма, Бабабел, обещавам. Ти се дръж прилично и не измъквай всичките пари на приятелите си. Опасна си, когато седнеш да играеш на карти — обвини я тя и двете се разсмяха.

Като деца ги беше научила на какви ли не игри на карти, а сега се оказваше, че внуците ѝ обичат да играят на карти не по-малко от нея. Кас бе най-добра в игрите и винаги ги биеше. Оливия също беше много добра, макар да не обичаше да играе на карти колкото майка си. Беше играла всеки ден на яхтата с Алекс, но за Оливия това бе начин да мине времето, не страст. За Бабабел беше почти порок, само че тя никога не се бе пристрастявала към залаганията, тъй като обичаше самата игра.

— Да се пазиш — поръча Бабабел, докато я целуваше и прегръщаше. Навън беше топло и Лиз я накара да се върне вътре, където имаше климатик. — И започвай да работиш над нова книга —

закани ѝ се тя с пръст. — С тази си се справила чудесно. Сега трябва да напишеш още една.

Лиз козирува и влезе в колата, изпрати ѝ въздушна целувка и подкара. В огледалото за обратно виждане наблюдаваше как Бабабел влиза в сградата с уверена стъпка. Тя бе може би най-голямата благословия и пример за всички тях. За тази жена времето беше спряло.

12.

Първите дни на Оливия след ваканцията бяха наистина трескави. Очакваше се. Беше получавала факсове и имейли, на няколко пъти ѝ звъняха на яхтата, но когато се върна, я чакаше сериозна работа. Винаги имаше още за вършене. Филип също беше много зает. Почти не го бе виждала, откакто се прибраха, а Джон си взе още няколко дни, за да остане в Париж със Сара и Алекс.

В няколко фабрики заплашваха със стачки, имаше проблеми със строежи, пускаха нова линия и тя непрекъснато следеше въпроса с човешките права. Мусон в Индия бе причинил наводнение, което разрушило шест от складовете им, земетресение в Мексико беше причинило значителни щети в магазина им, но за щастие никой не беше ранен. Когато се случваха подобни нещастия в райони, където имаха бизнес, тя даряваше огромни суми за местни хуманитарни организации и изпращаха медицинска помощ, ако имаше нужда. Оливия даряваше пари от години, често пъти анонимно. Не търсеше публичност, искаше да помогне, най-вече на изпаднали в беда деца. От години се опитваше да следва мотото: „Клиентите са наши приятели“. Не беше проява на приятелско отношение да мамиш купувачите, да продаваш стоки второ качество, да се възползваш от детски труд, за да държиш цените ниски. Прилагаше тези високи морални стандарти и в бизнеса.

Четеше доклад за възможно дело в магазина им в Стокхолм. Някаква жена отказала закупената стока да ѝ бъде доставена и мъкнала масата цели четири етажа. Получила нараняване на гърба и сега заплашваше да ги съди, защото масата била по-тежка, отколкото трябвало. Това бе скалъпена работа, жената очевидно очакваше обезщетение, но бе вдигнала толкова шум пред правния отдел, че случаят бе изпратен на вниманието на Оливия. Тя все още не беше сигурна какво иска да направи. Колебаеше се дали да не ѝ подари и осемте стола, които бяха в комплект с масата, като подарък. Подобен въпрос изискваше внимание. Клиентката бе или бедна, или стисната,

щом бе отказала да плати за доставката. Оливия тъкмо обмисляше въпроса, когато Питър Уилямс влезе в офиса ѝ. Усмихна му се, като вдигна глава. Зарадва се, че го вижда и същевременно бе малко развеселена от заплахата за съд. Жената ѝ беше написала писмо, в което твърдеше, че използването на толкова висококачествено дърво е направило масата прекалено тежка и опасна за клиентите, решили да я пренесат сами. Никой обаче не си бе представял, че някоя жена ще я мъкне на гръб четири етажа. Тя бе направена в една от индийските фабрики и Оливия добре познаваше модела. Масата бе чудесна, по дизайн на Джони, на смешно ниска цена.

— В неподходящ момент ли идвам? — попита я Питър, готов да си тръгне, ако се окажеше, че е твърде заета, но тя поклати глава и се отпусна на стола с усмивка.

— Не, четях за преписката в Стокхолм. Едва ли ѝ е било весело, докато е мъкнала масата четири етажа. Мисля да ѝ подаря столовете към масата. В бележките пише, че не искала да ги купи.

— Ако решиш да ѝ ги подариш, уреди доставката, за да не последва нова заплаха за съд — засмя се той. — И аз разгледах материалите. Не мисля, че иска да ни съди.

Други обаче нямаше да оставят нещата да се разминат толкова лесно. Питър винаги я съветваше добре. Преди време имаше проблем с библиотека, която паднала върху някого по време на земетресение. Не била хваната за стената, а в инструкциите пишело, че е задължително.

Въпреки това Оливия плати. Плащаха огромни застраховки за подобни споразумения и когато ставаше въпрос за нещо разумно, винаги бързаха да уредят проблема, за да запазят доброто си име. Не искаха никой да бъде наранен, нито да се възползват от хората, дори когато клиентите постъпваха глупаво.

— Изглеждаш великолепно — отбеляза Питър и я погледна с възхищение.

Тя наистина беше в добро здраве, загоряла, отпочинала. Личеше, че ваканцията на яхтата с децата ѝ се е отразила чудесно. Винаги изглеждаше прекрасно след почивка. Той също беше освежен след отпуската в Мейн. Беше се прибрал цяла седмица по-рано. Каза, че имал много работа. И двамата знаеха, че предстои стачка в испанските магазини, която можеха да предотвратят. Местното правителство бе влошило положението и щеше да стане още по-зле, ако стачката

започнеше. В склада им в Южна Дакота бе извършен умишлен палеж. Трудно беше да се следи всичко, но двамата се справяха. Трябваше да са много разумни и да вземат бързи, интелигентни решения, за да не позволят положението да се влоши.

— Благодаря ти, Питър — усмихна се тя и той седна срещу нея.
— Кажи как прекара в Мейн?

Очите му, които имаха същия цвят като нейните, помръкнаха.

— Както винаги. Двамата с Емили почти няма какво да си кажем. Тръгнах си веднага след децата. Беше ми приятно, но се радвам, че се прибрах у дома. Тя ще остане още няколко седмици до Деня на труда. Ами ти? Ще пътуваш ли през август? — Този път й каза повече от обикновено за брака си, макар тя да знаеше, че нещата не вървят. Беше й доверил мъката си преди години. Бракът му бе започнал да угасва скоро след раждането на децата, когато бе открил, че съпругата му е алкохоличка. Тя обещаваше от години да се лекува, но така и не предприе нищо. Всичко си беше както преди и те двамата все още бяха женени, но само на хартия. Той ходеше от години на сбирки на анонимните алкохолици, а накрая дори спря да я моли да престане. Беше вдигнал ръце и от брака им. Оливия се беше запознала със съпругата му. Оказа се приятна жена, интелигентна, но съсипана от порока, който все още гореше като развилнял се горски пожар. Питър вече не си позволяваше да излиза с нея. Беше на шейсет и три години, женен, но емоционално бе сам от години, отдаден на работата, също като Оливия.

— Никъде няма да ходя, освен ако някъде не възникне проблем, който трябва лично да реша — отвърна тя. — Тук ме чака твърде много работа. Не искам да пътувам до септември.

— Струва ми се разумно. — Той я погледна нежно и за миг се поколеба. — Какво ще кажеш за вечеря в събота?

Това бе стенография, която добре разбираха. Тя кимна и двамата се усмихнаха.

— Супер. Бедфорд? — Той кимна. След тези думи Оливия стана и безмълвно заобиколи бюрото. Работното време беше свършило, асистентката й си беше тръгнала, сградата беше притихнала, а тя беше по-спокойна след почивката. Носеше лека лятна рокля и той не можа да откъсне очи от нея, докато тя приближаваше към него, след това се

наведе напред, за да го целуне. — Липсваше ми. Винаги ми липсваш — промълви тя тихо.

Искаше той да го знае, въпреки че не очакваше от него абсолютно нищо в замяна. Открай време беше така. Тя добре разбираше положението му. Щеше да остане женен до края, нямаше да напусне Емили, която се напиваше, без да мисли, че всяка чаша я съсипва.

Тогава Питър направи нещо, което никога досега не си бяха позволявали в офиса, но този път бяха сами. Прегърна я и я целуна. Въздъхна. Чувстваше се жив винаги когато я целуваше.

— Ужасно ми липсваше — призна той.

Останаха прегърнати, притиснали устни дълго, потопени в нежност. Неочаквано чуха шум.

Отдръпнаха се, извърнаха глави и го видяха едновременно. Филип беше застанал на вратата с купчина документи в ръка, неспособен да скрие изумлението си. Изглеждаше така, сякаш бе изстрелян от оръдие. Питър и Оливия се отдръпнаха дискретно. Той я погледна сериозно и понечи да излезе. Не ѝ каза нищо, а когато мина покрай застаналия на прага Филип, само кимна.

— Извинявай, Филип — бяха единствените му думи, когато помладият мъж пристъпи вбесен към майка си. Питър не искаше да я остави с него, но прецени, че така е най-добре. Тя щеше да се разбере със сина си насаме.

— Каква беше тази лудост, на която току-що се натъкнах? — изстреля гневно Филип, докато Оливия седеше тихо зад бюрото си.

В мига, в който бяха разкрити, тя реши, че няма да му се извинява. Беше достатъчно голям и щеше да понесе истината. Двамата с Питър имаха дискретна връзка от години.

— Не е никаква лудост, Филип. Освен това не ти влиза в работата, защото личният ми живот си е мой. И двамата сме възрастни.

— Ти да не би вече да имаш връзки със служителите? Какви глупости вършиш? Ами ако някой ви види?

— Мислехме, че сме сами. Освен това Питър не е служител, а юридически съветник. Личните ми дела не са твоя работа. Извинявай, ако съм те разстроила, но те уверявам, че сме дискретни. — Тя трепереше заради обвиненията му, но не позволи той да забележи. Вече се бе овладяла и никак не ѝ се понрави казаното от него.

— Дискретна ли? Ти луда ли си, или просто моралът ти куца? Той е женен, десет години по-млад е от теб и ако пресата надуши, ще те направи за смях. Ще бъдем напълно компрометирани. Той е женен мъж, за бога! Това ли си правила по времето, когато бяхме деца? Така ли било? Татко знаеше ли? Ами всичките ти безумни приказки за морал. Какъв майтап! Как смееш да ни приказваш за морал, след като ти се чукаш с женени мъже и сигурно е така още от едно време.

— Престани! — отсече Оливия властно и се изправи. Разбра, че той използва момента, за да натяква за детството си. — Била съм вярна на баща ти през целия ни брак и той го знаеше. Отсъствах от къщи, за да създам този бизнес за всички нас и той знаеше и това. Сам настояваше да продължа напред. Уважаваше онова, което правех, въпреки че ти пет пари не даваш. И аз го уважавах. Баща ти почина преди четиринайсет години, Филип. Работя с Питър Уилямс отпреди това. Той беше много внимателен, когато баща ти почина, и години наред ми е давал безценни съвети. Трябваше ми четири години, докато се реша да започна връзка с него, след като баща ти почина, не че ти влиза в работата. Той е не по-малко самотен от мен и е седем години по-млад от мен, не десет. Съпругата му е алкохоличка и двамата са женени само на хартия. Дискретни сме цели десет години. Никой не знае за нас, освен теб. Връзката ни нито ще навреди на бизнеса, няма да го допусна, нито пък той ще ни навреди по някакъв начин. Прав си за едно. Това не е проява на кой знае какъв морал. Ние сме истински хора, с истински живот, с пораснали деца по на трийсет и четирийсет години. Аз съм вдовица, той се държи почтено със съпругата си. Не препоръчвам на никого да попада в подобно положение, но се случва. Аз нося огромна отговорност съвсем сама и ако добротата на Питър Уилямс ми помага да се справям, то аз съм готова на този компромис. Трябваше ми много време, за да взема това решение. Положението не е идеално, в това отношение съм съгласна с теб. Само че сме човешки същества и идеалното невинаги е възможно. Той никога няма да напусне жена си от уважение към нея и двамата с него не се държим нито нагло, нито проявяваме някаква показност. Стара съм, Филип. Работя упорито, винаги е било така. Ако тази връзка ни носи радост в последните години от живота, така да бъде. Не ти ще решавах кое е правилно за мен и кое не. Можеш да вземаш решения за себе си. На всички ни се налага да правим компромиси. Ти си решил, че ти е

достатъчно да си женен за жена, която се държи като айсберг и доколкото виждам, не те подкрепя почти в нищо. Аз пък съм преценила още преди десет години, че ще имам връзка с женен мъж. Бях вярна на баща ти до последния му дъх и години след това. Във всички важни отношения все още е така. Обичах го, докато беше жив, все още го обичам. След като съм преценила, че ще бъде така, решението с изцяло мое, не твое. Компромисите, които правиш, са си твоя работа. Този компромис си е мой. Наистина е компромис, но понякога човек взема подобни решения. Не ти дължа обяснение и няма повече да обсъждам въпроса с теб. Не се опитвай да съдиш поведението ми по времето, когато бях омъжена за баща ти, защото няма да ти позволя. Ако не ти харесва онова, което правя сега, жалко. С това слагам точка на този въпрос. Разговорът приключва завинаги.

Синът ѝ стоеше срещу нея, на мястото, на което бе застанал Питър преди малко, и целият трепереше от гняв.

— Все още мисля онова, което казах преди малко. Ти си лицемерка. Нямам представа дали си била вярна на татко, надявам се да е било така заради него. Но ти не си ангел, майко. Любовница си на женен мъж. Пет пари не давам дали жена му е алкохоличка, това няма значение. Той е женен, а ти спиш с него. Той работи за нас. Ти спиш с наемната работна ръка. Така че не си позволявай да ми четеш лекции. — Не отрече онова, което тя каза за Аманда, но мислите му бяха насочени към Питър. Беше възмутен, че майка му има връзка.

Оливия се запита дали щеше да има значение, ако Питър не беше женен, може би тогава нямаше да понесе мисълта, че майка му спи с мъж, който не му е баща. Разбиранията му бяха в черно и бяло, както и нейните, но с годините всичко се бе променило, двамата с Питър се обичаха и пазеха любовта си в тайна.

— Ще забравя онова, което каза току-що. Не се гордея с това, което правя, но и не се срамувам. Това е положението. Ние сме хора, които имат нужда един от друг и носят тежък товар на плещите си. Работим много и намираме утеха, когато сме заедно. Поддържаме се в тежки моменти, а такива има в изобилие в този бизнес, както и във всеки друг. Не нараняваме никого. Извинявай, че те разстроих, но сме възрастни хора, дори ти. На четирийсет и шест си. Истина е, че не бях до теб всяка минута от детството ти. Искане ми се да бях, но не можех. Имаше други неща, които бях преценила, че трябва да свърша и баща

ти беше на същото мнение. Може и да сме сбъркали. Винаги ще съжалявам за онова, което съм пропуснала. Само че това е вече минало, Филип. Не можем да върнем годините назад. Не мога да променя нищо, колкото и да ми е мъчно, че съм те наранила. Имам право на утеха в живота си, независимо дали ти одобряваш, или не.

— За бога, ти си на седемдесет. Стара си. Как може да се чукаш на тази възраст?

— Не се „чукам“, както се изрази. Жалко, че приемаш нещата по този начин. А и не ти влиза в работата какво правя, освен да въртя бизнеса както трябва и да не се излагам пред хората, което не правя. Останалото, Филип, както казах, си е моя работа. Не подлежи на обсъждане. Не сме на съвещание на борда и ти нямаш право на глас.

Той я погледна. Едва сдържаше гнева си. Без да каже и дума повече, той се обърна рязко и изскочи от стаята. Кипеше от ярост заради всяка дума, която тя беше изрекла.

Тя също трепереше, след като той изфуча. Не искаше Филип да разбира по този начин за връзката ѝ с Питър. Не искаше никой да разбира. Той обаче бе научил и сега му се налагаше да приеме фактите. Това не променяше нищо и на сина ѝ щеше да му се наложи да преглътне наученото. Спомни си собствените си чувства, когато разбра, че майка ѝ е любовница на Ансел Морис. Беше ѝ станало крайно неприятно, дори ѝ се стори нередно. Тогава реши, че майка ѝ е пропаднала жена, но беше на тринайсет, не на четирийсет и шест. Беше разбрала за връзката на майка си по същия начин като Филип. Беше ги видяла да се целуват един ден и майка ѝ призна какво става. Обясни, че е самотна, а той е мил човек. Тя обаче никога не се омъжи за него, дори накрая, след като той овдовя, макар да се обичаха.

Оливия не одобряваше връзките между женени. Вярваше в брака, в съпружеската вярност, също и Марибел. Тя бе останала вярна на женен мъж, когото обичаше и който ѝ отвърщаше със същото. Друг мъж в живота ѝ нямаше, дори след като Ансел почина. А пък Оливия бе вярна на двама — на Джо, докато бяха женени, а сега на Питър, вече десет години. Животът ѝ не беше безупречен, но пък беше хубав, разумен при създадите се обстоятелства. Не харесваше такъв живот, но имаше оправдание пред себе си. Не бе казала на никого за Питър и нямаше намерение да споделя, освен може би с майка си. Дълбоко в сърцето си знаеше, че дължи на майка си извинение за онова, което

мислеше за нея, когато беше на тринайсет. Тогава не бе разбрала, че Ансел защитава майка ѝ и колко много е държал на нея. Марибел пък бе имала нужда от него, точно както тя сега имаше нужда от Питър, въпреки че той беше женен за друга, която нямаше да напусне.

Беше се питала защо майка ѝ така и не се омъжи за Ансел, след като съпругата му почина, но никога не посмя да попита. Той самият почина скоро след това, около година по-късно — може би просто не са имали време. Независимо от причината, това бе решението ѝ. Марибел беше добра жена, жена с чест и достойнство. Както и тя, нищо че Филип беше на друго мнение. Съжали го заради ограниченото му мислене, заради крайностите и омразата, която го измъчваше години наред. Той не можеше да приеме, че хората правят всичко по силите си дори когато не са свършени. Той пък се примиряваше със съпруга, за която Оливия бе сигурна, че не го обича, че е неспособна на обич. Животът му беше тъжен. Тя предпочиташе своите си компромиси пред неговите, любовта на женен мъж, който се държеше чудесно с нея, когото тя уважаваше. Не им трябваше брак, двамата се обичаха истински. Оливия нямаше да позволи на Филип да съсипе връзката им с черно-белите си представи за добро и лошо. Имаше право да реши сама за нещо толкова лично.

Набра мобилния на Питър с разтреперана ръка и той отговори веднага. Личеше му, че е разтревожен.

— Добре ли си?

— Да — отвърна убедено тя, решена да покаже, че всичко е наред, въпреки гневния изблик на сина си, обвиненията му и ниското му мнение. Важното бе как тя се възприема, а знаеше, че е постъпила правилно. — Ще му мине. Той е много консервативен, впримчен е в брак, в който няма любов, затова се държи грубо и безсърдечно с другите. Освен това има стари сметки за уреждане с мен, което не му помага. В известен смисъл това няма нищо общо с теб. За него това е възможност да подкладе гнева си към мен. — Тя го познаваше достатъчно добре.

— Извинявай, че те изоставих. Никак не ми се искаше да си тръгна, но прецених, че няма да ти е приятно да остана, докато разговаряш с него.

— Правилно си преценил — потвърди тя. — Постъпи добре.

— Той какво каза?

— Много грозни неща. Искаше да знае дали съм изневерявала на баща му, а аз, разбира се, не съм и помисляла. Може би му се отрази добре, че го чу от мен. Достатъчно голям е, за да се сети какво има между нас. Почти на петдесет е — на неговата възраст би трябвало да се е научил да приема човешките слабости. Ако не може, тогава никога няма да си прости за каквото и да било. Веднъж някой каза, че си пораснал единствено когато приемеш родителите си такива, каквито са. Бедата е, че повечето от нас никога не успяват да пораснат в това отношение. Искаме родителите ни да са свършени и да съответстват на идеалите ни. Нашите деца искат да им простим безусловно за грешките, ала те не са готови да ни простят и най-малкото прегрешение. В един момент просто не се получава. На Филип му предстои да научи доста трудни неща. Кас е същата като него. Тя никога не ми прости, най-вече, че не съм била до баща ѝ, когато почина. И аз се обвинявам, години наред ми се струваше, че той щеше да преживее инфаркта, ако бях до него. Има и други грешки, които съм допускала, тази обаче не е от тях. Не нараняваме никого, Питър, стига ти да запазиш брака си. Та ти не нараняваш Емили с връзката ни, поне си мисля, че е така.

— Тя е алкохоличка повече от трийсет години — промълви тъжно той. — Не ѝ отнемаме нищо. Бракът ни се беше изчерпал години преди ти да се появиш.

Той ѝ го повтаряше непрекъснато и тя му вярваше. Въпреки всичко се тревожеше за Оливия заради нападките на сина ѝ. Трудно бе, когато децата те упрекуват, и той изпита съжаление към нея. Неговите нямаха представа, че има връзка с Оливия, макар да знаеха, че бракът на родителите им е формален. Дъщеря му настояваше да се разведат от много отдавна, но той изпитваше отговорност към Емили, докато синът му си затваряше очите, макар да знаеше колко тежко е състоянието на майка му. Тя бе съсипала семейството им още когато децата бяха малки, отиваше пияна на училищни мероприятия, понякога изобщо не се появяваше или припадеше, когато бяха поканили приятели. Бяха търпели унижения цял живот и уважаваха баща си, задето бе останал с нея. В някои отношения за тях така бе по-лесно. Той се грижеше за нея, така че на тях не им се налагаше.

— Искаш ли да дойда тази вечер? — попита тихо Питър и Оливия се усмихна.

— Да — отвърна честно Оливия, — не само заради това. Липсваше ми, докато бях във ваканция.

Обикновено прекарваха по една или две нощи заедно всяка седмица. Не му се налагаше да дава обяснения на Емили. Тя не забелязваше дали той е вкъщи, или не. Имаха отделни спални от години, а икономката се грижеше за нея. Той не даваше обяснения, просто излизаше и ако се налагаше, можеха да се свържат с него по мобилния по всяко време.

— И ти ми липсваше. Ще дойда в осем.

Вече бе шест и трийсет. И двамата имаха работа за довършване в офисите си, а на него щеше да му отнеме час, докато стигне до Бедфорд. Тя щеше да се прибере приблизително по същото време. Нямаше домашна помощница, която да живее у тях. Никой не знаеше кога той ще остане да преспи. Това бе чудесно разрешение и за двамата. Той винаги си тръгваше преди идването на икономката. Оливия знаеше, че жената подозира, но нямаше представа кой е посетителят на работодателката ѝ. Бяха успели да запазят дискретност в продължение на десет години, до тази вечер. Жалко, че Филип ги разкри, но това съвсем не беше трагедия, а доказателство, че е обикновен човек. Що се отнася до Филип и неговата способност да се прояви като човек, по-точно като зрял човек, тя предстоеше да бъде проверена.

— До осем — отвърна тихо Оливия. — Шофирай внимателно. Обичам те, Питър — напомни му тя и той се усмихна.

— И аз те обичам. До скоро — рече той, след което и двамата затвориха.

Оливия остави недовършените папки на бюрото. Тази вечер се чувстваше уморена. Денят беше дълъг, а и сблъсъкът с Филип я беше изтощил. Годиците може и да не ѝ личаха, както я уверяваха всички, но тази вечер се чувстваше стара.

Няколко минути по-късно взе дамската си чанта и куфарчето и загаси лампите в офиса. Нямаше търпение да се види с Питър.

Филип изчака да се качи в колата си, за да позвъни на брат си. Дълго мисли какво да прави след онова, което видя тази вечер. Прецени, че брат му и сестрите му трябва да научат. Знаеше, че Лиз е

мекушава и сигурно щеше да заяви, че е романтично. Той не виждаше никаква романтика. Не беше говорил с Кас от години. Преди всичко искаше да съобщи на Джон. Беше убеден, че ще побеснее и ще се възмути също като него. Филип изобщо не се върза на приказките, че била вярна на баща им. Запита се затова ли Кас беше толкова различна от останалите. Може би това беше причината Оливия да не се прибира къщи. Може да се е чукала с когото ѝ попадне години наред. Един господ знае какво се е случвало. Догади му се при мисълта, че я бе заварил да се целува с Питър. Прегръдката им беше много страдна. Стомахът му се преобърна, като си спомни. Беше седем вечерта, когато подкара към къщи, и един след полунощ в Париж. Позвъни на Джон в „Риц“, където беше отседнал със Сара и Алекс. По сънения глас на брат си се досети, че го е събудил.

— Да не би нещо да не е наред? — разсъни се веднага той. Баба им беше на деветдесет и пет, а майка им беше десет години по-стара от баща им, когато почина. Непрекъснато се страхуваше, че нещо може да им се случи, на тях, на съпругата му или на сина му, но слава богу, Алекс и Сара бяха с него в Париж. Имаше и опасност от криза в бизнеса. — Ти добре ли си? — попита Джон, седна в леглото и запали лампата. Сара спеше дълбоко, без да усеща какво става до нея.

— Изобщо не съм добре. И ти няма да си добре, когато ти кажа какво става.

— По дяволите. Бабабел или мама? — Филип оправдаваше най-ужасните му страхове, а досега Джон не беше доловил гнева в гласа му.

— Майка ни. Има любовна връзка с Питър Уилямс. Започнали са преди десет години, поне тя така твърди. Един господ знае колко време продължава и дали не е изневерявала на татко. Тя изобщо не се прибираше.

Всичко това бе твърде много, за да го осмисли. Джон се опита да приеме фактите.

— Мама има връзка, така ли? — Стори му се малко вероятно.

— Има — натърти Филип със задгробен глас.

— Ти откъде знаеш?

— Заварих ги в офиса ѝ. Бяха се награбили, когато влязох преди час.

— Правили са секс в офиса? — не можа да повярва Джон.

— Не, целувах се — уточни Филип. Сигурно щеше да получи удар, ако правеха секс. — След това тя призна, че имат връзка. Той си тръгна, а двамата с нея си поговорихме. Ако си спомняш, той е женен.

— Да, помня. Но пък е готин човек. Поне не ламти за парите ѝ и не е трийсет години по-млад. — Знаеше, че майка им е твърде разумна, за да направи подобно нещо, но остана изненадан, че има романтична връзка. Мислеше, че се интересува единствено от работата си. Стана му приятно, че най-сетне се проявява като човешко същество. Баща им беше починал преди почти петнайсет години. Скоро престоеше годишнина от смъртта му. Това бяха много години самота. — Сериозно ли е?

— Разбира се, че е сериозно. Той е женен. Колко по-сериозна може да бъде една връзка с женен мъж? При това се виждат от десет години. Ти представяш ли си какво ще стане, ако пресата надуши?

— Изобщо няма да им пука с кого спи — отвърна разумно Джон. — На бизнес страниците на „Ню Йорк таймс“ не обсъждат любовни връзки. А тя може да прави каквото иска, Филип. Носи огромен товар на плещите си. Няма на кого да се опре, след като татко почина. Питър много ѝ помага, а сега е сама.

— Глупости. Има нас — заяви Филип надут и Джон се замисли.

— Не бих казал. Ние работим за нея, но не ѝ помагаме. Когато стане проблем, тя е на пангара, да не говорим, че сама се справя с всичко. Много ли се скарахте заради тази работа? — Джон подозираше, че се е разразил страхотен скандал и му дожеля за нея. Филип не спираше да я критикува, както и Кас. Те така и не ѝ бяха простили за миналото, а на Филип му трябваша точно такива муниципалности, за да докаже старата си теория колко е лоша.

— Да — призна Филип без всякакво съжаление.

— Наистина ли я обвини, че е изневерявала на татко? Започнала е връзка четири години след смъртта му, а това съвсем не е доказателство, че е била невярна по време на брака — обясняваше притеснено Джон. Майка им не заслужаваше да я укоряват, задето има тайна връзка. След като се виждаше с Питър от десет години, а никой от тях не бе заподозрял, това бе доказателство, че двамата са били изключително дискретни.

— Точно в това я обвиних, защото показва, че няма морал, а подобно нещо хвърля сянка върху всичко.

— Нелепо е — ядоса се Джон. — Как може да е неморално двама души по на шейсет и отгоре да имат връзка? И какво от това, че той е женен? Жалко за тях, но този факт няма абсолютно нищо общо с живота ѝ с татко, Филип. Те двамата бяха луди един за друг, тя беше лудо влюбена в него. Винаги сме го знаели. Ако сега си е намерила някого, радвам се за нея. Никой не иска да умре в самота.

— Нито пък в прегръдките на чужд съпруг. Не би трябвало да ги върши такива. — Той имаше твърде много изисквания към нея, дори повече от Джон.

— Тя е просто човек, за бога. Все още изглежда страхотно. Младее за годините си. Защо не? Защо да не получи малко утеха, малко обич? Той очевидно няма намерение да зареже жена си, след като имат връзка от десет години и е още женен. — Думите на Джон бяха разумни, добронамерени, но Филип беше на различно мнение.

— Говориш като нея — сопна се гневно Филип. — Какво ви става на всички? В това семейство нямате ли морални принципи? Сигурно си мислиш, че и баба ни върти номерца на Лонг Айлънд, за да не умре сама? — Беше бесен на Джон, задето не тръгна на бой в защита на морала като него. Превръщаше негодуванието си в кръстоносен поход, но Джон отказваше да се включи.

— Престани — прекъсна го уморено Джон. Спеше, когато брат му позвъни. — Животът си е неин, не е наш. Всички постъпваме по най-добрия възможен начин. Тя има право да допуска свои си грешки, ако това може да бъде наречено грешка, въпреки че аз не съм убеден. Единственото, в което съм сигурен, е, че не ни влиза в работата. Докато не ни излага, нас или себе си, докато не се чука на пода на офиса си на отворена врата или на съвещание на борда, хич не искам да знам, а и на теб не ти влиза в работата. Попаднал си на тях случайно, отворил си вратата и си видял нещо, което не е трябвало. Пак ти казвам, че това не ни влиза в работата. Не намесвай татко. Сега затвори тази врата и забрави за случая. Само ще създадеш излишни проблеми на всички и ще направиш ненужно голям въпрос.

— Виждам, че си наследил нейния морал, или по-точно казано, липсата на такъв — заяви студено Филип.

— Не е наша работа да съдим „морала“ ѝ или да решаваме с кого да има връзка и дали трябва да я има. Освен това не ни натрапва Питър. Уважавам я, че не е разгласила връзката си. Най-добре да

престанеш. Така само ще се разстроиш още повече, също и нея, а не е нужно. Намери си нещо друго, за което да се заяждаш. Сега си лягам. Почти два след полунощ е. Прибирам се в неделя, но нямам намерение да я нападам заедно с теб. Браво на нея, че има страстна връзка на седемдесет! — завърши разгорещено Джон.

— Ти си същият глупак като майка ни — процеди Филип и затвори, без да каже друга дума. Очакваше брат му да е на същото мнение, да побеснее. Не очакваше да застане на нейна страна.

Джон се отпусна усмихнат в леглото си в парижкия „Риц“ и се замисли. Харесваше Питър Уилямс. Обичаше майка си и след като Питър я правеше щастлива, какво толкова? Обърна се и прегърна Сара. Колебаеше се дали да ѝ каже. Предпочете да премълчи от уважение към майка си, но знаеше, че ако сподели с нея, тя ще бъде на неговото мнение. Според него Филип много грешеше, както и за куп други неща.

13.

Питър пристигна в Бедфорд в осем и трийсет, вместо в осем. Трафикът бе много натоварен в петък вечер и хората излизаха от града за уикенда. Оливия беше приготвила плато със студени меса и салата, беше изстудила бутилка вино и той я прегърна и целуна още с влизането.

— Какъв ден! — въздъхна той. Изглеждаше притеснен и изтощен. Все още бе разстроен, че Филип ги хвана, но се тревожеше и от разговора, който беше провел с майка си. — Извинявай, мила. Добре ли си?

— О, да — отвърна тя изненадано и му наля вино.

Излязоха на терасата с изглед към великолепно поддържана градина и седнаха. Къщата беше красива, голяма, но не и огромна. Беше се преместила тук след смъртта на Джо, тъй като децата бяха големи, а майка ѝ отиде в старчески дом. Тук беше приятно, красиво обзаведено с ценни антики и картини, които двамата с Джон бяха купували през годините. Отиваше ѝ, а Питър се чувстваше удобно и уютно винаги когато идваше. Собственият му дом излъчваше тъга като всяко жилище, в което хората бяха нещастни и отчуждени отдавна. Не му беше никак приятно да се прибира и се радваше всеки път, когато идваше при нея. Домът ѝ излъчваше топлина и уют, също като нея.

— Не знам как стана така, че Филип се превърна в блюстител на морала. Според мен бракът му е нещастен. Аманда ще си счупи краката да се катери по социалната стълбица, а пък колко е студена. Едва ли щеше да се омъжи за него, ако нямаше пари и не знаеше, че един ден той ще наследи бизнеса. Сигурно няма търпение да се пенсионирам или да умра. Не беше никак весела на яхтата. Всъщност, тя никога не е весела. А с него е леденостудена. Той обаче няма нищо против. — Искаше ѝ се той да се радва на нещо повече, но решението си беше негово. Беше направил избора си и изглеждаше доволен.

Питър също не харесваше снаха си, но мислеше като Оливия. Синът му трябваше да реши, а след като той се примиряваше, Питър

нямаше право на глас. Никога не си позволяваше да се меси. За щастие зет му беше малко по-свестен и затова прекарваше с него повече време. Обичаше децата си, но те си имаха свой живот, бяха пораснали и самостоятелни. Сега Оливия му носеше радост, въпреки че прекарваха по-малко време заедно, отколкото му се искаше. И двамата бяха заети, отдадени на работата, а тя продължаваше да пътува често. Питаше се дали някога ще намали темпото. Беше малко вероятно. Щеше да е нещастна, ако не работи. След толкова много години я познаваше добре и я харесваше такава, каквата беше. Не помнеше някога да е обичал Емили и да е бил щастлив с нея, но знаеше, че е имало и такава време.

Вечеряха мълчаливо в кухнята, после поговориха за Филип, за работата. Питър планираше да остане през уикенда, така че да имат достатъчно време за себе си. В неделя сутринта щеше да отиде да поиграе голф, а Оливия беше решила да посети майка си за пръв път след връщането си от ваканцията. Лиз беше ходила при Марибел и я зарадва с новината, че баба ѝ е добре и весела. Майка ѝ беше особено важна за Оливия, също както Питър през последните десет години. Той ѝ даваше добри съвети, както лични, така и професионални, беше интелигентен и мил. Интересите им бяха почти еднакви, времето, прекарано заедно, бе извор на нежност и удоволствие и бяха приели, че не могат да бъдат непрекъснато заедно. Това им стигаше. Оливия нямаше желание да се омъжи отново, а Питър бе дал ясно да се разбере още от самото начало, че няма намерение да се разведе. Според него не беше редно. Емили беше болна и докато отказваше да се подложи на лечение, а вече бе ясно, че никога няма да се съгласи, той щеше да остане с нея. Двамата с Оливия обаче бяха прекарвали много щастливи мигове през последните десет години. Няколко пъти бяха ходили на почивка заедно, понякога пътуваха по работа, събираха се през уикенди или по една или две вечери през седмицата, когато тя не беше в командировка. Тя не можеше да иска повече и така на него му беше по-лесно. Не настояваше да променя живота си и двамата се радваха на компанията си. Смееха се много, беше им добре в леглото, което се оказа изненада и за двамата. Любовният им живот беше вълнуващ както в началото.

Започнаха връзката си случайно по време на една командировка. Заминаха за Чикаго в последния момент, за да предотвратят стачка и

положението се усложни. Останаха три седмици, тъй като профсъюзът отказа да отстъпи и започнаха преговори. В края на първата седмица двамата се озоваха в леглото след особено напрегнат ден и осъзнаха, че са влюбени. Беше чудесно, че са заедно, въпреки заплахата от стачка. Цели пет години бяха работили рамо до рамо и се познаваха добре. Като внесоха секс и любов в отношенията си, приятелството им се задълбочи. Дватама изпитваха огромно уважение един към друг, за него постиженията ѝ бяха забележителни. Никога не си позволяваше да се меси в решенията ѝ, но ѝ помагаше да бъде обективна и я подкрепяше с разумни съвети, точно като Джо. И двамата мъже се прекланяха пред гения ѝ и никога не заставаха на пътя ѝ, но не се страхуваха да ѝ кажат мнението си. Тя винаги ги слушаше и се съобразяваше с мнението им.

В някои отношения Питър беше поел оттам, откъдето Джо я беше оставил, въпреки че бе различно, тъй като не беше омъжена за него и нямаха деца. По този начин се чувстваха по-свободни, уважаваха самостоятелността си. Това положение устройваше и двамата, също както беше с Джо на млади години. Това беше поредната глава от живота им, близо до края на книгата, въпреки че гените на Марибел им даваха надежда, че ще бъдат заедно още дълго.

Никога не говореха за брак, защото не бе възможен. Емили беше на шейсет и две и можеше да доживее техните години, може би дори по-дълго. Макар да бе по-млада от Оливия, заради пиенето имаше проблем със сърцето. Оливия никога не се беше надявала да стане негова съпруга. Чувстваха се добре като любовници, а тайната им връзка ги караше да проявяват още повече нежност.

Тази вечер си легнаха рано и се любиха за пръв път, откакто тя замина. Както винаги, беше прекрасно и след това се отпуснаха мързеливо в огромната ѝ вана, докато тя му разказваше за ваканцията. От възторжените ѝ думи той разбра, че са прекарали фантастично. Парите, които изкарваше, бяха незначителна част от нейното богатство, но бе водил хубав живот, беше направил стабилни инвестиции и можеше да си позволи да прояви щедрост към нея. Беше ѝ подарил златна гривна, която тя не сваляше, а децата ѝ нямаха представа, че е от Питър. Обясни им, че си я е купила сама, както и диамантените обеци, които ѝ подари наскоро по случай десетата им годишнина. Те бяха единствените накити, които носеше сега, освен

халката от Джо. Двамата мъже, които бе обичала, бяха проявили чувствата си към нея по безброй начини.

На следващия ден напазаруваха заедно, слушаха музика, отидоха на дълга разходка, почетоха мълчаливо няколко часа, след това отново си легнаха. Той я разсмя с признанието, че не е спирал да мисли за нея и е искал да са в леглото непрекъснато.

— Ти май си падаш по бабки — пошегува се тя, — но мен ме устройва.

Беше в чудесна форма, тялото ѝ бе запазило красотата си, но седемдесет съвсем не бяха двайсет и две. На тази възраст той можеше да има всяка жена, която пожелае. Мъжете на неговите години непрекъснато се женеха за млади жени, създаваха нови семейства, но Питър бе открил всичко, което иска, у нея. Тя беше единствената жена, откакто се бе оженил за Емили преди трийсет и шест години. Бяха останали верни на половинките си и споделяха едни и същи идеи.

Любиха се отново в неделя сутринта преди той да отиде да играе голф с приятели. Тя беше обещала на Марибел да обядват заедно и след като целуна Питър за довиждане, подкара към Лонг Айленд, замислена за него. Уикендът беше прекрасен. Винаги беше така. Понякога се питаше дали не е толкова хубаво, защото знаят, че не могат да имат нищо повече, затова ценяха всеки миг заедно. Нямаше го напрежението, което се появяваше при семейните двойки. Двамата никога не се караха. Прекарваха добре заедно и докато се усетят, бяха минали десет години.

Когато Оливия пристигна при Марибел, майка ѝ тъкмо довършваше игра на карти. Цяла сутрин беше играла бридж, а предишната вечер покер.

— Мамо, ти се превръщаш в ненаситен картоиграч — пошегува се Оливия, когато отидоха в апартамента на Марибел, за да обядват на спокойствие.

Беше ѝ приятно да прекара малко време с нея, без приятелите ѝ да спират на всеки пет минути до масата в общата трапезария. Всички искаха да се видят с Оливия. Марибел пък искаше да останат насаме.

— Знам всичко за ваканцията от Лиз — обяви Марибел. — Било е страхотно. Проверих яхтата в интернет. Невероятна е. Собственикът

също е много интересен човек.

Когато не играеше карти, тя сърфираше в интернет, после разказваше на другите какво е научила. Оливия се усмихна и се заслуша. Майка ѝ се интересуваше от всичко в живота, най-вече от нещата, които вълнуваха младите и онова, с което се занимаваха. Беше прочела книгата на Лиз и ѝ беше допаднала. Съгласи се с мнението на агента и Оливия, после заяви, че щяла да стане бестселър. Оливия ценеше майка си не само защото бе пълна с живот и гледаше положително на нещата, а и защото беше мъдра.

— Прекарах интересна седмица — призна Оливия. Беше решила да ѝ каже как Филип е разбрал за връзката ѝ с Питър.

— При теб винаги е интересно — отвърна Марибел, но забеляза в очите на дъщеря си, че има нещо, което иска да сподели.

— Преди няколко дни се скарах жестоко с Филип — започна тихо тя.

— Нищо ново — отбеляза майка ѝ. Той беше от гневните млади мъже, а възрастта не го беше променила.

— Този път беше различно — въздъхна Оливия, след това заразказва. — Има нещо, което не съм ти казала. Струваше ми се маловажно. Мислех, че „дискретност му е майката“, както ти обичаш да казваш.

— Баба ме научи така. Тя беше умна жена и доживя до дълбока старост. За каква дискретност става въпрос? — Любопитството я измъчваше, въпреки че тя подозираше от години, но бе достатъчно мъдра, за да не разпитва.

— Имам връзка с Питър Уилямс от десет години. Не сме я афиширали. Виждаме се веднъж или два пъти в седмицата и той винаги е бил много мил с мен. Обичам го, макар и по различен начин от Джо. Двамата бяхме женени безкрайно дълго, имахме деца. Не е същото. — Искаше да се увери, че майка ѝ разбира, просто от уважение към Джо.

— Нормално е. Ти беше съвсем млада, когато се омъжи за Джо. Той също. Двамата израснахте заедно. Не е същото при зрелите връзки, но това не означава, че не се обичате. Просто е различно. Хората се женят непрекъснато. Всички обичат любовта, независимо от възрастта. Миналия месец двама се ожениха. Тя е на деветдесет и една, а той на

деветдесет и три, не очакват да бъде завинаги, но искаха да се оженият. Любовта е различна на всяка възраст, въпреки това си остава любов.

— Така е и с нас през изминалите десет години. Джо беше мъртъв от почти пет години, когато започнахме връзката си. Не съм проявила неуважение към него.

— Беше още млада, когато той почина. Жена на петдесет и пет или шейсет също има нужда от любов — отбеляза разумно Марибел.

— Ти беше още по-млада, когато Ансел почина — напомни й Оливия — и нямаше никого след това. А беше едва на четирийсет.

— Да, но след това бях щастлива с всички вас. Понякога любовта те предпазва от самота на старини. Аз обаче не бях самотна, благодарение на вас с Джо и децата. В живота ми нямаше нито място, нито време за други. — Каза го през смях и двете знаеха, че е истина.

— Както и да е, от десет години съм с Питър. Има и още. Той е женен и няма намерение да се развежда. Каза ми го още от самото начало. Винаги е бил откровен с мен. Жена му е неспасяема алкохоличка и той не може да я напусне. В началото все още се залъгваше, че тя ще се съгласи да започне лечение и ще спре с пиенето. Ако се беше получило, щяха да се разделят, но тя категорично отказва да остави алкохола, той мисли, че е твърде стар, за да я напусне, а и аз не искам подобно нещо от него. Сегашното състояние на нещата ме устройва. Нямам желание да се омъжа отново, доволна съм от живота си и съм щастлива с него. От морална гледна точка не съм имала проблем. Той проявява уважение към съпругата си, оставайки с нея, никой не знае за нас, така че не нараняваме никого. Като цяло, положението не е идеално, нито пък морално, но аз съм го приела отдавна. Това е.

— Какво е различното сега?

— Филип ни завари заедно през седмицата. Целувахме се в офиса ми след работно време, което, признавам, беше глупаво. Никога досега не си бяхме позволявали подобна волност, но не се бяхме виждали отпреди ваканцията, затова се поувлякохме и Филип влезе точно в този момент. Направо полудя. Нарече ме любовница на женен мъж, което, разбира се, е истина, каза, че съм нямала принципи. Обвини ме, че съм изневерявала на баща му, когато сме били млади, тъй като очевидно съм човек без морални задръжки. Продължи все в този дух. Оттогава не сме се чували. Казах му, че не му влиза в

работата, докато съм дискретна. Той ме обвини, че съм лицемерка, че връзките с женени мъже са неморални, което е така. Само че Питър е чудесен, подкрепя ме и ме прави щастлива. Знам много добре, че не е хубаво, че е женен. Понякога обаче действителността се разминава с нормите на обществото. — Оливия погледна нещастно майка си. Все още беше разстроена от онова, което ѝ беше казал Филип, но нямаше никакво намерение да се откаже от Питър, независимо че той бе женен. Същевременно не ѝ беше никак приятно, че синът ѝ я възприема като неморален човек.

Марибел клатеше глава, докато слушаше, и загледа дъщеря си със съчувствие.

— Действителността абсолютно винаги се различава от онова, което ти се иска да бъде. Поне през повечето време е така. Съществува съвършеният модел, в който вярваме, а с това идват онези неща, които попадат в сивия сектор, а ние всички можем да направим най-доброто, на което сме способни при дадени обстоятелства. И аз бях в същото положение с Ансел Морис. Не знам колко знаеш или колко си спомняш. Съпругата му страдаше от тежка форма на депресия, въпреки че те не наричаха състоянието ѝ така. Наричаха го меланхолия. След шест спонтанни аборта и няколко мъртвородени деца, тя така и не успяла да роди и след това просто се затворила в себе си. Сигурно и двамата са били разочаровани, но той поне продължи живота си. Тя станала крайно религиозна, ужасно депресирана и започнала да се занимава със свръхестественото. Сякаш била малко луда и така си останала. Почти не излизала от къщата. Когато аз се появих на сцената, състоянието ѝ останало непроменено от двайсет години, но той ѝ беше верен. През първите години се държеше с мен много почитателно, бяхме единствено работодател и служителка. След това отношенията ни се промениха. Той знаеше, че изнемогвам финансово, затова непрекъснато ми повишаваше заплатата. Аз пък се стараех да му давам съвети за бизнеса и по този начин да оправдая повишенията. Опитвах се да му помогна да преобърне нещата и да добави новаторска, по-младежка гледна точка. Предложенията ми бяха много скромни в сравнение с онова, което постигна ти, но бяха добри и той ми беше благодарен. В продължение на няколко години работихме рамо до рамо, след това разбрахме, че сме влюбени. Той ме предупреди, че никога няма да я напусне, защото

се страхуваше да не би тя да се самоубие. Тя наистина не беше наред с главата. Първоначално се чувствах виновна, че имам връзка с него, но ние не наранявахме никого. Бяхме внимателни и изключително дискретни, държахме се с уважение един към друг. Той се отнасяше прекрасно с теб. Просто не намирах причина да се лиша от любовта му само защото не отговаряше на моралните ценности, с които бях възпитана. А той винаги казваше, че ще се омъжи за мен, ако живее достатъчно дълго, но ето че накрая не го направи. А връзката ни съвсем не беше съвършена. Щеше да бъде много по-почтено, ако се бяхме оженили. Той беше трийсет години по-възрастен от мен и в някои отношения ми беше и като баща, и като съпруг. Грижеше се за мен по-добре от когото и да било и виж какво направи за мен накрая. Толкова ли беше непростимо? Той остана женен за съпругата си, докато тя не почина от грип. Държеше се внимателно с нея чак до самия край.

— Защо не се омъжи за него след смъртта на жена му? Винаги съм се питала? — Майка й за пръв път говореше толкова открито. Оливия трябваше да чака, докато стане на седемдесет, за да зададе на майка си въпросите, които си беше задавала цял живот. Беше й необходимо много време, но сега Марибел разкриваше истината.

— Имахме намерение да се оженим. Той обаче настоя да изчакаме да мине година от смъртта на съпругата му. Дори бяхме определили дата. Той ми беше купил пръстен и двамата се чувствахме сгодени, въпреки че не бяхме казали на никого, дори на теб. И после, седем месеца след нейната смърт, почина и той, така че не се оженихме. Аз обаче го обичах.

Оливия се замисли. Майка й току-що бе разкрила загадката. След това погледна към ръката на майка си, видя пръстена и разбра какъв е. Беше халка с три малки диаманта. Майка й я беше носила почти цял живот. Марибел кимна, когато забеляза накъде е насочен погледът на Оливия, и се замисли за мъжа, който й бе подарил пръстена.

— Да, това е пръстенът. Никога не го свалях.

— А пък аз реших, че предпочиташ нещата да си вървят както дотогава и затова не си се омъжила за него. Така и не събрах кураж да те попитам.

— Не беше това. Навремето не беше прилично да си любовница на женен мъж, не че сега е по-различно. Понякога обаче нямаш избор.

Ако бях омъжена, щеше да е съвсем друго и нямаше да започна извънбрачна връзка. Той обаче започна. Съпругата му беше напълно луда. Май и твоят приятел е в подобно положение. Щях ли да предпочитам да съм омъжена за Ансел? Разбира се. Само че аз приех положението такова, каквото беше, също като теб. Ти сигурно също предпочиташ да си омъжена — погледна я изпитателно тя, но Оливия поклати глава.

— Всъщност не предпочитам. Поне така ми се струва. Така се чувствам добре. Бих предпочела той да не беше женен. Аз поне имах дълъг и хубав брак с Джо и не съм сигурна, че искам нов брак на моята възраст.

— Аз със сигурност не искам на моята — засмя се Марибел, — въпреки че най-възрастният човек, който се е женил тук, е бил на деветдесет и шест. Оженил се за младо гадже на осемдесет и две. Той живя още три години, но се обзалагам, че двамата са били много щастливи заедно. Ако не се бяха оженили, щеше ли връзката им да е неморална? Ами моята? Технически е така. Същото важи и за теб, но техническите подробности не са истинският живот. Животът касае хората, решенията, които вземат, и онова, което чувстват, че трябва да направят. Стига никой да не е наранен, аз никак няма да се притесня от липсата на морал.

Майка ѝ току-що бе разхлабила примката около врата ѝ.

— И аз мисля така — кимна замислено Оливия, — но не и синът ми. Той е човек на крайностите, на техническите подробности.

— Филип е водил много затворен живот. Време му е да порасне, да престане да те съди. Сърди ти се прекалено дълго. Трябва да се опита да разбере какво правиш и защо, и да проумее, че имаш дискретна връзка с женен мъж, който няма да изостави алкохоличката, за която е женен. Щеше да бъде много по-неморално, ако ти го беше принудила да я напусне. За мен критерият е дали има наранени, или не. Всеки от нас си има свой морален компас, правим компромиси, но дотук. На Филип му трябва повече състрадание. Той откъде знае, че няма да постъпи по същия начин, ако беше на твое място? Говорим за истинския живот. Всички ние се сърдим за нещо на родителите си. Ти ми се сърдеше заради Ансел, а виж какво стана! Колелото се завъртя, годините минаха, Джо го няма и ти си намери мъж, който те прави

щастлива, но по една случайност е женен за алкохоличка. Това много по-различно ли е от връзката ми с Ансел?

Рано или късно всички повтаряме онова, което са правили родителите ни, без значение колко много ги критикуваме, защото в края на краищата сме просто хора и сме подвластни на едни и същи слабости. Всички допускаме същите грешки или много подобни. Това ни научава да прощаваме, да не бързаме да съдим. Всяко от децата ти ще повтори грешките ти. Това е човешката природа. Така че как смеят да си позволяват да те съдят толкова строго! „Чуждото нещастие лесно може да се превърне в твое, ако Господ така повели.“ Кой може да каже дали Филип няма да направи същото някой ден? Животът е дълъг. На шейсет ти направи нещо много подобно на онова, което направих аз, когато бях по-млада. Може би един ден Филип ще разбере, че не си неморална, а просто човек, както и той.

Докато я слушаше, Оливия усети как я залива вълна от облекчение. И тя разсъждаваше по този начин, но след като Марибел изрази всичко така красноречиво, от гледна точка на друго поколение, всичко вече бе съвършено ясно.

— Благодаря, мамо — рече тя, наведе се напред и я целуна. — Радвам се, че си поговорихме. — Тя беше отговорила на въпрос, който я бе измъчвал цял живот, и си бе изяснила важни неща. Мислеше, че майка ѝ не държи на брака, че е освободена жена, но се оказа, че е била сгодена и е очаквала втория си брак с нетърпение, а той е починал, преди да застанат пред олтара. Беше обикновена като всички останали, просто се бе опитала да пресече пътищата на морала и действителността, което невинаги бе лесна задача.

— Радвам се, че повдигна въпроса — додаде тихо Марибел и отново докосна пръстена на Ансел. Той бе добър човек. Същото можеше да се каже и за бащата на Оливия, въпреки че двамата бяха женени съвсем кратко преди той да загине във войната. Тя бе прекарала с Ансел дълги години, също както Оливия с Питър. Десет години бяха много време. Марибел повтори казаното по-рано: — Филип трябва да порасне. Животът ни принуждава да пораснем, независимо дали го искаме, или не. И на двете ни се наложи — усмихна се тя на дъщеря си. — А той трябва да престане да натяква, че не си стояла вкъщи, докато е бил момче. На него му беше добре. А ако ти не беше създавала бизнеса, той нямаше да има къде да работи. Човек

не може да има всичко в този живот. Ти беше до него, когато бе възможно, а през останалото време той можеше да разчита на мен и Джо. Лиз и Джон са го разбрали. На Филип просто ще му трябва повече време, докато стигне до същия извод.

— Иска ми се и Кас да го разбере — погледна я тъжно Оливия. Отношенията с най-малкото ѝ дете бяха обтегнати, почти непоправимо съсипани.

— Ще го разбере. Най-големият ти проблем в момента е, че тя много прилича на теб. Бори се непрекъснато. Млада е. Чудесна жена е, също като теб.

— Вече почти не я познавам. Добре поне че идва да те вижда.

— Идва, когато може — усмихна се Марибел и при тези думи Оливия стана. Беше стояла дълго и не искаше да измори майка си, въпреки че едва ли имаше такава опасност. По-скоро в момента ѝ пречеше да играе карти.

— Благодаря, мамо — повтори Оливия и я прегърна топло, радостно.

— Остави Филип да се нафучи и да поври в собствен сос. Той сам ще разбере. Рано или късно животът ще го ритне в задника и ще го засили напред.

— Надявам се. Много ми е неприятно, че е с Аманда. Тя е толкова студена.

— След като я иска — напомни ѝ Марибел. — Трябва сам да стигне до извода, че заслужава нещо по-добро.

— Дали някога ще го разбере?

— Може би — отвърна Марибел и стана.

Двете жени се прегърнаха отново и докато Оливия се отдалечаваше, махайки с ръка, майка ѝ се усмихваше широко. Приличаше на жена, която е намерила покой, а сега вече и Оливия се чувстваше по същия начин.

Прибра се у дома усмихната.

14.

Вечерта, след гостуването при майка си, Оливия се замисли за Кас. Сега вече не се тревожеше чак толкова за Филип, нито за реакцията му, когато разбра за връзката ѝ с Питър. Както каза майка ѝ, Филип трябваше да порасне и да развие чувство за съпричастност и състрадание.

С Кас обаче беше различно. В седем реши да ѝ напише имейл, за да ѝ каже колко много им е липсвала през ваканцията на яхтата. Истина бе, че тя винаги липсваше на Оливия и винаги ѝ се искаше детето ѝ да идва с тях.

Писмото беше от няколко реда, колкото да ѝ каже какво мисли, че ѝ липсва, че се е видяла с Марибел и тя е добре. Натисна клавиша за изпращане, без да чака отговор. Стресна се, когато няколко минути покъсно получи имейл, въпреки че в Лондон беше полунощ. Кас пишеше, че следващата седмица щяла да дойде по работа в Ню Йорк и можели да се видят, за да обядват заедно. Успяваха да се организират по веднъж или два пъти в годината. Това не бе заместител на истинска връзка, но поне двете имаха възможност да не прекъснат напълно отношенията си, тъй като Кас се страхуваше да го направи. Оливия бе благодарна, че е така.

Оливия отговори веднага, че ще я види с радост, когато и където ѝ е удобно.

Кас предложи ресторант в Сохо, посочи ден и час и майка ѝ отговори незабавно. „Ще те чакам. С много обич, мама.“ Това бе най-доброто, което можеха да направят в момента.

Мястото, което Кас беше предложила, се оказа френски ресторант с типичната за бистро кухня. Беше модерно, популярно и препълнено, когато Оливия влезе, но видя дъщеря си веднага на масата в дъното, облечена в черно кожено яке. Тя имаше слабо, ъгловато лице, порцеланова кожа и големи зелени очи, отдавна беше потъмнила

тъмнокестенявата си коса в гарвановочерна със синкав оттенък и я носеше късо подстригана, наплескана с гел. Приличаше на рок звездите, които представляваше. Беше с яркочервено червило, изглеждаше модерна и елегантна. Изправи се, когато майка ѝ приближи. Беше много красиво момиче с миниполичка и високи токчета. Няколко мъже се обърнаха, за да ги огледат. Както Оливия в своя свят, така и Кас излъчваше самоувереност и власт. Беше сред най-успешните музикални продуценти в света и високоценена и уважавана в своята индустрия. Посрещна хладно майка си, въпреки това ѝ позволи да я целуне по бузата.

— Благодаря ти, че намери време за обяд. Сигурно си заета — рече Оливия и усети как сърцето ѝ блъска. Прииска ѝ се да прегърне най-малкото си дете, но се стегна. Кас никога не проявяваше обич към нея.

— Ти също си заета — отвърна с уважение Кас. — Благодаря ти, че дойде до центъра. Всичките ми срещи са тук. Вече не ходя в края на града. Утре заминавам за Ел Ей. Дани започва турне, има концерт на стадион „Роуз Боул“. След това заминава за Вегас.

Говореше за него сякаш бе напълно нормален партньор, без да я е грижа, че е на двайсет и четири и най-нашумялата рок звезда в момента. Кас беше изтласкала кариерата му във висините и преди пет години се премести при него. Всъщност, той се пренесе при нея. Тя имаше къща в Мейфеър, която Оливия никога не беше виждала. Когато се срещаха в Лондон, Кас предлагаше ресторанти, вместо да я покани у тях. Това бе начин да държи майка си на разстояние. Оливия не познаваше Дани Хел. На снимките виждаше красиво момче и двамата бяха невероятна двойка.

— Сигурно имаш много работа, когато той тръгне на турне. Не мога да си представя как се организира подобно нещо.

А тя подготвяше още няколко на година, за други клиенти. Когато Оливия вдигна поглед към нея, разбра, че Марибел е права. И двете бяха положили основите на успешен бизнес, когато бяха съвсем млади, бяха постигнали забележителни успехи, макар и в различни сфери. Малко жени бяха толкова преуспели. Единствената разлика между тях беше, че Кас не е омъжена и няма деца. На нейната възраст Оливия беше родила три и имаше съпруг, който добавяше към отговорността на плещите си.

— Пълна лудница е, но ми харесва — усмихна се Кас и се замисли за турнето, след това си поръча омлет от белтъци и още няколко диетични ястия от менюто. Беше вегетарианка от години. Имаше невероятно тяло.

Оливия си поръча салата и прояви повече интерес към дъщеря си, отколкото към храната.

Тогава Кас попита как върви бизнесът и за ваканцията на яхтата. Не се поинтересува за братята и сестра си. Беше се дистанцирала и от тях, все повтаряше пред баба си, че са марионетки на майка им, а Марибел отричаше. Оливия спомена книгата на Лиз и Кас се зарадва. Знаеше, че голямата ѝ сестра потъва от години. Все си мислеше, че е жалко Джон да се откаже от мечтите си да стане художник, за да работи за майка си. Най-малко уважаваше Филип, когото смяташе за надут сноб, а Аманда мразеше. Всички бяха женени, когато тя напусна дома. Не беше виждала племенника и племенничките си оттогава, но и нямаше никакво желание. Все казваше, че не обича децата. Напомняха ѝ за нейното детство, нямаше добри спомени от това време.

Говориха главно за странични неща, за политика. Кас все още имаше пари от попечителския фонд, който Оливия и Джо бяха направили за всяко от децата си, но сега бе финансово независима и нямаше нужда от парите на майка си. Изкарваше свои. Лиз напълно зависеше от фонда си, тъй като, макар и на четирийсет и четири, не можеше да се издържа сама. За Кас това бе обидно и достойно за презрение. А фактът, че момчетата работят за майка си, ѝ се струваше отвратителен. Критикуваше ги всички, но споделяше единствено с баба си, не с майка си. Известно време поговориха за Марибел, което се оказа безопасна тема.

Всеки път, когато обядваха заедно, бяха подложени на огромен стрес, защото оставаха много неизречени неща, тя не криеше гнева към майка си, макар никога да не го изричаше. Не бе и нужно да казва каквото и да било, защото го беше повтаряла предостатъчно пъти, а нищо не се бе променило. Миналото нямаше как да бъде пренаписано.

Най-сетне, преди края на обяда, Оливия се осмели да ѝ зададе личен въпрос.

— Щастлива ли си?

Кас се поколеба, преди да отговори и това разтревожи майка ѝ.

— Мисля, че да. Не знам. Не съм сигурна, че съм щастлив човек. Тая много гняв и тревоги и тъкмо това ме прави толкова добра в работата. — Тя беше перфекционистка, също като майка си. — Никога не предполагам, нито пък приемам нещо за даденост. Първо проверявам.

Оливия се усмихна, когато го каза.

— И аз съм такава. Маниак съм на тема подробности. — Това бе един от редките случаи, когато двете говореха за себе си и начините си на работа. След като Кас управляваше процъфтяващ бизнес, тя имаше много повече общи неща с майка си и двете можеха да си кажат повече.

— Занимавам се дори с най-дребните неща — призна Кас. — Проблемът е, че те са безобразно много.

Признанието ѝ направи Оливия смела и тя си позволи да зададе друг въпрос. Може би моментът бе настъпил.

— Какво представлява Дани?

— Откачен, млад, невероятно талантлив, шумен, разюздан, глезен, красив. — Сякаш говореше за дете, сякаш бе нейното бебче, а не мъжът, с когото живееше. Оливия подозираше, че за нея той е и двете. — С Дани е забавно, когато не истеряса и не ме нервира до полуда. На рок звездите им е безкрайно трудно да живеят като нормални хора. Всички очакват да се държат по този начин, затова го правят. Поне при него е така.

— Това не те ли притеснява? — Оливия бе очарована от живота ѝ, защото бе коренно различен от нейния.

— Понякога, но се справям. Стъжнявам му живота, когато стане невъзможен. Той е алтернативата да имам деца. — Усмихна се.

Оливия усети, че го обича от начина, по който се променяше изражението ѝ, докато говореше за него. Бяха заедно, откакто той беше на деветнайсет, а Кас на двайсет и девет. Тъй като нямаше семейство край себе си и беше сама, тя бе станала много по-зряла. На Оливия ѝ направи впечатление, че е много по-мъдра от братята си, а те бяха значително по-стари от нея.

— Все още ли не искаш деца? — попита тъжно Оливия. Имаше чувството, че ѝ е нанесла незаличима травма, също и на Филип, затова двамата не искат деца. За нея това бе огромна загуба.

Кас не бе споменала пред майка си, че е правила много аборти, че ще продължи да ги прави, ако противозачатъчните ѝ направеха номер или просто станеше грешка.

— В никакъв случай.

И двете знаеха каква е причината и не смееха да повдигат въпроса. За тях това бе опасна територия, истинско минно поле. Старото негодувание на Кас беше заровено там, съвсем под повърхността.

Оливия плати и забеляза, че дъщеря ѝ поглежда часовника си. Излязоха от ресторанта и Кас ѝ благодари за обяда.

— Успех с турнето — пожела ѝ Оливия и я целуна, а Кас я погледна строго в първия момент, сякаш все още се опитваше да си спомни коя е. — Благодаря ти, че намери време да се видим — додаде тя с тъга.

Кас кимна, след това забърза нанякъде, а Оливия се качи в автомобила си и пое към центъра. Имаше чувството, че най-малкото ѝ дете се държи за нея благодарение на плашещо тънка нишка, но слава богу, тя все още бе здрава, издържаше и не се беше скъсала.

Когато се върна в офиса, Оливия позвъни на Алекс. Нямахше търпение да разбере как е. Беше си вкъщи, с приятели, а родителите му бяха излезли.

— Липсваш ми — рече тя. — Как е?

— Добре. Остават ми още три седмици до началото на учебната година. — Щеше да е последната и той я очакваше с нетърпение, въпреки че се тревожеше заради молбите за прием в колеж. Бяха говорили по този въпрос на яхтата и тя се беше опитала да му вдъхне кураж, но конкуренцията беше жестока.

— Кажи ми, когато искаш да дойда и да вечеряме заедно — предложи тя.

На него му стана приятно, но беше твърде мързелив, за да организира нещо.

— Добре — отвърна уклончиво той.

Много бе трудно да поддържат връзка, когато не се виждаха всеки ден. Нали затова прекараха толкова невероятно на яхтата. По време на почивката тя успя да укрепи връзката си с него.

— Каза ли нещо на вашите по въпроса, който обсъждахме? Ще споделиш ли с тях, преди да тръгнеш на училище? Така може да ти е дори по-лесно, ще имаш една грижа по-малко.

— Или поредната причина, която да ги подлуди. — Все още не бе убеден, че ще им каже.

— Трябва да им имаш повече доверие.

— Нали ги знам какви са. Баща ми е хомофоб, а мама отрича всичко, което не ѝ е по вкуса.

Твърде сурова преценка за родителите му и Оливия искрено се надяваше той да греши.

— Ако настояваш, ще поговоря с тях — предложи отново тя, както и на яхтата.

— Благодаря ти, бабче, но не.

— Знам, че когато си готов, ще им кажеш.

— Да, тогава ще съм на деветдесет — разсмя се той и на нея ѝ дожаля за Алекс.

Той обеща скоро да ѝ звънне, след това затвориха. Не искаше да губи връзка с него точно сега. Тревожеха я толкова много неща за всички от семейството.

На път към къщи се замисли за Кас. Оливия можеше да се свърже с нея или с имейл, или на блекбърито, но бе забравила да я попита къде в Ню Йорк е отседнала. Сигурно някъде в центъра. Сърцето ѝ се сви, когато си даде сметка колко малко знае за малката си дъщеря. Поне обядът мина добре.

На Оливия не ѝ беше никак приятно, че губи връзка с тях, когато всеки поеме по своя път след лятната ваканция. Щом животът ги подемеше, те сами се справяха с проблемите, сами преживяваха радостите. Същото беше и с нея. Едва когато бяха заедно дълго време, се сближаваха, интересите им се преплитаха, а в мига, в който се разделяха, нишките отново се отпускаха и тя нямаше представа какво правят. Много по-лесно беше, когато са под един покрив, както навремето, като бяха малки. Само че онези дни отдавна бяха останали в миналото. Дори внуците ѝ си имаха собствен живот.

Каръл беше в Калифорния от дни. Беше ѝ звъннала, за да се сбогува. Софи беше в Бостън и щеше да замине за Кейп с приятели до началото на учебната година. Оливия едва сега се сети, че не се е чувала с Филип от скандала предишната седмица. Беше потънала в

работа, откакто се върна. Надяваше се той да е добре, въпреки грубите думи, които ѝ каза. Майка ѝ беше облекчила раните. Реши тази вечер да се види с Питър. Той беше светлината в живота ѝ. Имаше да му разказва много, включително и за обяда с Кас. Нямахте да споменава за Алекс, защото бе обещала да пази тайната на момчето. Поне можеше да сподели с него загрижеността си за другите, своите победи и тъгата си. Животът ѝ щеше да е много по-труден без него. Филип не го разбираше, но майка ѝ беше наясно.

15.

Филип беше в кошмарно настроение след скандала с майка си заради Питър. Поговори с Джон, щом брат му се прибра, и двамата се скараха жестоко. Затова в момента беше в лоши отношения както с майка си, така и с брат си. Мнението му си оставаше непроменено. Джон му каза, че е луд, че трябва да се извини на майка им. Филип нямаше намерение да ѝ се извинява, нито сега, нито когато и да било.

Почти не бе виждал съпругата си след ваканцията на яхтата. Тя беше претрупана с работа в офиса си, имаше трима нови клиенти и подготвяше съдебно дело. Оставаше на работа до късно нощем, а той вечеря с доставчици от друг град. Надяваше се тази вечер да се види с Аманда и да си поговорят.

Наля си питие и седна на канапето, за да си почине. Отново се замисли за майка си и за избликналия гняв. Беше облекчен, че не я видя на съвещанията през седмицата. Не беше сигурен дали щеше да издържи, особено ако и Питър присъстваше.

Все още не беше споделил с Аманда, защото не им беше останало достатъчно време. Двата приличаха на кораби, които се разминаваха в нощта. Освен това знаеше, че Аманда не може да понася майка му. Нямаше желание да ѝ дава допълнителни доводи за следващия им скандал, когато тя задължително щеше да натяква, че е марионетка на майка си, че не му стиска да ѝ се противопостави, а сега вече, че е любовница на женен мъж. Достатъчно бе, че той го знаеше и твърде унижително да го сподели с друг, дори със съпругата си.

Преглеждаше документи, когато Аманда се прибра. Пусна на пода куфарчето си, заговори по мобилния и отвори бутилка бяло вино, без дори да го поздрави. Държеше чаша в ръката си, когато най-сетне го погледна.

— Как мина денят ти? — попита надменно тя, сякаш денят му е бил едно нищо в сравнение с нейния, тъй като беше чисто и просто роб на майка си, докато тя беше партньор в известна правна фирма. Беше изписано по лицето ѝ, личеше и в гласа ѝ.

— Денят ми мина добре — отвърна с безразличие той, без да захапе въдицата. — Ами твоят?

Между тях нямаше и следа от обич. Приличаха на бизнес партньори, срещнали се след дълга седмица, за да обсъдят бележките си.

— Всъщност, доста добре — ухили се ненадейно тя. — Днес получих назначението. — Лобираше за него вече две години. — Пред теб е новият федерален съдия! — обяви победоносно тя, а той се усмихна и я целуна.

— Честито! — Зарадва се за нея. Толкова отчаяно искаше този пост, че от месеци говореше единствено за него.

— Благодаря. Признавам, че е много впечатляващо постижение, нищо, че го твърдя аз. — Аманда не знаеше какво е скромност, но това бе едно от качествата, които той харесваше у нея. Тя беше силна жена и не се извиняваше заради това. — Налага се да направим някои промени тук. Искам да каня гости. Подходящите хора, разбира се. Ще трябва да преобзаведем хола, по къщата в Хамптънс има много работа, на мен ще ми трябва нов гардероб, а на теб по-голяма яхта. — Тя бе обмислила всичко. Нямаше да се превърне в незабележим федерален съдия. Имаше намерение да разплиска водата около себе си, да стане най-влиятелната жена съдия. Мечтаеше един ден да стигне до съдийско място в апелативния съд. — А ти трябва да започнеш да правиш големи дарения за важни благотворителни и политически каузи, Филип. — Беше измислила всичко и за него.

— Я по-спокойно, Ваша чест — прекъсна я той и остави чашата. — Онова, за което говориш, е свързано с купища пари. Няма нужда да харчим цяло състояние, защото си избрана за съдия. Защо просто не се порадваш на новия си пост? — Той нямаше никакво намерение да си купува по-голяма яхта. Обичаше си своята.

— Това е само началото, Филип. До върха ни чака дълъг път, по който се пътува много бавно.

Или пък стремглаво, ако можеше да се съди по онова, което тя предлагаше, помисли си той.

— Гордея се с теб. Кога е официалното ти встъпване в длъжност?

— След шест седмици. Искам да организирам страхотно парти — отсеке тя. Беше измислила поне един милион планове, а той трябваше да ги финансира. Тя изкарваше прилични пари, но не ги

пипаше. Той имаше много повече и тя открай време чакаше той да ѝ плаща сметките. А Филип нямаше нищо против.

— Между другото, защо ти е нов гардероб? Скоро ще обличаш върху дрехите черна роба — подхвърли той шеговито, защото бе самата истина.

— Ще излизаме много по-често, отколкото досега. — Тя щеше да изцеди всички връзки, които имаше. А името на семейство Грейсън бе чисто злато. Знаеше го много добре. — Трябва незабавно да говориш с майка си. Време е да се оттегли от поста. Като федерален съдия ще бъде много по-впечатляващо, ако съм омъжена за изпълнителен директор, а не за някакъв си главен финансов съветник. Може да се откаже от титлата и да те остави да управляваш фирмата, а тя да остане председател на борда. Поне я попитай — настоя тя, докато той я наблюдаваше напълно изумен. Беше чувал тези приказки преди, но сега вече му беше ясно, че Аманда говори напълно сериозно.

— Майка ми едва ли ще се откаже да бъде изпълнителен директор на собствената си фирма, за да улесни възхода ти в кариерата — отвърна той с надеждата, че тя се шегува, но бързо разбра, че греши. — Дали не прекаляваш? — Тя се беше побъркала.

— Не можеш да останеш някаква писарушка, Филип, ако ще бъдеш женен за федерален съдия.

Тя се беше опиянила от собствената си важност, докато Филип изтрезняваше много бързо. Коя беше тази жена? Та тя се превръщаше в чудовище. Винаги ли е била толкова жадна за власт? Вече не беше сигурен.

— Така ли ме възприемаш? Като писарушка? Човек на цифрите, счетоводител? — Беше му казала същото и на яхтата. Буквално го кастрираше с думи.

— Че ти си точно това, докато си финансов съветник — сопна се тя.

— Може и да съм финансов съветник, Аманда, но работя в една от най-големите частни фирми в света. Това е постижение.

— На която собственик е майка ти — изсъска подигравателно тя, — а тя здраво те е стиснала за топчиците, Филип. Само от теб зависи да промениш тази работа.

— За да ти ги предам на теб ли? — избухна той и тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — викна гневно тя.

— Излизам, докато все още имам топки — процеди той и хлопна вратата след себе си. Нямаше никаква представа накъде е тръгнал. Единственото му желание беше да се махне колкото е възможно по-далече от нея.

Филип вървя километри преди да забави крачка и да се опомни. Беше толкова ядосан, че отначало дори не бе в състояние да мисли. Не можа да повярва, че е стигнал чак на Тринайсета улица преди отново да събере ума си в главата. Беше минал почти шест километра и половина, откакто излезе от дома им. Нощта беше топла, приятна и той продължи да върви, докато най-сетне спря на Уошингтън Скуеър, седна на една пейка и се заслуша в разговорите на студентите от Нюйоркския университет, които се мотаеха наоколо. След това стана и отново потегли. Нямаше желание да се прибере, но беше гладен и му се искаше да хапне нещо. Отиде до Бликър стрийт и спря в кафене с маси пред заведението. Тук сервираха сандвичи, бургери и пица и той седна на една маса сред студенти, хора на изкуството и струпалата се на улицата тълпа. Почувства се стар в сравнение с повечето от тях, но в момента не даваше пет пари.

Погледна момичето на съседната маса, което четеше задълбочено книга. Пиеше капучино, до чашата стоеше недоядена салата. Беше забола нос в книгата. Забеляза, че е красива, с лъскава черна коса до раменете и приятно излъчване. Имаше огромни очи и невинно лице. По едно време вдигна глава, усмихна му се, след това отново се зачете. Филип си поръча хамбургер и чаша кафе, а когато му донесоха бургера, го изяде бързо. Беше много гладен след дългата разходка. Момичето вдигна поглед от книгата и отново му се усмихна. Приличаше на дете и той предположи, че е студентка в Нюйоркския. Около тях имаше само студенти. Бяха в самия край на кампуса. Тя обаче изглеждаше много по-зряла от студентите. Не се сдържа, когато тя отново вдигна поглед, и заговори:

— Сигурно книгата е хубава — предположи той със срамежлива усмивка. Не искаше да си помисли, че я сваля. Просто се държеше приятелски. Всички около тях бяха небрежни, спокойни.

— Наистина е хубава — отвърна тя и се усмихна още по-широко и той едва сега забеляза колко е красива. Приличаше на реклама за нещо младежко, хубаво и здравословно. Беше в бели дънки, тениска и

сандали, тъмната ѝ коса блестеше, толкова беше чиста. Засмя се и му показа какво чете. — Наръчник за учителя, но е много добър. Преподавам на четвърти клас. — Беше много подходяща за тази професия. — Започвам първата си работа след две седмици. Вчера пристигнах от Уисконсин. — Тя беше просто невероятна. Приличаше на ангел, паднал от небето. Наскоро завършила, учителка в начално училище, вчера пристигнала от Средния Запад. На по-чисто създание не би могъл да попадне. Надяваше се градът да не я погълне и омърси. — Днес си намерих апартамент — добави тя и на него му се прииска да я предупреди да не говори с непознати. — Имам четири съквартирантки. Бяха пуснали обявата в един сайт. — Беше толкова невинна, също като дете от някой постер и на него му се прииска да я осинови на мига.

— Проверихте ли ги преди това? — попита предпазливо той и изпита желание да я защити.

— Студентки са — разсмя се тя. — Брат ми каза същото. Не ми приличат на убийци. Апартаментът е много симпатичен. Имам си стая колкото килер, но пък е евтина.

— Брат ви е прав — предупреди я Филип. — На всяка цена да ги проверите. — В този момент беше доволен, че няма дъщеря, която прилича на нея. Беше достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща и този факт го смути. Сигурно беше решила, че е някой перверзен дъртофел, освен това беше разрошен, след като изфуча от апартамента и вървя бързо няколко часа, за да се успокои след скандала с Аманда. Беше чувал обидите ѝ и преди, но неочаквано тази вечер му се сториха много по-грозни.

— Според мен са свестни. По-млади са от мен, не са се дипломирали, само момичета са. Колко зле може да е положението при деветнайсетгодишни?

— Много зле — заяви подозрително той, но остана облекчен, когато разбра, че са момичета. Това му звучеше по-обнадеждаващо. Не можеше да посочи причина, но неочаквано се загрижи за тази напълно непозната. Тя беше толкова невинна и мила.

Сервитьорката му доля кафе, а момичето бодна хапка салата. Тъй като се заговориха, тя затвори книгата.

— Къде ще преподавате? — попита внезапно той.

— Разпределили са ме в едно училище в Харлем — усмихна се отново тя. — Знам, знам, че районът е опасен. Ще се справя. Практиката ми беше в бедняшките квартали в Детройт, където по всяка вероятност е много по-зле, отколкото тук.

Той я погледна, без да крие ужаса си. На нея всеки момент можеше да ѝ се случи нещо и тя дори нямаше да се усети.

— Как са ви пуснали родителите ви? — учуди се той и момичето пак се разсмя.

— Родителите ми починаха, когато бях на осем. Живея с омъжената си сестра. Тя ми има доверие.

— Нью Йорк е опасен град.

— Също и Детройт. Там се справих.

— Много сте смела — отбеляза той, погледна я втренчено и се запита на колко ли е години. Може и да беше по-голяма, отколкото изглеждаше, или да имаше черен колан по карате. Надяваше се да умее да се защитава. Прииска му се да добави „или много глупава“, но премълча. — На колко години сте?

— На двайсет и осем. Току-що приключих с учителския курс, след като защитих магистърска степен. Винаги съм искала да живея в Нью Йорк. Мечтаех да стана актриса, но накрая се захех с преподаване. Харесва ми. Обичам децата. Две години бях в Корпуса на мира в Южна Америка. — Значи у нея се криеше много повече, отколкото личеше на пръв поглед. Тя беше много открит човек и очевидно много независима, не се страхуваше от новото. — Смятах да поработя една година в Индия, но вместо това се озовах тук. Сестра ми много се притесняваше от Ню Делхи. Реши, че ще се разболея.

— Така е. — След това ѝ зададе странен въпрос. — Винаги ли се държите толкова приятелски с непознати?

Тя се разсмя отново и поклати глава.

— Не, но вие ми се струвате честен човек. Наоколо е пълно с хора. Едва ли ще пробвате да ме убиеете наред открито кафене.

— Мога да бъда и опасен — отвърна той и двамата избухнаха в смях.

— А опасен ли сте?

— Не.

— С какво се занимавате? — Значи и тя проявяваше любопитство към него. Беше ѝ се сторил разстроен, когато седна, но

сега вече се беше поотпуснал и ѝ се видя по-приятелски настроен. А и разговорът с него потече интересно.

— Работа за „Фабриката“ — отвърна кратко той. Не спомена, че е главен финансов съветник, нито че майка му я притежава.

— Имат страхотни неща — възкликна тя. — Сестра ми и брат ми си купиха всички мебели оттам. Мебели ли продавате?

— Не, работа в офиса. Във финансовия отдел.

— Връзва се. Реших, че сте адвокат или banker.

— Толкова ли надут изглеждам?

— Не — засмя се тя. — Но сте с хубави обувки и костюм. Сигурно вратовръзката ви е натъпкана в джоба.

Той се усмихна и я извади. Беше тъмносиня, от „Ермес“. Тя, изглежда, умееше да преценява хората и бе пътувала по света.

Поговориха известно време, тя разказа за преживяванията си в Корпуса на мира и той призна, че е учил в „Харвард“, когато тя му каза, че е била в „Дюк“. Беше умно момиче, разговорът с нея се лееше и колкото и откачено да звучеше, му се прииска да я види отново. Не спомена, че е женен, а и тя не попита. Сигурно си мислеше, че е разведен, защото призна, че е на четирийсет и шест, когато заговориха за бизнеса и „Харвард“. Нямахше желание да излиза на срещи с нея, просто искаше да поговорят отново. Беше станало полунощ и той реши да я изпрати, но преди да стане, ѝ подаде визитката си.

— Може и да ви прозвучи глупаво, сигурен съм, че умеете да се грижите за себе си, но ако има нещо, с което мога да ви помогна, ми позвънете. — Подаде ѝ визитката, на която пишеше, че е главен финансов съветник.

Тя не я погледна и я пъхна в книгата, за да отбележи страницата, до която беше стигнала.

— Благодаря, много сте мил — усмихна се широко тя и разкри прекрасни зъби.

— Може ли някой път да ви позвъня? — попита той и не можа да повярва, че е изрекъл тези думи. Беше женен мъж. Защо да ѝ звъни?

Тя обаче кимна, усмихна се и написа номера на мобилния си телефон на листче, след това му го подаде. Получи се съвсем простичко. В една напълно необикновена вечер той се почувства отново като хлапак, като свободен човек. Държа се така, сякаш нямаше никакви грижи, сякаш у дома не го очакваше съпруга, която в скоро

време щеше да стане федерален съдия и мислеше, че не притежава грам смелост. След това се сети, че не знае нещо много важно.

— Как се казвате?

И двамата избухнаха в смях. Така бяха потънали в разговор, че бяха забравили да се представят. Неговото име беше на визитката, но тя не я беше погледнала.

— Казвам се Тейлър Дийн — отвърна тя и протегна ръка.

Когато той я стисна, откри, че хвататът ѝ е силен, но не прекалено и едва сега забеляза колко са красиви ръцете ѝ.

— Аз съм Филип Грейсън. — Надяваше се тя да не познае името Грейсън и да не го провери в Гугъл. Беше сигурен, че ако разбере кой е, ще се подплаши. Нямахше причина да подозира, че тя ще разбере.

— Благодаря, Филип — усмихна се тя и поиска сметката, но той вече я беше платил, когато отиваше до тоалетната. Беше му струвала десет долара, които за нея сигурно бяха много пари.

Когато разбра какво е направил, тя му благодари искрено и двамата станаха. Беше висока, с красиво тяло. Стори му се съвършена.

Тръгнаха си от заведението заедно и тя пое към апартамента, който беше наела. На него му се прииска да я изпрати, но у дома го чакаше съпругата му. Освен това тя бе младо момиче. Той беше осемнайсет години по-възрастен, а това си беше много голяма разлика, беше женен, заради което сценарият ставаше невъзможен. Знаеше, че едва ли някога ще я види отново и рано или късно ще изхвърли телефонния ѝ номер. Пъхна бележката в джоба на сакото като кичур коса или таен код. Случилото се му се струваше истинско вълшебство, също и тя.

— Да се пазиш, Тейлър — подвикна той, след това спря такси. — Успех — добави искрено той, което ѝ подсказа, че повече няма нито да го чуе, нито да го види.

Помаха, докато таксито се отдалечаваше, а на Филип му се прииска да изскочи и да я последва.

Мисли за нея през целия път и пожела отново да бъде млад и свободен. Тейлър се беше появила в живота му с двайсет години закъснение. Беше женен от деветнайсет. А преди двайсет години, тя е била на осем. Каква жестока приумица на съдбата. Когато влезе вкъщи, всички лампи бяха загасени. Аманда си беше легнала и спеше

дълбоко. Нямахте бележка, тя не се размърда, не се извини и не го беше дочакала.

Филип се съблече и внимателно прибра листчето с номера на Тейлър в портфейла си. Знаеше, че няма да ѝ позвъни, но само като виждаше бележката, щеше да си припомня с колко сладко момиче е разговарял тази вечер, учителка на четвъртокласници, дошла от Уисконсин, за да постъпи на работа в Харлем. Усети как в гърлото му набъбва буца, докато се събличаше, за да си легне до Аманда. Тя вече не му приличаше на жена, беше се превърнала в съдия и човекът, с когото бе живял толкова години, мислеше, че е безгръбначно. Опита се да прогони Тейлър от мислите си и най-сетне заспа.

16.

На следващата сутрин Аманда се държа така, сякаш нищо не се беше случило. Не попита Филип нито къде е бил, нито какво е правил. За нея всичко си беше нормално, не спря да дърдори за партито, което искаше да организира по случай встъпването си в длъжност. Преди това искаше да организира друго парти за Деня на труда в Хамптънс, само за важни хора. Очевидно бе, че е преминала на нова скорост и се подготвяше да влезе в съвършено нов свят, че се чувства значима и очаква той да е до нея и да върши онова, което тя е решила, че е важно за новото ѝ положение. Каза му, че в неделния брой на „Ню Йорк таймс“ ще има уведомление за назначението ѝ.

— И не забравяй да си купиш нов костюм за церемонията — напомни му тя, на тръгване за работа. Чакаха я много задачи в офиса. Трябваше да прехвърли делата си на партньорите, преди да напусне. Държеше се така, сякаш животът на Филип е станал маловажен и единственият важен е нейният. — Да кажеш на майка си — нареди тя на вратата. — Може да реши да организира парти в моя чест.

Аманда очакваше всички да я величаят и макар да не можеше да понася свекърва си, едно парти, организирано от нея, щеше да привлече влиятелни хора. Аманда вече бе новата кралица, а Филип бе принизен до ролята на неин роб. Според нея тя бе много повече от семейство Грейсън.

Филип намираще арогантността ѝ за противна и не ѝ каза, че двамата с Оливия не си говорят. Последното, което щеше да направи, след като вече знаеше за връзката ѝ с Питър Уилямс и отношенията им, бе да я моли да организира парти в чест на Аманда. Тази работа щеше да почака.

Когато стигна в офиса, прегледа съобщенията и имейлите. През всичкото време имаше чувството, че портфейлът му прогаря дупка в джоба. Знаеше какво има вътре и какво мисли по въпроса. Най-сетне извади листчето, на което Тейлър с едър, ясен почерк си беше написала номера. Нямахше намерение да ѝ звъни, не знаеше какво да ѝ каже, ако

й звънне, но така и не успя да се сдържи. Импулсът се оказа по-силен от него. Набра номера и се заслуша в звъненето. Искаше да затвори, но не можа. Нямаше никаква представа какво да каже. Тя вдигна на третото позвъняване.

— Тейлър? — прошепна едва чуто той.

— Да?

Очевидно тя нямаше представа кой е, но невинността в гласа ѝ бе същата както предишната вечер. Все още си я представяше как се усмихва в кафенето. Беше свежа като пролетен ден.

— Здравей. Обажда се Филип Грейсън — започна той и се почувства глупаво. Ами сега какво? Какво да прави? — Просто исках да ти кажа колко ми беше приятно, че се запознахме. — Не беше правил подобно нещо от двайсет години. — Прииска ми се да ти кажа здрасти.

— Здравей — отвърна тя и по гласа ѝ пролича, че се усмихва. — И на мен ми беше приятно. Тъкмо отварях кашоните. Книгите ми са натрупани чак до тавана. Май ще трябва да отскоча до „Фабриката“ и да си купя библиотека. — Докато тя се смееше, той си я представи заобиколена от книги.

— Да отидем заедно — предложи той и остана силно изненадан. Само това му липсваше, да се появи в някой от магазините с красива млада жена. Всички го познаваха. — Всъщност, питах се дали искаш да обядваме заедно. Имаш ли време?

Тя не се поколеба, което му подсказа, че за нея няма значение на колко е години. Тя обаче все още не знаеше, че е женен.

— Супер. Къде да се видим?

Той предложи ресторант в Уест Вилидж и се разбраха да се видят в един часа. Тя бе млада, енергична, жизнена и той се почувства като глупак, докато затваряше. Какви, за бога, ги вършеше? Нямаше никаква представа. Никога преди не беше вършил подобна глупост, но му се стори, че някаква сила го тласка към това момиче. Просто трябваше да я види отново.

След това помоли секретарката да му намери новия каталог. Щеше да го вземе на обяда и да ѝ помогне да си избере библиотека, а след това да ѝ я изпрати. Имаше желание да я защитава, искаше да улесни по някакъв начин живота ѝ. Тя извикваше най-положителните му инстинкти. Освен това жестът беше незначителен. Няколко минути

по-късно секретарката му остави каталога на бюрото. Той пък пристигна на срещата десет минути по-рано.

Тя беше в розова памучна пола, съчетана с бяла блуза, а лъскавата ѝ коса се стелеше по раменете. Приличаше на момиче от реклама на шампоан. Беше със същите сандали като снощи. Въпреки горещината изглеждаше безупречно, когато влезе в ресторанта и тръгна към него с усмивка.

— Благодаря ти, че дойде — каза вместо поздрав той и се изправи, а тя седна срещу него в сепарето.

— Признавам, че с удоволствие избягах от хаоса вкъщи — заговори весело тя, а той си спомни, че ѝ е донесъл каталог и ѝ го подаде.

— Мислех да изберем библиотека, ако знаеш какъв размер ти трябва. По-лесно е, отколкото да ходим до магазина. Мога да ти я доставя.

Първоначално тя го погледна изненадано, след това се зарадва. Той се държеше мило и тя го дари със срамежлива усмивка.

— Да не загазиш? — попита загрижено Тейлър и той се разсмя. Беше толкова невинна, млада и искрена. — Държа да я платя. — Не искаше да се възползва от него.

— Няма да загазя. Не е кой знае какво, честна дума. Освен това получавам огромни отстъпки. Ще бъде подарък, стига да ми позволиш.

Тя се почувства неловко, но не искаше да го нарани.

— За мен това е огромен подарък — рече тя с благодарност, докато разглеждаше каталога и откри библиотека с точния размер и му я показа. Струваше деветдесет и девет долара и той бе сигурен, че следобеда ще може да ѝ я достави. Отбелязаха страницата, след това поръчаха обяд. Тя отново поиска салата и този път той реши да яде същото. Когато му я донесоха, той не можа да преглътне и хапка. Единственото му желание бе да си говори с нея. Чувстваше се нервен. Дланите му се потяха и в края на обяда разбра, че трябва да е откровен с нея.

— Тейлър — започна той, след като сервитьорката наля айскафе и на двамата. — Искам да съм напълно откровен с теб. За мен ти си най-невероятната млада жена, която съм срещал. Нямам никаква представа какво търся тук. Знам обаче, че трябваше да те видя. Снощи

ме порази. — По-открит от това не можеше да бъде и тя остана трогната.

— Наистина ли? Не знам как, защото не съм направила нищо.

— Напротив. Ти си глътка свеж въздух в живота ми. Мога да ти бъда баща, но когато съм с теб се чувствам като хлапак. Ти си толкова мила, открита, жизнена. Неочаквано осъзнах, че двайсет години съм бил мъртъв. Само че има нещо, което трябва да ти кажа. Не знам какво ще означава за нас, нито накъде ще поемем от тук насетне. Женен съм от деветнайсет години. Нямаме деца. Съпругата ми не искаше. Тя е адвокат. Невероятно умна жена е, винаги съм я уважавал. Никога не съм ѝ изневерявал, но наскоро си дадох сметка, че не съм бил честен със себе си по отношение на връзката ни. Не я обичам, дори не я харесвам. Не ми е приятно да го призная, но е истина... сигурен съм, че и тя не ме обича. Не мога да живея по този начин. Не съм ѝ казал нищо, нито съм направил нещо по въпроса, не знам и дали ще направя. Когато вчера се появи в живота ми, когато те видях в кафенето, единственото ми желание беше да се срещнем отново. Само че не искам да се заплитаме в нещо лошо. Имаш ли желание да се срещаме, за да обядваме заедно или да прием кафе, докато не реша какво ще правя? Уверявам те, че ако нещата останат същите, няма да се виждаме повече. Сега обаче просто не знам. По-откровен с теб няма как да бъда.

Тейлър мисли дълго, накрая кимна. И тя не искаше да се заплита в такава връзка. Никога досега не беше излизала с женен мъж и нямаше желание да започва. Харесваше го, но мислеше, че е свободен. Добре поне че ѝ каза истината. Изпита уважение към него и разбра, че не му е било лесно.

— Добре, стига да се ограничим до обяд и вечеря. Харесвам те — призна тя. — Според мен си свестен човек. Никой не трябва да е с човек, когото не обича. Заслужаваш щастие, колкото и всеки друг.

— Ти също. — Той нежно стисна ръката ѝ в своята. — Обещавам да реша как да постъпя в най-скоро време. Между нас може и да не се получи нищо, но съм благодарен, че те познавам.

При тези думи тя грейна.

— И аз. Можем да си останем просто приятели.

Филип премълча, не ѝ каза, че не изпитва такива чувства към нея. Искаше да я прегръща, да я люби. Никога не бе изпитвал подобни

чувства към Аманда. Струваше му се нередно, че предишната вечер го е ударил гръм.

— Имаш думата ми, Тейлър, че няма да те забъркам в нищо. Ако усетя, че става сложно, ще изчезна. — Тя се натъжи при тези думи и притисна устните му с пръсти. — Никъде няма да ходя — увери я той, — освен с теб. — Имаше странното чувство, че съдбата е подхвърлила невероятен подарък в скута му и той не искаше да го изпусне. Стори му се, че е писано да стане така. Плати, когато се наобядваха, и я погледна с много обич. — Кога ще те видя отново?

— Не знам.

Тя се чувстваше малко уплашена. Той беше влиятелен човек и тя трябваше да помисли над казаното. Много ѝ се искаше да сподели със сестра си, но тя нямаше да одобри. Женен мъж ли? Няма начин. Дори като приятел. Вече можеше да каже със сигурност, че Филип иска да ѝ бъде нещо повече от приятел, а и тя беше привлечена от него. Той беше много красив, макар и доста праволинеен. Тя обаче харесваше неговия тип. Брат ѝ бе същият, работеше като банкер в Уисконсин, със съпруга и три деца, а беше десет години по-млад от Филип. Сестра ѝ беше на четирийсет и три и имаше четири деца.

— Какво ще кажеш утре да обядваме — попита я Филип, докато излизаха от ресторанта, и тя го погледна със съжаление. — Да не би да ти се струва твърде скоро?

— Да... не... — заекна тя. — Не знам. — С него ѝ беше толкова спокойно, чувстваше се защитена, усещаше, че се влюбва, а едва вчера се бяха запознали. Истинска лудост и за двамата. А за него дори повече. Той имаше съпруга. Не ѝ се струваше женен, но се оказа, че е. Добре поне че нямаше деца. Не искаше да съсипе нечий дом и семейство, но в известен смисъл тъкмо това правеше. Почувства се колкото виновна, толкова и щастлива и развълнувана. Не можеше да устои на вниманието, с което той я обсипваше. Беше ѝ казал, че никога досега не е изневерявал на жена си, но тя също не беше имала връзка с женен мъж. Имаше гадже в продължение на четири години, докато беше в колежа, но се разделиха преди година. Оттогава не се беше запознала с друг, на когото да държи.

Тогава той си спомни нещо друго.

— Каж ми адреса си.

— У нас ли ще дойдеш? — изстреля нервно тя, а той се засмя и я прегърна през раменете. Много му се искаше, но знаеше, че това ще сложи край на добрите му намерения.

— Не, глупаче, искам да ти доставя библиотеката. — Тя също прихна и му го записа. — Ще видя какво мога да направя, ако я има в наличност. — Ако я имаше в склада, щеше да наеме частен бус да я откара. Повече не можеше да направи, но поне щеше да ѝ осигури нещо, от което тя се нуждаеше, и да ѝ достави радост.

— Благодаря — отвърна простичко тя.

Той погледна часовника си и едва сега забеляза, че е закъснял с половин час за съвещание.

— Да обядваме заедно утре?

— Ами... добре! — съгласи се тя. И на нея ѝ се искаше да го види.

— „Кафе Клуни“ — избъбри той преди тя да реши нещо друго и я целуна леко по устните. Спря такси и автомобилът закова пред него със скърцащи гуми. Отвори вратата и се качи. Усмихна ѝ се, а тя го погледна като замаяна. — До утре, в един — провикна се той през прозореца и тя помахаша с ръка.

Обади се в склада в покрайнините. Там имаха библиотеката. След това позвъни на секретарката си, помоли я да поръча бус за доставки и ѝ продиктува адреса на Тейлър. Отне му не повече от пет минути, след това ѝ се обади и ѝ каза за доставката, да не би да излезе.

— Извинявай, че се разбързах така. Закъснял съм за среща. Благодаря ти, че се съгласи да се видим за обяд. Не знам какви ги върша, но мисля, че си най-прекрасната жена, която някога съм срещал.

— Ти дори не ме познаваш — напомни му смутено тя.

— Надявам се и това да стане — отвърна той съвсем искрено. — До утре, Тейлър.

Втурна се в сградата и се вмъкна на съвещанието почти с цял час закъснение. Брат му Джон седеше на конферентната маса, но майка им я нямаше. Съвещанието беше по въпросите на финансирането и дизайна, за цените на артикулите и тя не трябваше да присъства. Когато си тръгнаха, брат му го погледна изпитателно.

— Добре ли си? Изглеждаш странно.

— Защото се чувствам странно — отвърна уклончиво той. — Вчера са избрали Аманда за федерален съдия. Сега е решила да преустрои целия свят.

— Успокои ли се за мама?

— Може би. Още не знам. Не съм мислил по въпроса. — След като знаеше какви ги върши с Тейлър, дали не трябваше да каже в какво се е забъркал. В този момент възраженията му към Питър Уилямс и обвиненията към майка му изглеждаха странни дори за него. Може би така се случваха нещата в живота. Все още не си беше позволил да мисли по този въпрос. Добре поне че не беше спал с нея. И нямаше намерение да го направи, преди да си изясни всичко.

Когато се прибра у дома вечерта, Аманда подготвяше списъци. Бяха за партита, за обществени събития, на които искаше да отиде, за комитети, в които да постъпи, задължения, които да възложи на него.

— Каза ли на майка си? — попита тя и вдигна очи.

Той поклати глава.

— Не съм я виждал днес.

— Можеше да й позвъниш. — За Аманда новината беше страхотна и целият свят трябваше да я приветства. Беше казала на родителите си, след това изпрати имейли на всички познати.

— Нямам представа къде е — отвърна честно Филип.

След това тя му подаде списък с всичко, което той трябваше да купи, да подпише и да свърши. Списъкът беше внушителен. Имаше чувството, че постъпва в морската пехота.

Отвори бутилка шампанско, защото се чувстваше виновен заради обяда с Тейлър. Аманда не знаеше, но той знаеше. Подаде й чаша шампанско и тя му се стори доволна.

— Благодаря, Филип.

Той вдигна тост в нейна чест и се опита да прогони Тейлър от мислите си. Образът ѝ отказа да се махне.

— Къде беше снощи? — попита най-сетне тя. Не се извини за казаното. Искаше да знае къде е бил.

— Отидох пеша до Вилидж, изядох един бургер и взех такси до вкъщи. — Това беше самата истина. Не ѝ каза, че се е запознал с най-невероятното момиче на света.

— Извинявай, че ти скапах настроението — каза примирено Аманда, — но е истина. За мен ще бъде по-добре, а също и за

положението ми, ако майка ти те направи изпълнителен директор. Държа да я попиташ — настоя Аманда. Според нея нямаше причина Оливия да не се оттегли, за да може кариерата на снаха ѝ да напредне. Това бе значително по-маловажна стъпка за Филип, отколкото придобивка за нея, но и той, разбира се, щеше да има някаква полза. Така и двамата печелеха, а Оливия и без това беше на възраст за пенсиониране.

— Защо не я попиташ лично? — предложи студено той. — Сигурен съм, че ще те изслуша с огромен интерес.

— Според мен ти трябва да упражниш натиск. Заплаши я, че ще напуснеш.

— И после какво? Ами ако тя приеме оставката ми? Искаш да преобърнем наопаки цялата фирма, за да можеш ти да се хвалиш, че си омъжена за изпълнителен директор ли? Ами ако ме уволни? Тогава ще си омъжена за безработен и положението ще изглежда още по-зле. — Той се шегуваше само отчасти.

— Тя няма да ти позволи да напуснеш, Филип. Син си ѝ.

— Мама няма да отстъпи мястото си на изпълнителен директор заради теб. Вече ти казах, че не искам поста ѝ. Моят е достатъчно труден. Нейният пък е кошмарен. Изобщо не бързам да заема мястото ѝ, нищо че ти ме имаш за мекотело. Тя носи повече отговорност от всеки, когото познавам, в която и да е фирма и се справя дяволски добре. Дори не съм сигурен, че мога да върша работата ѝ. Всъщност, сигурен съм, че не мога. Така че проблемът е твой. Ако останеш с мен, ще получиш единствено финансов съветник. Само че като гледам, това изобщо не те урежда. — Този път ѝ говореше много по-убедено от когато и да било преди, защото моментът бе настъпил. Тя беше прекалила с обидите.

— Не знаех, че ми даваш право на избор. „Ако остана с теб.“ Това някакъв намек ли е, Филип? — присви тя очи.

— Винаги си имала този избор — подчерта ясно той.

— Това заплаха ли е?

— Не, но нямам намерение да променям живота си, гардероба си и кариерата си както ти е угодно на теб, само защото си станала съдия.

— Това е изключително постижение — напомни му кисело тя.

— Да, така е. Гордея се с теб. Само че нямам намерение да плащам назначението ти с достойнството си, или топките си, както ти

обичаш да казваш. Те са си мои и не са част от сделката.

— А кое е част от сделката тогава? Готов ли си да използваш парите на семейство Грейсън, за да направиш дарение за мен, за да подпомогнеш кариерата ми? Това е най-малкото, което можеш да направиш, след като не смееш да поискаш от майка си по-добра работа.

— Не знам колко от „парите на семейство Грейсън“ мога да даря. Майка ми взема тези решения и бордът. Ако не им хареса, няма да дарят нищичко. Това не зависи от мен.

— Тъкмо това имах предвид, Филип. Ти нямаш никаква тежест и нищо не зависи от теб. — Тя го погледна с неприкрито отвращение.

— Имам тежест, но не много. Никога не съм твърдял, че имам. Един ден това ще се промени, но няма да е сега. Ти просто прибързваш. Майка ми все още е начело на парада. — В този момент му хрумна, че макар почти да не познаваше Тейлър, тя едва ли щеше да го попита колко от „парите на семейство Грейсън“ е готов да дари. Дори след двайсет години не можеше да си я представи толкова груба и пресметлива. Остана изумен, че Аманда проявява подобна наглост.

— Налага се да поговорим отново по този въпрос — заяви Аманда с най-ледения си глас.

— Може, нямам нищо против, но няма да стигнеш много далече.

Аманда не отговори. Допи шампанското си и се качи на горния етаж, за да напълни ваната. Днес щяха да вечерят с един от партньорите ѝ. В ресторанта тя накара Филип да се почувства като нищожество. Даде на всички да разберат, че тя е звездата. Освен това на няколко пъти го нарече „най-обикновен финансов съветник“. Аманда се забавляваше славно, а той кипеше от яд, докато се прибираха.

— Това ли ме очаква от сега нататък? Унижение, когато излизаме, защото ти си федерален съдия, или по-точно казано ще бъдеш? Ще стане доста неприятно.

— Тогава накарай майка ти да ти осигури по-добра работа — натякна студено тя.

Това бе началото на война. Аманда беше погнала майка му и го използваше като оръжие. Той бе в крайно неизгодно положение. Тя се опитваше да го накара насила да получи работата на изпълнителен директор и смяташе да го унижава, докато не стане нейното. Филип

обаче нямаше желание да ѝ играе по свирката. Аманда не знаеше, но по този начин подписваше смъртната присъда на съвместния им живот.

А той си припомни едва когато си легнаха, че не са се любили, откакто бяха на яхтата. Отношението ѝ му беше толкова неприятно, че нямаше дори желание. Замисли се над всичко, постави всяко незначително събитие под микроскоп, защото снощи се беше запознал с едно момиче в някакво кафене, но също така, защото Аманда прекаляваше от твърде отдавна, а сега положението бе станало още по-зле. Той не беше забравил загрижеността, която майка му прояви на яхтата. Беше го попитала дали Аманда му е достатъчна. Той вече не знаеше. Отново си зададе този въпрос. Просто не беше сигурен.

Тази вечер не си казаха и дума повече. Тя не се опита да го прелъсти, нито пък той нея. Не искаше да ѝ дава никакви „награди“ за безобразното поведение, още повече, че тя го отблъскваше дотолкова, че дори не беше сигурен, че ще го вдигне, но и нямаше желание да пробва. Аманда пък изглеждаше доволна от начина, по който протичаха нещата. И без това беше намекнала, че няма намерение да спи с него, докато не получи по-добра работа. Той пък нямаше намерение да се остави да го изнудват. Бяха стигнали до безизходица. Филип не можа да спи през цялата нощ и излезе на работа, докато Аманда беше под душа.

Изглеждаше напрегнат, когато се видя с Тейлър за обяд. Разправията с Аманда предишната вечер му беше вгорчила настроението. В мига, в който видя младата жена, се разведри и няколко минути по-късно се смееше като момче.

— Невероятен си! — започна тя в мига, в който той пристигна.

— Ти също — усмихна се Филип и посегна към ръката ѝ.

— Не, за мен наистина си невероятен — настоя тя. — Библиотеката пристигна в шест часа вчера. Съвършена е. Хората, които я донесоха, я сглобиха и я наместиха точно където трябва. Побра всичките ми книги и вече не се търкалят по пода. Леле! Ти си истински чудотворец — завърши тя с благодарност и той се усмихна.

Беше направил за нея нещо незначително, нещо, което дори не му беше коствало усилие, и беше доволен, че е успял.

По време на обяда говориха за детството ѝ, как родителите ѝ са загинали в челен сблъсък, когато тя е била на осем. Сестра ѝ тъкмо се била омъжила и тя отишла да живее при нея и останала у тях, докато

не започнала да учи в колеж. Брат ѝ бил на шестнайсет и също живеел с тях, преди да постъпи в университета две години по-късно. Призна, че зет ѝ бил истински ангел, след като е търпял всички. Спомена, че била много близка със семейството си. След това попита за неговото.

Докато я слушаше, сякаш видя живота си по друг начин. Майка му пътуваше много, но не беше мъртва. Не бяха сираци, животът им беше чудесен, а тях ги глезеха и баща им, и баба им. Едва сега забеляза контраста с нейния живот и колко лесно му е било. Сравнението го накара да се смути.

— Мама имаше много работа — обясни той, — непрекъснато беше в командировки, затова татко и баба се грижеха за мен през повечето време. Баба живееше с нас, а мама се прибираще между пътуванията. Имам две сестри и брат и ми се струва, че голямата ми сестра е колкото твоята, а най-малката, с която вече не се виждам, е малко по-млада от брат ти.

— Защо не се виждате?

Тя се натъжи, сякаш това бе нещо, което не можеше да си представи. Тя беше много близка със семейството си, въпреки че родителите ѝ вече ги нямаше или може би тъкмо заради това. Филип не беше сигурен.

— Дълго е за разказване, но тя доста се разстрои, когато татко почина. Побесня, защото мама я нямаше. Беше в командировка. Разсърди ѝ се, затова по-късно се премести да живее в Лондон. Беше на двайсет. Вижда се с мама и баба, когато идва в града, а сестра ми, доколкото знам, я е виждала преди няколко години. Тя предпочита да се държи на разстояние. Нямаме много общо. Понякога в семействата стават подобни неща.

— Знам — погледна го тя с неприкрито съчувствие. — Трябваше да работя след училище, за да платя за колежа и следдипломната квалификация. Парите на нашите от застраховката свършиха преди това, защото ги използвахме за следването на брат ми. Добре че всичко се получи както трябва — продължи тя със слънчева усмивка и той усети как сърцето му се устремява към нея и се почувства като един противен, разглезен хлапак. А настояването на Аманда за „дарение от парите на семейство Грейсън“ за благотворителните ѝ каузи с единствената цел по-лесно да си осигури желаното социално положение беше повече от противно.

Тейлър беше истинска, докато Аманда напълно фалшива. А Филип бе благословен през целия си живот. Сега щеше да умре от срам, ако трябваше да ѝ каже кой е и какво имат и защо библиотеката, която беше поръчал да доставят, беше едно нищо за него. Всичко това бе благодарение на майка му. Съдбата на Тейлър много бързо промени схващанията му за неговия живот.

Докато говореха за времето, което тя беше прекарала в Корпуса на мира, той спомена, че е ходил в Европа, Италия и Франция. Не ѝ каза, че е почивал на деветдесетметрова яхта, просто спомена, че е бил на семейна почивка, на която не е дошла единствено най-малката му сестра. Тя остана впечатлена, че са отишли заедно. Имаше толкова много неща, които той не можеше да разкрие за себе си, защото, ако дори споменеше, тя щеше да остане шокирана от начина му на живот, който той приемаше за даденост. Разбра го, докато слушаше разказа ѝ.

Тя спомена, че говори свободно испански. За малко да я разпределят в училище в испанския Харлем. Тя се вълнуваше за работата, която ѝ предстоеше да започне, и говореше непрекъснато за нея. Когато се наобядваха, на него никак не му се искаше да я остави. Тейлър се извини, че на следващия ден не могат да се видят. Трябвало да отиде на инструктаж в новото училище, но през уикенда щяла да е свободна. Той нямаше търпение да се видят, но се налагаше да прекара известно време с Аманда. Не знаеше какви са плановете ѝ, въпреки че сега тя беше доста заета покрай подготовката да напусне офиса и прехвърлянето на делата си на други.

— Ами вечеря в понеделник? — попита Филип и Тейлър се съгласи. — Ще ти позвъня през уикенда, ако успея. — При тези думи тя замълча и Филип я погледна. Стори му се тъжна и той усети как тъгата ѝ го прорязва като нож.

— От време на време забравям, че си женен — прошепна тя.

— И аз. Бракът ни е странен. Аз позволих да стане така, а сега не знам как да оправя нещата.

— Ако можеш, ги оправи — настоя тя. Не искаше да съсипва брака му и му го беше казала още първия ден.

— Не знам дали искам — отвърна честно той.

— Заради мен или поради други причини? — попита все така тихо тя.

— И двете. Струва ми се, че съм се оженил не за когото трябва. Всички са го знаели, с изключение на мен. Студенината ѝ ми се струваше предизвикателство. Сега разбирам, че е невъзможно да се живее по този начин. Все едно живееш в иглу. — А на фона на топлотата на Тейлър той дори не искаше да се опитва. — Скоро ще измисля как да постъпя. Кълна ти се.

Налагаше му се да вземе решение. Това положение не можеше да продължи дълго, а изискванията на Аманда ставаха все по-възмутителни. Благодарение на Тейлър той започваше да прозира истината. Тя бе катализаторът, който Филип не бе очаквал да се появи. Всички проблеми с Аманда лъснаха, а те винаги бяха съществували, просто той бе отказвал да ги види.

Преди да се разделят с Тейлър, той я целуна нежно по бузата и обеща да ѝ позвъни през почивните дни, просто за да я чуе. Оказа се, че Аманда ще остане в офиса целия уикенд, за да работи. Не бе споменала нито дума. В събота следобед той звънна на Тейлър и двамата излязоха на разходка в Сентръл Парк, спряха да погледат езерото, как пускаха модели на лодки, послушаха изпълненията на няколко банди и полежаха на тревата върху одеялото, което тя беше донесла. Останаха до шест, просто лежаха и си говориха, гледаха клоните на дърветата. По едно време той се обърна на една страна, подпря се на лакът и се наведе, за да я целуне. Устните ѝ бяха меки и сякаш се разтопиха под неговите. Имаше чувството, че никога не е вкусвал нещо толкова сладко през живота си.

След това я заведе в центъра и седнаха да вечерят в таверна „Минета“, едно от любимите му заведения. След това я изпрати до тях и се прибра. Беше станало десет и той влезе пет минути преди Аманда. Тъкмо беше пуснал телевизора и тя предположи, че си е бил вкъщи цялата вечер. Чувстваше се замаян след часовете, прекарани с Тейлър и целувките им в парка. Неочаквано полудя, когато видя Аманда. Положението се превърна в кошмар за броени секунди.

— Добре ли си? — попита тя и се вгледа напрегнато в него.

— Да.

— Да не ти е лошо?

Очевидно бе забелязала нещо, макар да не разбираше какво. Не грешеше. Стомахът му се сви, когато си помисли какво прави. Не искаше да нарани Тейлър. Тя не го заслужаваше. Дори изпита жал към

Аманда, въпреки че се оказа кръгла глупачка. Играеше с високи залози и ако продължаваше да настоява, щеше да изгуби.

Филип си легна рано и заспа веднага, изтощен от непоносимото напрежение, което го измъчваше. Когато се събуди, беше утро. Аманда я нямаше, беше излязла, без дори да му остави бележка. Напоследък се беше потопила в свой свят и не му обръщаше абсолютно никакво внимание. Беше чакала назначението дълго време и сега се бе главозамаяла. Нарцисизмът ѝ ставаше нетърпим. Тя се беше превърнала в единствения обитател на тази планета.

И този ден се видя с Тейлър в центъра и решиха да направят нещо различно, нещо весело. Престориха се, че са туристи в Ню Йорк и всъщност за нея бе точно така. Качиха се на Емпайър Стейт Билдинг и когато бяха на върха, той я целуна, а градът остана в краката им, после се повози на ферибота до Стейтън Айлънд. Не помнеше някога досега да е прекарвал толкова добре в града, в който живееше. С Тейлър всичко му се струваше вълнуващо, ново. Колкото и време да прекарваше с нея, не можеше да ѝ се насити. Тя беше като наркотик, към който той се беше пристрастил. Целият му живот се преобърна само за седмица и повлече след себе си и нея. А тя все още не бе споменала нищо пред семейството си. И двамата пазеха запознанството си в тайна. Той, защото се налагаше, а тя, защото знаеше, че брат ѝ и сестра ѝ няма да го одобрят. Положението беше странно и за двамата, опасно както за единия, така и за другия. Тя можеше да остане наранена, и двамата го знаеха.

През следващата седмица се срещаха винаги когато можеха, обядваха и вечеряха заедно, опитваха се да откраднат по малко време. Отново се разходиха в Сентръл Парк, поседяха на Уошингтън Скуеър при студентите. Върнаха се в кафенето, в което се запознаха, а през следващия уикенд, тъй като Аманда работеше отново, той прекара цялото си свободно време с Тейлър. Романсът им продължаваше две седмици, виждаха се почти всеки ден, а Филип все още не бе измислил как да постъпи. Аманда, изглежда, не забелязваше безразличието му и промяната в настроението му. От една страна, той искаше тя да го спре, преди да е продължил напред, и да спаси брака им, да докаже, че го обича, докато от друга, се надяваше да не предприеме абсолютно нищо. Тя нямаше никаква представа какво става, защото се интересуваше единствено от себе си, при това повече от обикновено.

Нейният час на слава бе настъпил. Всички в офиса се суетяха около нея и тя сякаш бе забравила, че Филип съществува. Той пък запълваше празнотата с Тейлър. Младата жена се настаняваше в сърцето му като въздух в балон, докато той не усети, че ще избухне от вълнение.

В неделя двамата отидоха на уличен панаир в Малката Италия, ядоха лимонов сладолед, след това тръгнаха към апартамента ѝ. Тя предложи да му покаже библиотеката и той се почувства малко глупаво, че ще го видят съквартирантките ѝ, все млади студентки, въпреки това се съгласи да се качи за няколко минути. Когато влязоха, се оказа, че в апартамента няма никого.

Жилището беше малко, слънчево, пълно със стари мебели, повечето купени от гаражни разпродажби, намерени на улицата или избрани от благотворителни магазини. Библиотеката от „Фабриката“ изглеждаше царствена в сравнение с останалите вещи в апартамента, но той остана трогнат от семплия ѝ начин на живот. Стаята ѝ беше безупречно подредена, нямаше нито една прашинка. Приличаше на стая на младо момиче. Дрехите ѝ бяха на закачалки в гардероба, бюрото подредено, върху розовата кувертюра, донесена от дома, бяха пръснати възглавници, ушити от племенниците ѝ. Той я привлече в прегръдката си още с влизането. Косата ѝ, както винаги, имаше аромат на свежо, на него му беше безкрайно приятно да целува кожата ѝ и да усеща близостта ѝ. Тя беше с потник и дънкова пола, обула чехли, докато той беше с дънки. Преди да успее да се спре, се притискаше в нея, обзет от безумното желание да усети голотата ѝ до тялото си, а тя желаше единствено него.

Той изрита вратата на стаята ѝ, за да я затвори, да не би някоя от съквартирантките ѝ да се прибере, и няколко секунди по-късно те свалиха дрехите си и се отдадоха на страстта, неспособни да спрат, докато телата им не експлодираха едновременно и двамата се отпуснаха задъхани в прегръдките си, неспособни да помръднат. Филип не помнеше да е желал друга толкова силно, а Тейлър му се отдаде напълно. Язовирът най-сетне се беше отприщил и пороят не можеше да бъде удържан. Той изпитваше толкова силна обич към нея, че не беше в състояние да мисли трезво.

— Господи — изпъшка той и се отдели бавно от нея, за да я погледне в очите. Пред него бяха очите на жена, която бавно се

върщаше от дълбините на страстта. — Извинявай... не исках да го правя. — Нямаха избор, и двамата го знаеха.

— Извинявай — промълви едва чуто тя и си пое дълбоко дъх. — Обичам те... дори никога да не напуснеш Аманда. Поне ще имаме това.

Тогава той се разтревожи за нещо друго.

— Ти взимаш ли противозачатъчни? — Тя кимна, но и двамата бяха проявили доверие и бяха правили секс без защита, ала нито единият, нито другият бе притеснен. Всичко беше прекрасно. Тогава той осъзна нещо, докато я притискаше отново до себе си. — Искам деца от теб — прошепна той до врата ѝ. Никога не бе изричал тези думи пред друга жена, нито бе изпитвал желание да ги каже. Досега бе убеден, че не иска деца, докато не се появи Тейлър. Имаше чувството, че я е чакал цял живот. Онова, което каза, му разкри какво трябва да направи. — Няма да позволя нещата да се проточат прекалено. Ще оправя този въпрос веднага.

Тя му повярва. Не знаеше как и защо, но бе сигурна, че той ще се справи. Имаше му пълно доверие, точно както всяка жена, започнала връзка с женен мъж, но тя бе убедена, че при нея ще бъде различно. Филип я обичаше. Беше сигурна, че я обича. А и тя го обичаше.

Следобедът двамата се любиха отново и на него никак не му се тръгваше. Прибра се у дома с чувството, че в гърдите му е заседнал камък, притиснат от чувство за вина. Не искаше да се люби с нея, докато не сложи край на брака си. Ето че сега всичко се усложняваше, а той нямаше никаква представа какво да каже на Аманда, нито пък кога. Взе приспивателно преди тя да се прибере, за да не се налага да я вижда.

Когато се събуди, тя беше до него с блеснали очи, развълнувана от всичко, с което се занимаваше, и както обикновено не спря да бърбори за назначението. Той имаше главоболие, предизвикано от приспивателното, което изпи снощи.

— Какво искаш за закуска? — попита го тя, докато си препичаше филийка.

Никога не му беше правила закуска и той едва не каза „развод“, но просто не му стискаше. Трябваше да помисли какво да направи. Познаваше Тейлър от две седмици и се канеше да сложи край на брак, продължил деветнайсет години. Луд ли беше? Може би болен? Това ли

беше чакал? Сам не знаеше. Не беше влюбен в Аманда, но и не се чувстваше на себе си. Струваше му се, че е полудял през изминалите две седмици.

— Ще ям в офиса — отвърна той и излезе от кухнята.

Тя си тананикаше, когато той излезе. Първият човек, когото видя в коридора в офиса, беше майка му. Беше толкова разсеян, че мина покрай нея, без да я забележи. Когато тя го повика, той се обърна с премежен поглед.

— Добре ли си? — попита загрижено тя. Никога не го бе виждала в подобно състояние, а и двамата не бяха разговаряли от скандала заради Питър. — Да не си болен? — Тя бе силно притеснена и той поклати глава.

— Не... не... Добре съм... лятна настинка... не е сериозно. — След това си спомни. Ако не беше Тейлър, нямаше да каже и дума, нямаше да разбере, но сега вече нямаше никакво право да хвърля камъни. Майка му беше сама, докато той беше женен. — Извинявай — произнесе мрачно той.

— За кое?

— За Питър... не знаех... сигурен съм, че знаеш какво правиш.

След тези думи тя се разтревожи още повече. Филип, най-великият сърдитко на всички времена, се беше предал почти без бой. Неочаквано се запита дали двамата с Аманда нямат проблеми.

— Аманда добре ли е?

— Получила е назначението за съдия. Не може да си намери място от радост.

— Поздрави я от мое име — каза Оливия, докато се опитваше да надникне в очите на сина си и да открие някакво обяснение защо има такъв странен вид, но не откри нищо, а няколко минути по-късно той забърза към кабинета си, сякаш се страхуваше да разговаря с майка си.

Тя бе толкова притеснена за него, че вечерта разказа на Питър. Той бе сигурен, че има някое простичко обяснение, но се зарадва, че синът ѝ се е извинил. Не му се стори странно. Филип ѝ дължеше извинение.

— Може да е влюбен — подхвърли Питър шеговито. И по-странни неща се бяха случвали.

— Филип ли? — Оливия избухна в смях. — Това е единственото, от което се страхувам. Би предпочел някой да изтръгне сърцето му с

пинцета. Не вярвам, че Филип би понесъл някой да го обича. Затова се е оженил за Аманда. Жената айсберг. Според мен Филип се плаши от чувствата. Не иска нито да бъде наранен, нито разочарован, затова е още с нея и не изпитва нищичко. Невероятно потискащо.

— Не се знае, нещата се променят. Може някой ден да намери подходящата жена и да напусне Аманда.

— По-вероятно е тя да го напусне — въздъхна с горчивина Оливия, нещо необичайно за нея, но истината бе, че никак не харесваше Аманда, — ако открие друг с повече пари. — Каза бе нещо грозно, но бе напълно убедена, че е истина.

Продължи да се тревожи за Филип, но беше заета. Стачката в един от магазините им в Тексас се развиваше неблагоприятно за тях и имаше опасност магазинът да бъде плячкосан. Налагаше се да наемат охрана и временно да затворят обекта, а това бе изключително неприятно. Питър я убеди да не заминава сама, за да не пострада, тя се съгласи.

Няколко дни по-късно се отби в книжарница, за да купи книгите, поръчани от Питър, и тъкмо четеше корицата на един роман, който бе привлякъл вниманието ѝ, когато вдигна поглед и видя Филип да влиза заедно с красива млада жена. Тя бе поне наполовина на неговата възраст и го гледаше влюбено. На Филип му личеше, че е запленил от нея. Оливия остана загледана в тях, неспособна да повярва на очите си, след това се шмугна зад рафта, за да не я видят. И тогава го видя да я целува. Оливия веднага разбра защо е променил отношението си към Питър. Запита се дали връзката им е сериозна или това бе просто краткотрайно увлечение. Нямахме как да разбере, а не искаше да го пита. Изчака да си тръгнат, плати книгите и се обади на Питър веднага щом излезе от книжарницата, за да му разкаже какво е видяла.

— Казах ти аз, че е влюбен — разсмя се Питър.

— Не знам дали е влюбен или е краткотрайно увлечение, но едва го познах. Той ми се стори луд по нея. Тя е много млада и много красива. — Сега вече се разтревожи още повече за сина си. Ако жена му разбере, щеше да стане страшно. И безобразно скъпо.

— Той е голямо момче, Оливия — напомни ѝ Питър. — Сам ще реши какво да прави.

— Сигурно, но не е никак дискретен. Целуваше я наред книжарницата. Всеки можеше да ги види. — Както ги беше видяла тя.

Дори Аманда, ако беше влязла.

— Може да има сериозни намерения — предположи Питър.

— Не знам какво да мисля — въздъхна Оливия. — Не ми се иска да преживява развод, но още по-малко ми се иска да прекара живота си с ледената кралица. Заслужава повече.

— Тогава ще го получи — заяви Питър. — Ще направи онова, което е правилно за него. Ти кога ще се прибереш за вечеря? — Беше пристигнал в Бедфорд преди нея и готвеше.

— Веднага. Спрях, за да купя книгите, които искаше, и тогава видях Филип. — Вече пътуваше към дома.

— Добре, забрави го, идвай си, жено, защото ми липсваш.

— Добре, тръгнала съм вече — усмихна се тя.

Затвориша и тя подкара към магистралата, а след по-малко от час си беше у дома. Когато спря на алеята пред дома си, си каза, че ѝ е много приятно да види къщата осветена и да знае, че Питър я чака. Имаше късмет, че е до нея. Сега единственото ѝ желание беше един ден Филип да намери любовта на добра жена, по-мила и приятна от Аманда. Засега обаче можеше само да чака, за да види какво ще се случи. Животът бе дори по-странен, отколкото в някой роман.

17.

Филип и Тейлър спяха заедно от месец и той не знаеше дали е в ада или рая, защото беше много объркан. Дори прекара една нощ с нея в „Плаза“. Започнаха да се срещат в различни хотели по за няколко часа, защото не искаше да се сблъска със съквартирантките ѝ и да я компрометира. Тя бе започнала новата си работа и единственото време, когато можеха да се виждат, беше вечер. Имаше чувството, че върви по опънато високо над сградите въже, а отдолу нямаше предпазна мрежа. Искаше да бъде с Тейлър, беше лудо влюбен в нея, ала нямаше никаква представа как да се измъкне от брака си. Беше свалил пет килограма, а майка му го наблюдаваше разтревожено отстрани. След като подпита дискретно, разбра, че сестра му, брат му и баба му не знаят нищо, а и тя не спомена и дума пред тях. Оливия се питаше какво смята да прави с младата жена, с която го беше видяла. Питър реши, че става въпрос за краткотрайна страст, докато според нея съвсем не беше така. Самият Филип не обелваше и дума. Закъсняваше за всяко съвещание и отчаянието започваше да го притиска, когато една вечер се прибра и завари Аманда да го чака в хола облечена официално. В мига, в който я видя, бе готов да се закълне, че тя знае какви ги е вършил. Беше готов да си признае, но в този миг тя му подаде писмо, без да каже и дума. Беше адресирано до майка му.

— Какво е това? — изгледа я недоумяващо той. — Не съм дете. Не е нужно да ме клеветиш пред мама.

— Прочети го — настоя тя и той седна и зачете.

Не казваше на Оливия за извънбрачната му връзка. Изнудваше я и ѝ даваше ултиматум. Или Оливия се отказва от поста изпълнителен директор и го предава на големия си син, или тя ще се разведе с него. Пишеше, че вече няма желание да бъде омъжена за един от слугите на майка му, нещо недопустимо за нея като федерален съдия. Или щеше да е омъжена за изпълнителен директор, или искаше развод. Ръкавицата беше хвърлена. Той едва не се изсмя, когато дочете писмото.

— Това не е сериозно, нали? — Като се прибра и я завари да го чака, беше сигурен, че знае за извънбрачната му връзка. Сега вече бе сигурен, че нищо не подозира. Нейното единствено желание бе да е омъжена за изпълнителен директор. Може би дори не й пукаше, че той е влюбен в друга. Изглежда, тя не беше забелязала.

— Напротив, напълно сериозно е. Най-сетне осъзнах, че никога няма да се изправиш срещу нея, затова го правя вместо теб. Или тя ще те направи изпълнителен директор, или ще се разведе с теб и този развод ще ви струва цяло състояние и на двамата. Тя няма да позволи подобно нещо, няма да понесе срама от развод в семейството. По този начин всички ще получим каквото искаме. Аз получавам съпруг с висок пост, а ти положението, което ти се полага от години. — Тя бе премислила всичко, и то по начин, който да е в нейна изгода. И в двата случая щеше да получи каквото искаше. Или положение, или пари. Изглежда, й беше все едно кое от двете.

— Казах ти и предишния път, когато повдигна въпроса, че все още не искам да бъда изпълнителен директор. Не искам главоболията, които съпътстват поста.

— Тя е много повече мъж от теб — Аманда го погледна с отвращение.

— Вероятно си права, Аманда. Ти също. Бедата е, че нямам желание да съм женен за мъж. Предпочитам да съм женен за жена, за предпочитане жена, която не слага главата ми на дръвника, за да получи онова, което иска, и не си позволява да изнудва майка ми. Тя едва ли ще се отнесе благосклонно към писмото ти. Всъщност, ще ти спестя неудобството да й го изпращаш.

Сега вече знаеше със сигурност какво иска. Беше знаел от самото начало, просто нямаше представа какво да каже или как да го направи. Аманда му беше осигурила картбланш и той щеше да се възползва. Имаше жената, която искаше. Това със сигурност не беше Аманда. Беше напълно убеден. Никога не бе изпитвал по-голяма сигурност. Не обичаше Аманда, тя също не го обичаше, иначе не би написала подобно писмо. Беше готова да го пожертва, за да получи онова, което искаше. За нея той бе най-обикновена пешка. Филип я погледна със същата студенина, с която го наблюдаваше и тя.

— Не си прави труда да пращаш писмото. Избирам план Б. Искам развод. Този път решението е мое, не твое. Аз бях дотук.

Тя го погледна с изумление. Не бе очаквала подобна реакция. Дори не си бе представяла, че е възможна.

— Ще ти струва скъпо и прескъпо — впи очи в него.

— Сигурно. Адвокатите ни ще се разберат. Получи каквото искаше. Вече си съдия. Няма да се превърна в кученце, което да влачиш навсякъде. Няма да стана изпълнителен директор, за да се перчиш.

— Вечно ще й вършиш черната работа, за друго не й трябваш.

— Може и така да е. Може пък да ми харесва така. Само че това не е начинът, по който ще стана изпълнителен директор. Когато моментът настъпи, то ще бъде, защото майка ми е готова да ми отстъпи поста си, или защото съм го извоювал. Нямам намерение да я разкарам от работата, която върши великолепно, на която е посветила петдесет години. Тя заслужава да бъде изпълнителен директор. Фирмата си е нейна. Аз все още не съм я заслужил. Надявам се и това да стане някой ден. Само че това не ти влиза в работата, Аманда. Трябваше да те напусна преди години. Ти никога не си ме обичала.

— Ти май ме бъркаш с майка си — изсъска тя през стиснати зъби.

— Нищо подобно. Мама ме обича, това поне го знам със сигурност. Може и да е допускала ужасни грешки на младини, но най-сетне осъзнах, че много ме обича. Понякога в живота се налага да правиш труден избор и да постъпиш по най-добрия и разумен начин. Ти направи точно това. Готова си да пожертваш брака ни, за да си осигуриш обществено положение. А пък аз съм готов на развод, вместо да се опитвам да опазя нещо, което изобщо не е съществувало. За теб бях просто трамплин. Ако името ми не беше Грейсън, щеше много отдавна да си ме напуснала. Или изобщо нямаше да се омъжиш за мен. Само че тази работа приключи. Повече няма да получиш нищичко от мен, освен при развода. — За щастие имаха непоклатим предбрачен договор и Аманда го знаеше. Нямаше да получи колкото й се искаше. — Аз бях дотук. — В този момент усети, че мислите му се изясниха, че за пръв път от седмици наред разсъждава разумно. Тя му беше направила невероятна услуга.

— Това е нелепо — ахна тя, все още стиснала в ръка писмото. — Тя може да се пенсионира след година. Може и да съм готова да изчакам — додаде плахо Аманда и й пролича, че е обзета от паника.

— Ти май не разбираш. Преговори няма да има. Приключихме. Намери друг кон, на който да залагаш. Аз излизам от състезанието.

— Не говорех сериозно за развода. Просто исках да сплаша майка ти. Всичко това е заради теб... е, и заради мен.

— Не ми прави услуги. Говоря напълно сериозно. Искам истински живот, не това подобие на брак, в който ти пресмяташ как да ми измъкнеш повече пари и по какъв по-красноречив начин да ми кажеш, че не ми стиска или нямам топки.

— Просто се опитвах да те накарам да се изправиш срещу майка си. — Тя не беше глупачка и веднага разбра, че е прекалила, затова сега се опитваше да произглади нещата.

Той обаче не ѝ позволи. Беше взел окончателно решение, защото знаеше кого иска, а тя не беше този човек. Той искаше Тейлър. За един месец беше разбрал, че тя е голямата му любов и искаше да прекара живота си с нея. И тя беше част от този живот, защото го обичаше, не защото се бе докопала до богатството му. Тейлър дори не знаеше кой е той. Просто го обичаше. Той също я обичаше и не искаше да я нарани.

Качи се на горния етаж и събра малко неща в един сак. Аманда го последва.

— Какво правиш?

Стори му се нервна. Филип обаче бе напълно спокоен. Чувстваше се по-добре, отколкото през последните месеци. Може би дори години.

— Събирам си багажа. Можеш да останеш тук, докато решим кой ще получи къщата или ще я продадем. — Той я беше платил, но бе готов да се откаже от нея. Единственото му желание бе да се махне оттук.

— Не е нужно да си тръгваш, Филип. Ще изгладим нещата.

— Не, не можем. — След тези думи се обърна към нея с безизразен поглед. — Аз не искам. Искам развод.

Писмото ѝ беше последната капка и тласъкът, който му трябваше, за да си тръгне. То му показа истинското ѝ лице. Тя беше прекалила и му беше дала необходимото, за да си тръгне. Дръпна ципа на сака и заслиза надолу по стълбите. Аманда остана да гледа след него от площадката и единственото, което така и не му каза, бе, че го обича. Дори не ѝ хрумна. Филип обаче забеляза. Така му беше още по-лесно да си тръгне. Тя не го обичаше и никога не го беше обичала. Не

беше способна да обича. А той бе спрял да я обича много отдавна. Бракът им беше мъртъв.

— Обади ми се, когато дойдеш на себе си — провикна се след него Аманда. Не затича надолу по стълбите, не го помоли да остане. Жена, която го обичаше, никога не би го пуснала да си отиде просто така.

— Не ме чакай — отвърна тихо той, след това се обърна и погледна съпругата си за последен път. — Сбогом, Аманда. — След тези думи отвори входната врата и излезе, а после я затвори тихо.

Всичко отне точно половин час. Мина безкръвно. Дори не го заболя, защото корените на брака им отдавна бяха изсъхнали.

Спря такси и даде на шофьора познатия адрес в центъра. Когато пристигнаха, той подаде на шофьора банкнота от двайсет долара и го помоли да почака. Остави багажа в автомобила и затича по стълбите. Една от съквартирантките ѝ му отвори. Каза, че Тейлър била в стаята си, но все още не спяла. Той почука на вратата и влезе. Тя грейна в мига, в който го видя. Скочи от леглото и го прегърна през врата.

— Какво правиш тук? — попита го тя. Не ѝ остана време да се притесни.

Той започна да я целува и я притисна до себе си.

— Напуснах я. Ще се разведем. — Усмиваше се, когато го каза, и видя как Тейлър се ококори.

— Просто така ли? Какво се е случило? Говорихме преди час и всичко си беше постарому.

— Тя просто прекали. Имаше намерение да изнудва мама и ѝ даде ултиматум. Това ми каза всичко, което имах нужда да знам. Бракът ни е мъртъв от години. — И преди ѝ го беше казвал, но сега вече бе напълно сигурен. — Ще поговорим друг път. Долу ме чака такси. Пригответи малко дрехи.

— Къде отиваме? — погледна го учудено тя.

— В „Плаза“. Изнесох се от къщи. Ще останем там няколко дни, докато решим какво да правим. Вземи си дрехи за няколко дни.

— Можеш ли да си го позволиш? — притесни се тя. — Не е нужно да го правиш за мен. Можеш да останеш тук.

— Обичам те, но нямам никакво желание да делея банята с пет жени. А и те няма да бъдат очаровани да им се мотая в краката. — Той

вдигна куфара ѝ на леглото и го отвори. — Събери си багажа. Ще те чакам долу в таксито. — Целуна я отново.

Тейлър слезе пет минути по-късно, понесла куфара и раничката с учебници. Всичко се бе случило толкова бързо, че дори не знаеше какво да мисли. Ами ако той се върнеше при жена си? По нищо не личеше, че ще го направи. Стори ѝ се спокоен, силен и уверен, много по-ведър, отколкото през последните седмици. Откакто се запознаха, той се измъчваше заради решението. Сега, след като то бе взето, той знаеше кое е правилно за него. А Тейлър беше подходящата жена.

Шофьорът ги откара до „Плаза“ и Филип се регистрира. Взе апартамент и Тейлър остана поразена от обстановката.

— Това е истинска лудост, Филип. Какво правим тук? Ще се разориш. — Тя знаеше, че работата му е добре платена, че се облича в хубави костюми, но това беше прекалено.

— Няма. — Все още не можеше да повярва, че не го е проверила в интернет. Знаеше само, че е финансов съветник във „Фабриката“. Не бе искала да научи нищо повече. Обичаше го. — След някой и друг ден ще намеря апартамент. Дотогава оставаме тук.

Поръча храна на румсървиса, а Тейлър влезе в банята. Когато бяха идвали тук преди, бяха отсядали в стаи. Тя дори не можеше да си представи колко му струва апартаментът. Дори не искаше да знае.

Той се потопи при нея в луксозната вана няколко минути по-късно. Все още не можеше да повярва, че е приключил с Аманда. Противно на намерението си, тя го бе улеснила. Не му беше тъжно. Чувстваше облекчение. Не изпитваше нищо към Аманда. Последният месец, в който се беше отдал на чувствата си към Тейлър, а живееше с Аманда, беше пълна лудост. Не искаше да прави подобно нещо никога повече. На Тейлър също ѝ беше трудно, тъй като не бе сигурна дали не го губи.

— Разводът ми ще отнеме известно време — предупреди я той. Макар да имах предбрачен договор, битката щеше да е ожесточена.

— Ще почакам — успокои го тихо Тейлър. — Не бързам.

— Аз обаче бързам — усмихна ѝ се той. — Чакал съм те цял живот. Защо се забави толкова?

— Бях заета — засмя се тя и той я целуна.

Излязоха от ваната. Сервитьорът почука на вратата скоро след това. Беше поръчал сандвичи и за двамата. Изядоха ги загърнати в

пухкавите хотелски хавлии, говориха си и се смяха като деца. Това бе само началото. Чакаше ги цял живот.

Тази нощ, докато лежах в леглото, той я прегръщаше и мислеше за всичко, което би искал да правят заедно. Искаше му се да сподели с нея толкова много, да ѝ покаже безброй неща. Тя не бе просто голямата му любов, беше се превърнала в най-добрата му приятелка. Беше ѝ разказал за майка си и баба си, за брат си и сестрите си. Знаеше, че много ще я харесат. Най-хубавото от всичко бе, че тя го обичаше. Тази нощ, докато спеше до него, той я погледна и разбра, че е получил безценен дар.

18.

На следващата сутрин Филип влезе в кабинета на майка си и я изчака да приключи разговора. Беше заета, но той имаше нужда от няколко минути от времето ѝ. Тя остана облекчена, когато забеляза, че изглежда по-добре от последната им среща. Не беше разсеян и объркан, както през последния месец.

— Искях да ти кажа — започна тихо той, — че снощи напуснах Аманда.

Оливия мълча дълго.

— Искаш ли го? — Това бе всичко, което я интересуваше — да бъде щастлив. А с Аманда той не бе щастлив, отдавна вече бе забравил какво е щастие. Бе емоционално ощетен и дори не го знаеше.

— Да. Трябваше да го направя преди години — кимна той в отговор на въпроса ѝ.

— Какво стана? — Реши, че има връзка с момичето, с което го беше видяла в книжарницата.

— Тя настояваше да ме направя изпълнителен директор. — Изсмя се, когато го каза.

— Сега ли? — изненада се Оливия.

— Веднага, за да отивам на новия ѝ пост на федерален съдия. Чувства се длъжна да е омъжена за изпълнителен директор.

— Един ден ще станеш изпълнителен директор — отвърна спокойно Оливия.

— Надявам се да има много време дотогава. — Беше напълно искрен. — Или ставам изпълнителен директор, или развод. Затова избрах втория вариант. Разводът. Мен ме устройва, но тя ще гледа да измъкне колкото пари може.

— Доколкото си спомням, имате солиден предбрачен договор — напомни му замислено Оливия.

— Тя ще се опита да го прескочи. Нали е адвокат.

— Няма да стигне далече — отсече Оливия, след това не се въздържа и го попита за онова, което вече знаеше, а той не беше

признал. Запита се дали ще ѝ каже истината. — Друга причина има ли?

— Няколко. Бракът ни беше приключил. Тя никога не ме е обичала. Аз не я обичам вече. — Той си пое дълбоко дъх. — Запознах се с едно момиче. Преди месец. Всичко стана много бързо.

Оливия остана впечатлена, че е толкова откровен с нея. Не вярваше, че е способен.

— Тя коя е? — попита разтревожено Оливия.

— Преди месец се запознахме в едно кафене. Преподава на четвъртокласници в Харлем. Току-що се е преместила тук от Уисконсин. Прекрасна е, обичам я и тя ме обича. На двайсет и осем е. Освен това няма представа коя си.

Оливия се усмихна.

— Като начало е добре. Много е млада.

— Покрай нея и аз се чувствам млад. — На устните му се появи лека усмивка. Никога досега не го беше виждала такъв. — Искам да имам деца от нея.

Оливия го изглежда невярващо.

— Сигурно е изключителна. Не съм и предполагала, че ще чуя тези думи от теб.

— И аз не съм.

— Не прибързвай. Освен това трябва да изчакаш развода. Това е хубаво. Ще имате време да се опознаете. Ще ми я представиш ли? Ако може да е преди да се родят децата.

Той се ухили, а майка му се разсмя с глас.

— Щом нещата се поуталожат. Не искам да я уплашиш.

— Ти вече си го направил — изви вежди Оливия. — Къде сте отседнали?

— В „Плаза“, докато не реша къде да отидем.

— Можете да се преместите при мен, в Бедфорд, ако искаш — предложи тя.

— Благодаря, но предпочитам да сме в града. — Не обичаше да пътува, но оцени поканата. — Ще имам предвид. И още нещо, мамо. — Той се поколеба и я погледна. — Много се извинявам за онова, което наговорих за вас с Питър. Просто прекалих. Май животът веднага ме постави на мястото ми. Едва бях казал, че Питър е женен, и се влюбих лудо. Самият аз, женен мъж, започнах извънбрачна връзка. Странно как човек понякога прави тъкмо това, което се е заричал, че

никога няма да позволи. Това е иронията на живота. Още повече, че става въпрос за нещо, направено от родителите ти, което не си одобрявал. Тогава се случва дори по-бързо. — Той се усмихна, а Оливия избухна в смях.

— Животът си прави подобни шеги с всички ни. — Тя не бе одобрила връзката на майка си с Ансел Морис и четирийсет и пет години по-късно повтаряше същото с Питър. Сега пък Филип се беше влюбил в младо момиче. — Няма смисъл да си прекалено праведен. Накрая казаното се връща като бумеранг.

— Да, не е приятно. Много се извинявам.

— Няма защо. — Тя стана и пристъпи към него, за да го прегърне. — Мъчно ми е за Аманда и развода, но се радвам за теб. Заслужаваш много повече, отколкото получаваше досега.

— Май намерих онова, което заслужавам.

— Надявам се да е така. Нека изчакаме. Не прибързвай. — Законът нямаше да му позволи. И без това отношенията му с Тейлър се бяха развили прекалено бързо. За един месец се беше влюбил, беше започнал извънбрачна връзка и бе напуснал Аманда. Определено се движеше в бързата лента. — Нямам търпение да се запозная с нея. Как се казва? — Не призна, че вече я е виждала и нямаше намерение да му казва.

— Тейлър.

— Красиво име.

Той излезе от кабинета ѝ и се върна в своя, а Оливия се залови за работа широко усмихната. Странно, как се подредиха нещата. Мислеше, че той никога няма да напусне Аманда. Допреди два месеца бяха заедно на яхтата, а сега жена му бе част от миналото. Никога не се знае какво ще ти поднесе животът.

19.

Два дни след като Лиз се запозна с Андрю Шипърс, новия си агент в Ню Йорк, тя се зае с нов сюжет. Не беше сигурна как ще се развие, но вече работеше над него три седмици, когато той ѝ позвъни и я попита дали може да отскочи до града, за да се видят.

— Какво не е наред? — закима нервно тя. Ами ако беше разбрал, че няма да успее да продаде книгата ѝ и също като Сара, издателите са преценили, че не струва, а той не искаше да ѝ съобщи лошата новина по телефона?

— Защо реши, че нещо не е наред? — отвърна ѝ с въпрос той. Тя май беше прекалено нервен човек. Когато се срещнаха, беше толкова напрегната, че той се уплаши да не припадне в кабинета му.

— Винаги очаквам да се случи нещо лошо — призна тя и го каза толкова откровено, че Андрю не се сдържа и се разсмя.

— Защо не пробваш да мислиш за добри новини, вместо лоши? Може пък да ти кажа нещо изключително — предложи той напълно сериозно.

Тя все още помнеше колко красив ѝ се стори, когато отиде в офиса му. И за това не бе готова.

— Значи ще ми кажеш нещо прекрасно, така ли?

— Ела да се видим — настоя Андрю.

— Кога?

— Утре удобно ли ти е?

— Не, дотогава ще се разпадна от нетърпение. Какво ще кажеш за днес? Ще дойда с колата си.

Той се усмихна при тези думи.

— Елизабет, ти си невероятно талантилива. Но си и невероятна невротичка. Пробвала ли си с акупунктура или йога?

— И двете. Страхувам се от игли, а докато ходех на йога, си изметнах врата и разтегнах мускул между краката.

— Тогава пий валиум. Торазин. Пробвай с райски газ. Направи нещо. Добре, ела в пет. Ще можеш ли да почакаш дотогава?

— Налага се. Ще се справя до пет. — Тя не настоя да ѝ каже по телефона, защото бе очевидно, че няма да научи. Той се оказа ужасен инат.

Лиз реши да се докара за срещата. Искаше да е хубава. Облече къса черна пола, която взе от гардероба на Софи, сексапилен черен пуловер от скрина на Каръл и свои сандали на висок ток. Винаги разполагаше с тоалети от три различни гардероба, тъй като момичетата бяха оставили част от своите дрехи у дома. Сложи си дълги, сексапилни обеци и в четири излезе за града. Напомни си да зареди с бензин, нещо, което рядко се случваше, и час по-късно паркира пред офиса му. Пристигна в уречения час и се запита каква е добрата новина и дали изобщо има добра новина. Може би той просто се шегуваше и не искаше да я разкара като клиент по телефона, нито пък да ѝ съобщи, че нито един издател в града не иска книгата ѝ. Само че три седмици не бяха достатъчно време, за да дадат подобен отговор. Нямахше представа какво се кани да ѝ каже агентът.

Секретарката му я въведе в кабинета. Андрю я чакаше. Четеше договори на бюрото си, а когато тя влезе, той веднага ги остави.

— Изглеждаш прекрасно — започна той, щом тя седна. — И си спокойна. Да не би да си взела валиум?

— Не, изпих половин бутилка водка, докато бях зад волана. — Той я погледна уплашено и тя се разсмя. — Майтапя се.

Беше много по-спокойна в сравнение с първата им среща и с тази сутрин. Тя бе просто притеснителна жена, не някоя невротичка. Успокои се, когато го разбра. Каквото и друго да беше, тя се оказа невероятно талантива писателка. В това бе напълно сигурен.

— Казвай каква е добрата новина — попита тя и го погледна, а той се постара да забрави, че пред него седи привлекателна жена.

Сега трябваше да говорят по работа. Лиз имаше същия проблем. Той бе толкова красив, че трябваше да се преструва, че си въобразява.

Той мина направо на въпроса.

— Двама издатели искат книгата ти. Дори започнаха да наддават. Аз обаче харесах единия повече. Предлагат ти аванс от петстотин хиляди долара само за правата в Северна Америка. Ти запазваш чуждестранните права, което означава, че можем да ги продадем отделно. Държат да издадат книгата ти. С твърда корица, голяма реклама, после и мека корица. Позволих си да покажа ръкописа на

филмов агент от Ел Ей, с когото работя. Той твърди, че ще успее да го продаде за филм. В момента е в двама продуценти. Единият вече я е харесал. Очаквам да ми се обади утре. Това е добрата новина — изрече той с типичния си английски акцент, а Лиз го зяпаше с отворена уста.

— Петстотин хиляди долара ли! Те луди ли са?

— Предполагам, че това означава да. Можеш да кажеш на снаха си, преподавателката, че онова, което при нея минава за лоша книга, се продава в наши дни. Говоря за комерсиалната литература, за която издателят е сигурен, че ще се превърне в безспорен бестселър. Надяват се да продадеш поне милион броя.

— Мисля, че ще припадна — изстена тя.

— Недей. Мразя жени, които се пренасят в небитието. Баба ми вечно припаднаше, докато бях дете. Това много ме травмирира.

— Тогава имам спешна нужда от валиум или водка.

— Добре. Да отидем до „Карлайл“ и да пийнем по чаша. — Той стана, взе лененото сако с копринена кърпичка в горния джоб, метнато на един стол. Етикетът беше на „Ермес“. Той се обличаше страхотно. — Имаме повод да празнуваме. Затова не ти казах по телефона. Не исках да припаднеш, докато си сама в кухнята. Ами ако си удариш главата? Опасна работа. Рана на главата. Нали разбираш.

— Я чакай малко. Разкажи ми отново. Говориш сериозно, нали? Нали не се шегуваш?

— Не се шегувам. Много скоро ще станеш изключително богата жена.

Той не знаеше, че тя вече е безобразно богата. Нямахше представа за връзката ѝ с Оливия Грейсън, а и нямаше да му пука, ако знаеше. Собственото му семейство в Англия имаше предостатъчно пари. Той беше черната овца, избягала от семейството, и му беше приятно да работи като агент в Ню Йорк, особено когато сключваше сделки като днешната. Това бе най-лесната продажба, която някога бе правил.

Лиз го последва надолу по стълбите и предложи да отидат до „Карлайл“ с нейната кола. В първия момент той се поколеба.

— Мога ли да ти имам доверие? Да не вземеш да припаднеш, докато караш?

— Няма. Обещавам. Много добър шофьор съм.

— Добре — съгласи се той и се качи, когато тя отключи.

Разказа ѝ още подробности около сделката. Всичко ѝ се струваше невероятно.

— Ще имаме договорите след седмица — обясняваше той, докато тя се опитваше да намери място за паркиране на Медисън авеню.

Двамата слязоха пред „Карлайл“ и влязоха в бар „Бимълман“. Не беше идвала тук от години и се оказа, че е приятно, спокойно място, където да пийнат по чаша.

Той си поръча скоч и сода, а тя чаша шампанско.

— Благодаря — рече искрено тя. — Благодаря ти, че ми уреди тази страхотна сделка. Мислех, че няма да успееш да я продадеш. Мислех, че си решил да ме разкараш като клиент и не искаш да го направиш по телефона.

— Точно това харесвам — обяви Андрю и вдигна чаша. И той беше доволен от сключената сделка, освен това книгата му харесваше. — Весела, оптимистично настроена жена. Кажи ми как стана толкова несигурна в себе си? Да не би да си била отвлечена от цигани като дете и негодниците да са те били всеки ден?

Тя се разсмя.

— Не, такава съм си. Произхождам от семейство на хора, постигнали много успехи, и цял живот изпитвам неистов страх от провали. Досега не бях успявала в абсолютно нищо.

— Не е вярно — прекъсна я той. — Късите ти разкази са прекрасни. Прочетох ги всичките миналата седмица.

— Благодаря ти. Написала съм два ужасни романа, които Чарли така и не успя да продаде.

— Благодаря ти, че ми напомни. Стихотворенията ти също са много добри. — Той наистина беше прочел творбите ѝ. Тя остана изумена. — Кажи ми за преуспялото си семейство. И моите роднини ме карат да се чувствам несигурен. Затова избягах в Америка и станах агент. Това направо ги побърка.

— Добре. Мама е постигнала успехи в бизнеса. Всъщност, невероятно е.

— В коя сфера?

— Превърнала е железарския магазин, който баба наследила от гаджето си, в успешен бизнес. По-големият ми брат е завършил „Харвард“, има магистърска степен. Другият ми брат е много

талантлив художник. И двамата работят за нея. Неговата съпруга преподава в „Принстън“ и не одобри книгата ми. Малката ми сестра е много успешен музикален продуцент в Лондон. И двата ми брака се провалиха, но поне имам две чудесни дъщери. Това е всичко. Трудно е да надминеш подобно нещо.

— Току-що го направи — напомни ѝ той. — Ти току-що изкара най-големия аванс, който някога съм договарял за първи роман. Сигурен съм, че книгата ще пожъне страхотен успех. Това ще ги постави на мястото им. Защо се провалиха браковете ти? Разкажи ми в десет думи, може и по-малко.

— Бях на двацет и една, когато се омъжих за французин, автомобилен състезател. Той загина по време на състезание, преди да се роди дъщеря ни. Говоря за голямата, Софи. След това се омъжих за средноизвестния по онова време актьор Джаспър Джоунс и се разведохме след по-малко от година, защото имаше връзка с изпълнителката на главната роля. Тогава се роди малката, Каръл. Това е всичко.

— Поне си била омъжена за интересни мъже. Аз пък се ожених за скучна жена, с която се запознах, докато учех. Тя избяга с най-добрия ми приятел. Сега е дебела, той е плешив, но за съжаление са много щастливи, което доказва, че грозните се заслужават. Повече не съм се женил. Бях излекуван от подобно желание. Живях с една жена около шест години, но така и не се оженихме. След това тя стана монахиня, така че с чиста съвест мога да кажа, че съм пратил поне една жена в манастир. Мисля, че тя прекали, но пък беше мило момиче. Оттогава търся само атеистки. Ти религиозна ли си?

— Понякога. — Тя се сети за нещо. — Това среща ли е, или ме изведе като агент?

— Не съм сигурен. Ти как мислиш? Кое от двете предпочиташ? Ти си много красива жена, въпреки че си малко невротична и много несигурна, така че и в единия, и в другия случай за мен е добре.

— Женен ли си?

— Не. Никога повече.

— Живееш ли с някоя?

— За съжаление не. Много съм разхвърлян, затова никоя не иска да живее с мен, освен това имам куче, което хърка.

— А излизаш ли с някоя?

— Не и напоследък. В застой съм.

— Добре, нека тогава да е среща.

— Съгласен съм. След като разрешихме този въпрос, можем да започнем на чисто. Искаш ли да вечеряме заедно?

— Тази вечер ли? — погледна го стреснато Лиз.

— Може и друг път, ако имаш планове.

— Нямам. Просто не очаквах вечеря. — Нито пък среща. Тя обаче го хареса, при това много. Той наистина беше страхотен.

— Понякога елементът изненада е хубаво нещо. Какво ще кажеш за суши?

— Става. Какво куче имаш?

— Английски булдог. Казва се Рупърт. Кръстен е на чичо. Прилича на него.

— Чакай да позная. — Беше се досетила, че е много вероятно той да е от аристократично семейство и бе забелязала, че на пръстена му е гравирани герб. — „Итън“ и Кеймбридж.

— „Итън“, Оксфорд, Кеймбридж. Спипа ме. Мразех „Итън“. Много неанглийски за моя вкус. Непрекъснато ме биеха. Бях дребно дете, по-късно пораснах. Изпратиха ме там, когато бях на седем.

— Ужас. Мразя английската система.

— И аз. Затова нямам деца. Това е само една от многото причини. Защо са ти деца, след като ще ги изпратиш някъде, докато са едва ли не още в пелени?

— Точно така.

— На братята ми много им хареса.

— Кой са другите причини да не искаш деца?

— Помнят всичко, което си сгафил, и цял живот ти натякват за грешките, мразят те за всичко, което си правил.

— Ти да не описваш по-големия ми брат? — разсмя се Лиз. — Той все още е бесен на мама, че не е била до него, когато е бил малък, и непрекъснато е била на работа.

— А ти защо я мразиш?

— Не я мразя, обичам я. Тя е положила огромни усилия, а баба се грижеше за нас. Тя е страхотна.

— Жените са по-склонни да прощават. Ако имаш деца, трябва да са момичета. Аз съм от семейство с пет момчета. С какво се занимават дъщерите ти?

— Едната завършва магистратура по компютърни науки в Масачузетския технически университет, след това ще започне работа при мама. Малката ми дъщеря току-що се премести в Ел Ей, за да работи за баща си и мащехата си, която е продуцент на филми.

— Да не би актьорът да е станал продуцент? — Той я беше слушал внимателно и очевидно помнеше подробностите.

— Точно така. По-точно жена му. Той работи за нея.

— Майка ти, изглежда, е взела на работа цялото семейство. Добре че не си при нея, иначе нямаше да имаш време да напишеш книгата.

— Започнах да работя над друга, но съм още в началото.

Той се зарадва, когато чу новината, след това плати напитките и я заведе в малък суши ресторант, където приготвяха невероятни лакомства. Говориха си няколко часа за книгоиздаване, как е попаднал в този бизнес, за живота му в Англия. Разказа ѝ колко са ексцентрични хората от семейството му и тя много се смя. Прекараха добре заедно, а след това тя го закара до апартамента му. Живееше на Сентръл Парк Уест, в „Дакота“, известна стара сграда, пълна с прочути личности и красиви апартаменти. Тя разбра, че агентът ѝ не разчита на работата, за да си купи жилище тук.

— Прекарах чудесно — обърна се той към нея, преди да слезе от колата. — Радвам се, че решихме да е среща. Щеше да е жалко да пропуснем подобна вечер като агент и клиент.

Тя му се усмихна. Много го харесваше.

— Благодаря ти, че продаде книгата ми.

— За мен беше удоволствие. Пак заповядай. Работи над новата. Ще продам и нея. На какво ли не съм готов за хубава комисионна.

След това ѝ помахаше и влезе в сградата. Беше много елегантен, истински англичанин. Тя бе прекарала разкошно.

Пусна радиото и подкара към дома в добро настроение.

Рано сутринта позвъни на майка си и ѝ разказа за книгата.

— Господи, мамо, той я е продал за петстотин хиляди долара! Много са я харесали! А сега се опитва да я продаде, за да направят филм по нея.

— Нали ти казах, че е хубава. И на мен много ми хареса. Ще види сега Сара.

— Според мен е знаела.

— Тя си знае само префърцунените книги. Нямах представа колко много се гордея с теб.

— Благодаря, мамо. Трябва да кажа на Бабабел. Тя също я хареса. Между другото, снощи вечерях с агента си.

— С новия ли?

— Да. Англичанин е и е много готин. Заведе ме да пийнем по чаша в „Карлайл“, а после ходихме да ядем суши.

— Среца ли беше?

— Решихме, че е било среща. Гласувахме.

— Много интересно.

— Започнах нова книга.

— Днес добрите новини нямат край — зарадва се майка й. — Ще излезете ли отново?

— Надявам се. Може обаче да не ме покани.

— Обзалагам се, че ще те покани.

— Живее в „Дакота“.

— Или работата му върви добре, или има пари.

— Според мен е второто. Много е аристократичен, типичен англичанин. Учил е в „Итън“, Кеймбридж и Оксфорд.

— Ще видим какво ще излезе. Честито за книгата!

— Благодаря, мамо, че ми имаше доверие.

— Заслужаваше го. Ти си от цветята, които разцъфват късно.

На Лиз това й хареса. Разцъфваше късно, не се беше провалила. Така нещата придобиваха съвършено нов оттенък и тя започваше да гледа на себе си по нов начин.

Андрю й звънна по-късно същата сутрин, за да й каже, че е прекарал чудесно. Помоли я да му звънне следващия път, когато е в града, за да отидат отново на вечеря.

— Защо ти не дойдеш? Само четирийсет и пет минути е с влака. Можеш да дойдеш и с кола, ако предпочиташ.

— С удоволствие. Какво ще правиш този уикенд?

— Нищо — отвърна честно тя.

— Ами в събота?

— Защо не дойдеш днес следобед? Ще поседим на слънце, след това ще излезем на вечеря.

— Супер. Обясни ми как се стига в един имейл и ще дойда с кола.

— Ако искаш доведи и Рупърт.

— Той мрази жегата и му прилошава, когато се вози. Ще ви запозная следващия път.

Тя нямаше търпение да го види отново. Книгата ѝ беше продадена за безобразно висока сума пари. Работеше над нова, освен това имаше среща с изключително красив мъж. Нещата в живота ѝ определено изглеждаха по-розови.

Срещата им в събота също мина добре. Той пристигна в три и двамата седнаха на терасата, пиха студен чай и си говориха. Все още нямаше новини за договора за филм, но той каза, че било още рано. Подобни сделки отнемали повече време, отколкото написването на книга. Тя му разказа за новата си идея и той я увери, че му харесва. Отидоха да вечерят в малък, уютен италиански ресторант. Той ѝ разказваше забавни истории, на които тя много се смя. Тръгна към града едва към полунощ и когато я изпрати до тях, я целуна. Лиз не очакваше, но той беше красив, сексапилен и целувката се оказа незабравима.

— Радвам се, че решихме, че излизаме на среща — усмихна ѝ се той, след това я целуна отново. — Може да ми стане навик — предупреди я той и най-сетне се качи в автомобила си, а тя му помахаша, когато потегли.

Вечерта беше наистина много приятна. Андрю Шипърс бе прекрасен допълнение към живота ѝ.

20.

Оливия се наслаждаваше на спокоен неделен следобед в Бедфорд, след като Питър, както обикновено, отиде да играе голф, когато ѝ позвъни Алекс. Стори ѝ се, че момчето плаче.

— Оказах се прав.

— За кое?

— Казах им. Татко направо пощръкля, а мама не може да спре да плаче. Нарече ме педал. — Алекс вече не се опитваше да спре сълзите си, а Оливия остана шокирана.

— Господи, съжалявам, че е станало така.

— Напускам. Просто исках да ти кажа какво става.

— Те къде са сега?

— Излязоха на обяд с приятели.

— Къде отиваш, Алекс? — Тя беше много разтревожена за него и силно разочарована от сина си.

— Може би у приятел.

— Защо не дойдеш у нас? Ще останеш тук няколко дни. — Тя обаче знаеше, че той вече е започнал училище. — Можеш ли да отсъстваш няколко дни от училище?

— Ще прекъсна.

Това вече беше сериозно.

— Не прави глупости. Те ще се успокоят.

— Пет пари не давам. Мразя ги. И те ме мразят.

— Изобщо не те мразят. Просто не разбират.

— Дори не искат да разберат. Татко каза, че се срамувал от мен. Срамува се, че съм гей. Заяви, че ми имало нещо.

— Как може да каже подобна глупост? — Алекс отново се разплака. — Качи се на влака за Ню Йорк. Ще те чакам на гарата. После идваме тук.

— Не е нужно да го правиш, бабче.

Той ѝ се стори съкрушен, изгубен. Прииска ѝ се да удуши Джон, да го разтърси, също и Сара.

— Настоявам. Само звъни и ми кажи в колко ще пристигне влакът.

Той ѝ звънна час по-късно и тя го накара да остави бележка на родителите си, че ще бъде при нея, а той обеща да я послуша. Щом затвориха, тя грабна чантата си, ключовете от колата и затича към вратата, за да го посрещне.

Личеше, че е съсипан, когато слезе от влака. Прегърна я и избухна в сълзи. Тя го притиска до себе си дълго, докато плачеше, разплака се и тя, а след това се качиха в колата ѝ и тя подкара към Бедфорд. Когато пристигнаха, той се отпусна тежко на един стол и двамата разговаряха целия следобед. Заяви, че мрази и родителите си, и училището, че няма желание да учи в колеж, че момчето, което харесвал, си падало по друг, че може изобщо да не е гей, но не бил сигурен. Всичко беше толкова сложно и прекалено тежко за момче на седемнайсет. Прииска ѝ се да позвъни на Джон и Сара, но след като те знаеха къде е Алекс, прецени, че е по-добре те да се обадят. Двамата така и не позвъниха.

Пригответи вечеря на Алекс и го настани в стаята за гости. Единственото, което можеше да направи, беше да му повтаря колко много го обича и че ще бъде до него.

В полунощ ѝ позвъни Лиз.

— Не искам да те притеснявам — започна загрижено тя, — но ми се обадиха Джон и Сара. Алекс е избягал. Скарали се за нещо и когато се прибрали, го нямало. Чувала ли си се с него? — Тя знаеше колко е близка с момчето. — Не са ме накарали да ти звъня, но реших, че така е най-добре.

— Тук е — прошепна тя. — Те казаха ли ти защо са се скарали?

— Не, било нещо свързано с училище, поне така разбрах. — Тя ѝ се стори изненадана. — Той е толкова послушно и добро дете.

— Нещата са много по-сериозни. — Не искаше да нарушава обещанието, което беше дала на Алекс, но след като вече бе признал пред родителите си, тя реши да сподели с Лиз. — Всъщност вината е моя. Аз му казах да говори открито с тях. Той е гей. Очевидно Джон е побеснял, нарекъл го е с обидни имена и му е казал, че се срамува от него. Казах на Алекс да остави бележка, като тръгне, но изглежда, е пропуснал. Заяви, че не иска да се връща.

— По дяволите! Как е възможно Джон да е толкова глупав? Значи те ме излъгаха, но ми се сториха много уплашени. Питаха дали не е звънял на Софи. Говорих с нея, но тя не знаеше нищо. Затова реших да ти се обадя. Радвам се, че е с теб. Ще кажа на Джон и Сара.

— Кажи им да не идват тук. Искам първо аз да говоря с тях. Той иска да напусне училище.

— Не може — притесни се Лиз. — Ще прецака всичко за колежа.

— Те обаче могат да прецакат живота му, ако се държат така отвратително. Това ще го нарани завинаги. Може вече да са оставили неизличими белези. Беше напълно отчаян, когато го взех от Ню Йорк.

— Взела си го от Ню Йорк ли? Много мило, мамо.

— Той ми е внук и го обичам. Изобщо не ме интересува дали е гей, или не. А Джон да побърза да разбере същото.

— Може утре да отида да поговоря с него.

— Би било добре. Той винаги те слуша — додаде тъжно майка й. Изпита съжаление към Алекс.

— Ще им кажа, че е при теб.

Джон й звънна след десет минути.

— Как се е озовал при теб?

— Обади ми се и аз го поканих. Казах му да ви остави бележка. Извинявай, ако не е. — За друго нямаше намерение да се извинява, защото беше много ядосана на сина си. — Вие, двамата със Сара, имате да оправяте доста неща и най-добре да се замислите над онова, което сте казали. Той има пълното право да се отнасят към него като към човешко същество.

— Той каза ли ти какво стана? — попита Джон с разтреперан глас. — Хванах го да се целува с друго момче в басейна. Тогава ми каза, че бил гей.

— А щеше ли да побеснееш така, ако го беше хванал да целува момиче? Със сигурност нямаше. Той не харесва момичета. Привличат го мъже. Такъв е.

— На тази възраст няма представа какъв е.

— Напротив, има. Също както ти си знаел на неговата възраст. Ами ако ти кажа, че се срамувах от теб, защото те привличат жени? Щеше ли да промениш нещо? Щеше ли да направиш опит?

— Той не е гей.

— Гей е — натърти тя с глас, който караше властни мъже да потреперват. Вече говореше строго и делово. Беше се превърнала в лъвица, която защитаваше внука си. — Какво право имаш да му казваш какъв да бъде? Той знае по-добре.

— Ти как се забърка в тази работа, мамо?

— Той ми призна през лятото. Аз го накарах да ви каже. Убедих го, че ще проявите разбиране. Той беше сигурен, че няма да се получи. Срамувам се от теб, защото Алекс се оказа прав. Ако имах представа, че ще се държите по този начин, нямаше да го окуражавам. Обичам те, но съм много разочарована от теб. Той има нужда от подкрепата ни, от подкрепата на всички до един. Ако семейството му не го подкрепи, то кой друг?

— Няма да го подкрепям да се натиска с момчета в дома ми.

— Тогава не трябва да живее с теб, защото е гей и има право да постъпва както прецени.

— Какво ще си помислят хората?

— Я излез от тъмните векове. Господи! Ще си помислят, че си пълен кретен и ще са прави. Ами Сара? И тя ли е толкова закостеняла в това отношение като теб?

— Тя е съсипана. Не е спряла да плаче, откакто ни каза.

— И той не е спрял да плаче, освен това има много основателна причина. Баща му е кръгъл идиот. Сара пък защо е съсипана?

— Първо, не може да има повече деца, а сега няма никога да има внуци. Сломена е.

— Може и да може. Много гейове имат деца в днешни дни — или собствени, или осиновени. Но не е там работата. Сега говорим за Алекс, не за нея. Имате нужда от професионална помощ, за да се справите с този въпрос както трябва, заради Алекс.

— Ти пък откога стана толкова модерна?

— Когато той ми каза. Сега ти казвам и на теб, че няма да го пусна да се прибере у дома, докато вие двамата не се стегнете и не започнете да се отнасяте към него както трябва. — Джон бе шокиран. — Ако не ти харесва, можеш да ме замъкнеш в съда. Като знам какво е отношението ви със Сара, няма да го пусна да се прибере у вас. Ще го повредите завинаги.

— Той вече е повреден.

— Което означава, че има нужда от помощта ви.
— Как ще ходи на училище, ако остане в Бедфорд? Изобщо не трябваше да си тръгва.
— Кажу ми, че е болен. Искат да напуснат училище.
— Не може — вбеси се Джон.
— И аз му казах същото. Само че няма да го пусна да се прибере, докато вие не се вземете в ръце. Затова, засега поне, остава тук.
— Утре ще говорим — заяви Джон и затвори.
Поне сега знаеха, че синът им е жив и здрав, а не се лута някъде.

Алекс изглеждаше все още депресиран, когато на следващия ден стана и баба му приготви закуска. Оливия съобщи в офиса си, че този ден ще работи у дома. Лиз пък отиде да поговори с Джон и Сара. След това разказа на майка си, че те само плачели. Нито един от двамата не беше отишъл на работа. Предложила им да потърсят професионална помощ. Сара звъннала на човек от университета преди Лиз да си отиде. Щели да се срещнат с терапевт на следващия ден.

Вечерта Оливия заведе Алекс на кино, а след това отидоха да похапнат в ресторант в Бедфорд. Излизането му се отрази добре и той й се стори по-спокоен, когато се прибраха. Все още не се беше чувал с родителите си. Обадиха му се на следващия ден. Бяха ходили на консултация и специалистът им беше дал час за следващия месец, за да отидат с Алекс, стига той да искаше, или без него, ако той откажеше. Експертът ясно им беше казал, че от тях зависи как ще се държат. Джон звучеше така, сякаш някой беше умрял — неговият син мечта. Истинският беше все още жив и здрав и имаше нужда от майка си и баща си.

Оливия остана у дома с Алекс още един ден, след това го покани да я придружи в офиса. Трябваше да присъства на няколко съвещания. Знаеше, че Джон си е взел цяла седмица отпуск, така че нямаше опасност Алекс да се натъкне на него. Щом разбра, Алекс веднага се съгласи. Филип се изненада, когато ги видя заедно.

— Как е баща ти? Няма го цяла седмица. — Филип знаеше, че е болен.

— Не знам. Не съм го виждал — вдигна рамене Алекс. — Аз съм у баба.

Това бе голяма изненада. Този ден всички имаха изненади. Съобщи на Алекс, че е напуснал Аманда. Алекс му призна, че е гей и баща му не може да приеме този факт, затова се е преместил у баба си, която нямала нищо против. Филип бе шокиран и се обади на брат си, за да обсъдят положението. Като цяло, Филип беше на едно мнение с майка си и Лиз. Джон трябваше да намери начин да приеме фактите. След това заведе момчето на обяд. В края на деня Алекс вече имаше настроение и не спря да бърби до Бедфорд. На следващия ден също придружи Оливия. Джон ѝ позвъни в офиса и каза, че двамата със Сара искали да дойдат у тях в събота, а Оливия го предупреди да не идва, освен ако не е готов да подкрепи сина си. Психологът бе казал абсолютно същото.

Сара и Джон бяха тъжни, когато пристигнаха, но се държаха прилично със сина си. Имаше сълзи, обвинения и въпроси, но накрая Джон прегърна Алекс и му каза, че го обича. Това бе важна стъпка.

В неделя Оливия закара момчето обратно в Принстън. Той обеща да се прибере и да види как ще потръгне. Оливия обаче виждаше, че Джон се старая. Нямахше да приеме промяната веднага, но Алекс бе сигурен, че чичо му, леля му и баба му са на негова страна, че го приемат какъвто е, а на родителите му просто щеше да им бъде необходимо повече време. Алекс бе готов да приеме това положение. В понеделник се върна на училище. Всеки ден се обаждаше на баба си. Призна, че след два дни в офиса ѝ е по-сигурен от когато и да било, че иска един ден да работи там.

— Тогава продължавай да учиш и се запиши в колеж — посъветва го тя и той се засмя. Възрастната жена остана сериозна, защото бизнесът вече бе по-сложен, с много повече тънкости, отколкото едно време.

— Знам — съгласи се той. Съобщи ѝ, че родителите му се справят по-добре. Много се стараели. Тя не можеше да иска повече от тях и бе очевидно, че кризата е преодоляна. Така връзката с внука ѝ бе станала по-силна. Беше се превърнала в негов защитник и съюзник.

— Благодаря, бабче — рече той, преди да затвори. — Благодаря ти за всичко. Обичам те.

— И аз те обичам. — Тя обичаше и сина си, въпреки че му предстоеше да измине дълъг път, докато разбере Алекс и го приеме такъв, какъвто е. Това бе урок за всички и най-вече за Джон, който

трябваше да научи, че нещата не са винаги такива, каквито очакваме или се надяваме. В края на краищата единственото, което имаше значение, беше, че той обича сина си и Алекс го знаеше.

21.

Адвокатът на Филип разумно го посъветва, че Тейлър може да прекарва нощите при него, но е най-добре да не живеят заедно. При развод по взаимно съгласие Аманда нямаше да може да го съди за прелюбодеяние, но нямаше смисъл да я дразнят допълнително. Рано или късно тя щеше да разбере за Тейлър и със сигурност щеше да побеснее, да започне да ревнува, а това щеше да му струва много. Фактът, че той имаше нова връзка толкова скоро, че Тейлър беше шестнайсет години по-млада от нея, щеше да предизвика истинска буря. Затова Тейлър остана в стаята си в апартамента във Вилидж, но прекарваше почти всяка нощ с Филип.

Той намери обзаведен апартамент на Парк авеню, слънчев и приятен, и в средата на октомври бе пренесъл там почти всичките си дрехи от къщата. Както предполагаше, Аманда настоя да получи къщата в Ню Йорк, а след това поиска и вилата в Хамптънс. В предбрачния договор се казваше, че не може да предявява претенции нито към едната, нито към другата, тъй като ги беше купил той, и адвокатите им започнаха война. Той не отиде на назначаването й, но й изпрати цветя и поздравително писмо. Нямаше нищо против нея, просто искаше да прекратят всякакви отношения. Въпреки че условията на предбрачния договор бяха ясни, тя поиска по един милион долара за всяка от деветнайсетте години, в които бяха женени. Филип не се изненада, а Оливия побесня. Сподели с майка си, че алчността на тази жена е възмутителна.

Както винаги, Марибел вдъхна кураж на внука си, когато той отиде да я посети. Каза му, че й е мъчно за развода и го разпита за новата жена в живота му. Той беше разказал на всички за Тейлър, но никой не я познаваше. Филип искаше първо нещата да се поуталожат. Знаеха само, че преподава в училище, че е много млада и са заедно от два месеца. Романсът им се бе развил неподозирано бързо и те бяха наясно, че това е причината за развода с Аманда. Нямаха търпение да се запознаят с нея. Страстната им връзка бе напълно нетипична за

него. За два кратки месеца той беше станал по-мек и се държеше много по-мило с майка си. Лиз и Оливия обсъдиха въпроса надълго и нашироко. Джон и Сара не проявиха чак такъв интерес, защото все още се опитваха да приемат новината, която им беше сервирал Алекс. Марибел пък разказа на Кас за Филип, когато тя ѝ звънна от турнето с Дани, докато бяха в Далас.

Филип беше в къщата в Саутхамптън с Тейлър, когато най-сетне ѝ разказа за майка си. Малката къща беше пълна с красиви съвременни мебели и скъпи произведения на изкуството. Тейлър не познаваше всички художници, но цялостното впечатление беше, че е обзаведено от човек с изтънчен и скъп вкус. Беше тихо и спокойно циганско лято и двамата прекараха приятен уикенд, разхождаха се по плажа, готвиха заедно.

— Щеше ли да се разведеш, ако не се бяхме срещнали? — попита го тя.

Понякога се чувстваше виновна колко бързо се е срутила картонената му кула и макар да не се оплакваше от развоя на събитията, тя усещаше, че двамата водят люта битка за имоти и пари.

— Може би — отвърна честно той, — сигурно. Бях твърде мързелив и доста уплашен да се разправам с онова, което не получавах. Бях свикнал с начина, по който течеше животът ни. Струва ми се, че всички виждаха онова, за което аз бях сляп или просто не исках да видя — колко студена и алчна е тя. Аманда не е щастлив човек и е прекалено амбициозна. Приемах студенината ѝ за предизвикателство и отначало ми харесваше, но се отдалечихме повече, отколкото ми се искаше. Нейната движеща сила са амбициите — и професионални, и социални, и финансови. А простотията, която измисли за работата, щеше да ни раздели така или иначе. През последните няколко години прекали с обидите. Когато реши, че иска да стане федерален съдия, настоя и аз да стана по-амбициозен.

— Че какво ѝ е на твоята работа? — попита Тейлър изненадано и се отпусна на плажа до него, за да го погледне в очите. В тях бе забелязала дълбока тъга, която знаеше, че не е предизвикана от развода. Двамата все още се опознаваха, макар той да имаше чувството, че тя винаги е била част от живота му, но все още имаше несподелени неща, които тя усещаше. Не искаше да го разпитва, защото той сам се разкриваше пласт след пласт.

Тейлър му беше разказала най-важното за себе си, онова, което имаше значение, старите си мъки и болки като загубата на родителите си, но тя бе все още млада, около нея нямаше усложнения и въпреки че родителите ѝ бяха починали, бе наясно, че животът ѝ е бил по-щастлив от неговия. Той често ѝ разказваше спомени за баба си и баща си, но почти не говореше за майка си, а тя знаеше, че родителите му не са били разведени.

— За Аманда работата ми не беше достатъчно престижна — обясни той, докато двамата лежах на пясъка. Погледна я нежно. Едва ли бе поглеждал друга по този начин от години, може би дори през целия си живот. Беше завладян от непознато, неочаквано чувство на спокойствие, че всички решения, взети напоследък, са правилни. Чувството беше прекрасно. — Тя настояваше да стана изпълнителен директор, за да може да се хвали, че е омъжена за директор. — Беше го споменавал и преди, но Тейлър не знаеше докъде е стигнала. Той не искаше да споделя подробности и се опитваше да я държи настрана от битките си с Аманда. Така му се струваше редно.

— Финансов съветник си е съвсем добре — вдигна рамене Тейлър, защото за нея бе очевидно, че той се справя добре, след като има къща в града, вила в Хамптънс и яхта. Докато беше с него, не ѝ липсваше нищо. Беше влюбена във Филип, не в имотите му. А той бе достатъчно млад, за да навакса пропуснатото, стига да искаше. Не че я интересуваше. Тя беше свикнала да живее с много по-малко и беше щастлива. — Освен това не можеш да влезеш в кабинета на шефа си и да заявиш: „Здрасти, искам да бъда изпълнителен директор“. Трябва ти време, за да заемеш този пост. Пълна лудост и не особено разумно.

Филип се усмихна на тази думи.

— На теория е така. Всъщност, можех да разчитам на помощ и Аманда настояваше да я използвам. Не го направих. Тя побесня.

— Каква помощ? — попита небрежно Тейлър, тъй като не можеше да си представи за какво става въпрос.

Тогава той се разсмя.

— Майка ми е шефът. Работя за нея. — За пръв път признаваше пред младата жена, но вече не можеше да отлага. Тя имаше право да знае.

— Така ли? — изненада се Тейлър. Беше умно момиче, но нямаше опит в кръговете на богатите, в които се движеше той, нито бе

свикнала с толкова пари. — Значи и тя работи във „Фабриката“ — отбеляза невинно и той я целуна.

— Не, тя я притежава. Тя я е създала от железарския магазин, който баба е наследила. Мама започнала работа, когато била на дванайсет, и превърнала магазина във веригата, с магазини по цял свят, която познаваш. — Каза го почти гордо, но не съвсем.

— Така ли? Та това е страхотно! — ахна удивено Тейлър. — Тя сигурно е невероятна жена.

— Всички така разправят — отвърна тихо, но не звучеше много убедено той. — Да, така е, но като дете бях нещастен, защото тя непрекъснато работеше. Подобна империя не се строи за една нощ.

— Не, разбира се. Значи и брат ти работи за нея. — Тя вече знаеше, че двамата работят заедно. Той кимна. — Цялото ви семейство ли работи във „Фабриката“? — Сега вече бе събудил любопитството ѝ. Стори ѝ се интересно, а още повече майка му. Тя сигурно бе необикновена, с невероятна визия и енергия.

Тейлър беше силно впечатлена и Филип започна да се чувства неловко. Не се притесняваше, че тя ламти за парите му, но не търсеше съюзници на майка си, нито пък фенове, искаше свои собствени. Открай време беше така, дори това да означаваше, че трябва да изтъква грешките ѝ.

— Не, само ние с брат ми — отговори на въпроса ѝ той. — Той е шеф на творческия отдел. Създава всички мебели, които ти харесваш, включително и библиотеката ти, и обсъжда новите тенденции с мама. Вече ти казах, че сестра ми Кас е в Лондон. Другата ми сестра Лиз цял живот се опитва да стане писателка. Преди няколко седмици успя да продаде някакво фентъзи. Баба се отказа от бизнеса рано и го остави на мама. Тя се грижеше за нас, а татко беше финансов съветник, също като мен. Беше счетоводител и помагаше на мама да управлява. Сега съм поел неговата работа, въпреки че той беше много по-умен и находчив от мен. Аз просто пазя кораба да не се преобърне, но поех всичко наготово. Затова Аманда е толкова нещастна. Тя искаше да заема по-висок пост. Аз обаче съм като татко. Той винаги беше зад кулисите и така му харесваше. Мама беше звездата.

Тя се справя великолепно. Навърши седемдесет и едва ли някога ще се пенсионира. Дано не се реши на такава крачка. Не съм сигурен, че мога да управлявам бизнеса. Сега вече е необхватен, притежава се

от семейството и се управлява от семейството. Мама никога няма да го продаде, а и не би трябвало. Тя обаче разчита на добрите си гени и сигурно ще е жива и здрава още дълго. Баба е на деветдесет и пет и е все още добре. — Каза го със задоволство, гласът му омекна, въпреки че разказваше за майка си. В някои отношения се гордееше с нея и всичко това бе съвършено ново за Тейлър. — Аманда й написа ултиматум, настоя да се оттегли от поста. Обвини ме, че не ми стиска да се изправа срещу нея, затова бе готова тя да го направи. Не че щеше да постигне нещо, но тъкмо затова кулата от карти се срути. И това, и защото се запознах с теб, разбира се. Всичко се случи едновременно. Честно да ти кажа, обичам работата си. Изпитвам ужас, че ще дойде ден, в който трябва да поема отговорността. Ами ако прецакам всичко? Нямам нито нейния творчески гений, нито смелостта ѝ. Аз съм човек на цифрите, като татко. Писарушка, както ме нарича Аманда. — Без топки и достойнство, добави наум той.

— Сигурна съм, че се справяш блестящо с работата си — насърчи го тя. — Не е нужно да се притесняваш. Но историята за майка ти е невероятна, дори баща ти. Те двамата, са се справили заедно, въпреки че тя е била на предна позиция. Нужен е човек, който владее цифрите, за да подкрепя творческата личност, точно както сте вие двамата с брат ти. — Това бе твърде много информация за нея.

Филип кимна отново.

— Тя ни готви да управляваме бизнеса още от деца. Искан един ден да го предаде в ръцете на внуците си. Двама може и да станат. Софи, дъщерята на сестра ми Лиз, започва работа щом завърши магистърска степен в Масачузетския университет през зимата. А хлапето на брат ми, Алекс, е още в гимназията, така че кой знае. Току-що заби родителите си, като им съобщи, че е гей. Мама прие новината, но брат ми, който е трийсет години по-млад от нея и би трябвало да е свободомислещ, както и жена му, преподавателка в Принстън, едва не получи удар.

— Близките ти са много интересни хора — обяви тя с възхищение, след това му зададе важен въпрос. — Все още ли се сърдиш на майка си, защото не е била непрекъснато до теб, когато си бил дете, макар да знаеш вече колко много време и усилия са необходими, за да управляваш бизнеса?

— Нея никога я нямаше — натърти той, след това се поправи. — Е, идваше си от време на време, но това не беше достатъчно. Сестра ми Кас така и не ѝ прости, че е била на Филипините и е поръчвала мебели, докато татко е умирал от инфаркт. Цял един ден не можах да я открия, а на нея ѝ трябваша два дни, за да се върне.

— Сигурно ѝ е било много мъчно. — Тейлър прояви чувствителност и интуиция. — Тя чувства ли се виновна, че не е била до вас през детството ви?

— Сега да, но е малко закъсняла. Човек не може да върне годините назад. Полага огромни усилия, за да бъде до нас сега и се държи страхотно с внуците, по-добре, отколкото с нас, когато бяхме малки. Сега е по-възрастна, има повече време, въпреки че все още пътува непрекъснато. Пълна е с енергия. През юли навърши седемдесет, празнувахме на яхтата, на която прекарахме почивката. — Беше ѝ разказал, когато се запознаха и представи по-семпла версия на „Лейди Лък“. — Всяка година пътуваме с нея и празнуваме заедно рождения ѝ ден. Тази година беше страхотно, и рожденият ден, и ваканцията.

— Тя поне се старае — отбеляза тихо тя. — Вие, останалите, разбирате ли се?

— Да, с изключение на сестра ми Кас, която никога не идва. Не съм я виждал от години. Може да се каже, че се разведе с нас, изключвам Бабабел, нея ходи да я вижда, а с мама обядват два пъти в годината. Нито един от тях не харесваше Аманда и въпреки че се държаша любезно с нея, тя ги мразеше. Дойде на почивката, само защото трябваше. Ежегодните ни ваканции са по задължение. Мама направо ще побеснее, ако не отидем. — Или пък щеше да остане силно наранена, помисли си той, но не каза нищо.

Тейлър разбра. Те бяха семейство от силни хора и на нея веднага ѝ стана ясно, че майка им е властна жена, истинска стихия, с която трябва да се съобразяват. А според разказа му тя изглеждаше дори по-силна, отколкото беше. Младата жена се замисли дали Оливия Грейсън бе алчна за власт като Аманда, или просто загрижено човешко същество. Фактът, че бе родила четири деца и бе обичала съпруга си, бе наистина интересна подробност. Изглежда, бяха имали стабилен брак, а бизнесът ги бе сближавал по един или друг начин.

— Защо не ми каза преди? — попита тя тихо.

— Не обичам да се хваля — отвърна честно той.

— Да не би да се страхуваше, че целта ми е да се добера до парите ти?

— Не — поклати глава той, след това се замисли. — Да... може би... Не знам. За мен означава много, че си допаднахме веднага. Става въпрос за необятен бизнес. Имаме повече от сто магазина по цял свят, фабрики, аутлети, стотици хиляди служители. Като събереш всичко, става наистина внушително. Искях да ме приемеш какъвто съм, а не част от „Фабриката“ или придатък на майка ми.

— Да, разбира се — кимна замислено тя. — Сигурно е приятно да разполагаш с толкова пари — подхвърли тя като дете, след това се разсмя.

— Сигурно. Никой от нас не обича да се показва, въпреки че на Аманда много ѝ се искаше. Ние живеехме значително по-добре от останалите. Джон и Сара си имат малка къща в Принстън, той кара шестгодишен автомобил и харесват начина си на живот. Лиз пък живее в стара фермерска къща, която ще се разпадне всеки момент. Никога не я е стягала и едва ли някога ще го направи. Нямам представа как живее Кас, но тя сама изкарва парите си, също като мама. Постигнала е забележителни успехи в музикалния бизнес. Живее с някаква рок звезда, Дани Девил или нещо подобно.

Той не беше част от света на Филип и Тейлър се изсмя високо, когато той спомена името.

— Да не би да имаш предвид Дани Хел? Ти шегуваш ли се? Той е най-великата рок звезда на планетата.

— Да, ако си на двацет. Май сестра ми го е открила. Много е добра в работата си. Миналата година четох статия за нея. Според мен е наследила усета на мама за бизнес, въпреки че в нейния свят цари пълна лудница. Значи въпросният Дани е голяма работа — изви вежда той и усети как го завладява любопитство към сестра му. В последно време дори не се сецаше за нея. От десет години тя не бе част от живота му и, изглежда, така ѝ харесваше.

— Направо е върхът. Същата работа като Мик Джагър, а е още в началото на кариерата си. Появи се по времето, когато бях в колежа, а това не е кой знае колко отдавна.

— Не ми напомняй — погледна я с неудобство той, след това се притесни. — Значи ти нямаш нищо против да си с дъртофел като мен?

— Беше наясно, че може да ѝ бъде баща. Разликата им беше осемнайсет години, а тя сякаш не забелязваше.

— Не си дъртофел, а аз те обичам. Ти си млад, Филип. — Беше в средата на четирийсетте, просто тя бе значително по-млада от него, но не се замисляше за разликата в годините им, докато бяха заедно. Освен това той с всеки ден изглеждаше по-млад и по-спокоен. Тейлър му помагаше да погледне на живота с нови очи. Бе пълна противоположност на Аманда.

— Мила, искам да се оженим, когато разводът ми приключи, но той може да се проточи — предупреди я Филип.

Заради финансовите претенции на Аманда щеше да е необходимо повече време. Беше ѝ го казвал и по-рано и за момент положението стана по-лошо. Щяха да минат месеци преди да се оправи, тя да прояви здрав разум и да се откаже от онова, което искаше в момента. Заплашваше да поиска анулиране на предбрачния договор, което той добре знаеше, че е напразна заплаха, но тя беше адвокат, безобразно алчна и това бе големият ѝ шанс.

— Не бързам. Никъде няма да ходя — погали го нежно тя, след това го целуна. — Радвам се, че не ми каза всички тези неща досега. Не искам да мислиш, че съм тук заради парите ти. Пет пари не давам дали ще живеем в някоя дупка. Просто искам да бъда с теб.

Той бе напълно уверен, че му казва истината.

— Знам. И при мен е така. Искам да имам бебета с теб — продължи тихо той. Казваше ѝ го за втори път и говореше напълно сериозно. — Никога досега не съм искал деца, защото самият аз бях нещастен като дете. Не исках да направя друго човешко същество нещастно, а и не го съзнавах досега, но Аманда е същата като мама, като лошата страна на мама, онази, която се интересува само от бизнес. Струва ми се, че на мама ѝ е било приятно да има деца, обичала ни е. Аманда обаче се интересува единствено и само от работата и амбициите си и не мисля, че е способна да обича дете. — Тейлър щеше да е съвършената майка на децата му, освен това беше идеалната жена за него. Съдбата му беше поднесла невероятен дар в деня, когато я срещна, и втори шанс. — Между другото, колко деца искаш? — Никога не се беше сецал да я попита, но бе очевидно, че тя иска деца. Беше от момичетата, които обичат децата, в противен случай нямаше да стане начална учителка.

— Открай време искам да са четири — каза тя и погледна замечтано. С него можеше да си го позволи. Все си мислеше, че в истинския живот ще трябва да се задоволи с две, най-много три.

Филип я погледна стреснато.

— Може ли да започнем с едно, да видим как ще потръгне? — попита той неуверено, а тя се разсмя и го целуна.

— Обикновено идват по едно.

— Невинаги е така. А и аз започвам късно.

— Ще наваксаме за изгубеното време. Може би два комплекта близнаци ще ни свършат работа — пошегува се тя.

— Струва ми се, че ще припадна — изохка той и се престори, че рухва на пясъка. Струваше му се невероятно, че допреди малко повече от два месеца живееше с Аманда, докато сега беше с това великолепно младо момиче, обсъждаха кога да си родят четири деца, планираха бъдещето си, сякаш това бе най-естественото нещо на света. — Невероятно е как се променя животът, нали? — замисли се той. — Както си мислиш какви ги вършиш, така си потънал до шия и всичко е наопаки. Никак не е лошо, стига да нямаш нищо против бабуните по пътя. — Той бе по-щастлив, както никога през живота си.

— Брат ми каза, че в Ню Йорк ставали странни неща — засмя се тя, — и може да се окаже прав.

Вече бе разказала на семейството си за Филип, че има добра работа, че е прекрасен човек, че е на четирийсет и шест и в момента се развежда. Бяха доста притеснени заради възрастта му, но бяха готови да му дадат шанс, ако я обичаше и се грижеше за нея. Нямаха никаква представа каква е връзката му с „Фабриката“, защото тя не беше споменала нищо, а сега, след като знаеше, не искаше да им казва. Искеше първо да го харесат и одобрят, а не да го съдят на базата на онова, което имаше, защото богатството му със сигурност щеше да ги впечатли.

В неделя двамата се разходиха, хванати за ръце по плажа. Той каза, че искал да я заведе на ваканция, може би на Карибите за Коледа, искал да я запознае с баба си, преди да я представи на останалите. Тя бе сърцето на семейството му и той много я обичаше. Описа я на Тейлър като очарователна възрастна дама, която обича да играе карти. Беше го научила да играе на покер и на магаре. Тейлър отвърна, че няма търпение да се запознаят. Той предложи да отскочат до Лонг

Айлънд следващия уикенд. Сега времето беше пред тях и двамата можеха да градят прекрасни планове.

Тъкмо когато влязоха в къщата в неделя следобед и започнаха да си събират багажа, за да се върнат в Ню Йорк, мобилният му телефон звънна. Беше майка му и му се стори, че говори странно. Беше студена, напрегната, шокирана. Разбра, че се е случило нещо ужасно в мига, в който чу гласа ѝ.

— Какво има? — попита той и седна, а Тейлър не откъсваше очи от него.

Знаеше какво вещаят подобни телефонни обаждания. Все още помнеше изражението на сестра си, когато им позвъниха, за да им съобщят, че родителите им са загинали. Без да съзнава, тя притаи дъх, също и той. Слуша дълго и тя забеляза как в очите му се събират сълзи и рукват по лицето му. Тя пристъпи напред, за да разтрие раменете му, отпусна буза на гърба му, за да може той да усети любовта ѝ и готовността ѝ да го подкрепи във всичко.

Разговорът с майка му беше кратък. Тейлър го чу да казва, че се връща веднага, че ще отиде в Бедфорд по най-бързия начин, след това затвори. Обърна се към Тейлър и тя го видя, че плаче. Разрида се.

— Баба — обясни с една дума той. — Днес следобед играела карти и после заспала. Отишли да я погледнат как е два часа по-късно и тя била починала. Издъхнала е в съня си — простена той като дете с разбито сърце и в този момент се чувстваше така. Беше обожавал баба си цял живот, тя него също.

Тейлър го прегърна и заплака тихо, докато Филип хлипаше в ръцете ѝ. Сякаш сърцето му беше разкъсано. Бабабел си беше отишла завинаги.

22.

Събраха си багажа бързо, заключиха къщата и Тейлър предложи тя да шофира до града. Филип се съгласи, което бе необичайно за него. Не каза почти нищо през целия път и всеки път, когато тя го погледнеше, той продължаваше да плаче, а тя протягаше ръка и докосваше лицето или ръката му. Не знаеше какво друго да направи. Радваше се, че беше с него, когато научи. Помнеше ясно, сякаш бе вчера, колко съсипана бе, когато родителите ѝ починаха. А баба му беше като трети родител. Плачеше за детството, за всички онези случаи, в които бе проявявал кураж. Четирийсет години болка и разочарования се изливаха от него също като порой, който поглъщаше всичко, докато Тейлър шофираше.

— Не мога да си представя живота без нея — изхлипа той. — Щях да я посетя тази седмица, но така и не ми остана време.

Тейлър помнеше, че беше ходил при нея преди две седмици. Човек винаги съжالياва за последния път, който е пропуснал, но тя знаеше колко внимателен е бил към баба си. Ходеше да я вижда поне по два пъти в месеца, понякога дори по-често.

— Имала е късмет, че е поживяла толкова време — каза тихо Тейлър, — че се е наслаждавала на живота до самия край. Сега ще ви бъде трудно на всички, но тя си е отишла спокойно — напомни му младата жена. — Не е страдала, била е щастлива. Играла е на карти с приятели и е заспала. — Това беше най-леката смърт, въпреки това шокира всички. До един вярваха, че Бабабел ще живее вечно, защото я обичаха много. — Как се чувства майка ти? — Все пак Бабабел беше нейна майка.

— Стори ми се, че е в шок. Когато става въпрос за нас, винаги се съобразява с възрастта ни. Сигурно първо на мен е позвънила. Извинявай, мила, трябва да те оставя и да отида в Бедфорд. Мама спомена, че трябва да уредим всичко. Не знам какво означава това. Сигурно погребението ще бъде след няколко дни.

— Не се тревожи — отвърна тя и Филип долови обичта в гласа ѝ. — Ще те чакам. Ще направя каквото кажеш, за да не преча. — Тя не познаваше нито един от семейството и макар те да знаеха за нея, сега не бе подходящ момент да се появи. Разбираше проблема като чувствителен, загрижен човек.

— Радвам се, че бях с теб, когато мама звънна — обърна се той към нея, като приближиха града.

— И аз — кимна тя и го попита дали не иска да спрат първо в апартамента му.

Той отвърна, че трябвало да си вземе прилични дрехи, затова тя подкара към тях и предпочете да вземе такси, след като той тръгне. Не искаше да го бави, знаеше, че той няма търпение да отиде в Бедфорд. Сигурно останалите щяха да се съберат там и вероятно бяха тръгнали.

— Нали нямаш нищо против да се прибереш сама? — Той се притесняваше за Тейлър, но също и за майка си, тъй като тя не беше млада, а бе преживяла ужасен удар. Мисли по този въпрос през целия път. Отначало му се струваше, че загубата е само за него, докато сега вече си даваше сметка какво ѝ е на нея.

— Ще се оправя — увери го тихо любимата му. — Не се тревожи за мен. Просто се погрижи за себе си. Ще можеш ли да шофираш? Искаш ли да поръчам автомобил?

— Добре съм. Благодаря ти, че ме докара.

Помогна му да приготви малко дрехи, не забрави бельото и чорапите, обувките и колана. Той се канеше да тръгне за Бедфорд само с два костюма, три ризи и нищо друго. Нямахше представа колко време ще остане там. Подозираше, че може да останат седмица, докато мине погребението, и обеща на Тейлър да ѝ звънна, за да ѝ каже.

— Ще ми липсваш — погледна я тъжно той, след това се разплака отново. — Извинявай, че съм толкова ревлив, но я обичах много.

— Разбира се.

Запита се дали да каже на Аманда, но откри, че няма никакво желание. Щеше да ѝ пусне есемес за погребението, но не искаше да я вижда преди това. Искаше да заведе Тейлър със себе си, но не беше редно да я представя на семейството си, когато са покосени от мъка заради загубата на Бабабел. Предпочиташе да ги запознае в по-ведър

момент, когато щяха да я оценят. Най-много съжаляваше, че няма да може да я покаже на баба си. Загубата бе огромна за всички.

Целуна я за довиждане, преди да тръгне и портиерът спря такси, за да я закара до Вилидж. Тя остана загледана как автомобилът на Филип се отдалечава по Парк авеню и се надяваше той да е добре.

Обади ѝ се, докато все още пътуваше, а час по-късно пристигна в Бедфорд. Беше пръв, майка му каза, че останалите били тръгнали. Икономката беше дошла, за да помага. Всички деца и внуци на Оливия щяха да отседнат в къщата и стаите щяха да се напълнят.

Оливия беше със сухи очи, опитваше се да бъде силна, но беше разтърсена, Филип забеляза колко силно треперят ръцете ѝ всеки път, когато посегнеше към телефона. Тя бе преживяла ужасен шок. Цял живот бе много близка с майка си и Филип не помнеше някога да са се спреквали, по какъвто и да било въпрос. Между тях имаше понякога разногласия, съвсем малко, но той не ги беше чувал да се карат. Двете жени бяха необичайно близки през седемдесетте години от живота на Оливия.

— Поне са заедно сега — промълви Оливия, замислена за покойния си съпруг и неочакваната смърт на майка си този следобед. — Очевидно не е страдала — обясни тя на Филип, докато пиеха чай. Говореше така, сякаш се опитваше да обясни на себе си, защото не разбираше как е възможно да се случи подобно нещо, въпреки че майка ѝ беше на деветдесет и пет. — Тя не беше болна, не е казала, ако не ѝ е било добре. Играла е бридж с приятелките си, след това отишла да полегне преди вечеря и това е всичко. Лекарят каза, че не се е събудила. Сърцето ѝ просто е спряло.

— Дано е спечелила на бриджа — обади се Филип в опит да разведри момента и майка му се усмихна. — Тя ме научи на всичко за картите.

— А мен на всичко за живота — въздъхна Оливия, все още неспособна да повярва. — Винаги се е държала чудесно с мен. Дори по времето, когато бяхме бедни, тя ми осигуряваше всичко, което исках или от което имах нужда. Прощаваше ми всичко, дори глупавите грешки.

Тя погледна Филип, когато го каза, и той я погледна, без да крие болката си. Разбра колко трудности е създавал на майка си през годините. Сега, след като се сблъска с тази огромна мъка, му се

струваше, че се е сърдил за маловажни неща, защото всички бяха смъртни, а животът кратък, както бе при баща му. Добре поне че Марибел се бе радвала на дълъг, пълноценен живот, въпреки че всички се надяваха да доживее до сто и често си говореха за празненството, което щяха да й организират за стотния рожден ден. Почти бе стигнала до деветдесет и шест и бе в удивително добра форма.

Лиз пристигна малко след Филип и каза, че момичетата били тръгнали. Софи щяла да дойде с кола от Бостън, а Каръл да се качи на нощния полет от Ел Ей и да пристигне рано на следващата сутрин. Джон и Сара бяха тръгнали от Принстън заедно с Алекс преди половин час. Семейството се събираше, както винаги в добри и лоши моменти. Това бе много повече от империя. Оливия беше създала династия. В подобни моменти всички проявяваха разбиране и разчитаха един на друг да преодолеят мъката си. Последното погребение беше на Джо. То бе много по-мъчително, а гневът на Кас, насочен към майка ѝ, го бе направил още по-тежко. Филип го разбра едва сега. Смъртта на Марибел беше много по-спокойна и безболезнена. Нямаше гневни. Никой не беше виновен. Баба му просто бе угаснала, точно както искаше, тихо и безпроблемно, след като цял следобед бе играла карти.

— Звънна ли на Кас? — попита тихо Филип, след като Лиз пристигна.

Тя кимна.

— Разбира се. Ще вземе самолет от Далас. Там е турнето на Дани Хел.

— Чух, че бил голяма работа — подхвърли Филип в опит да разсее майка си и тя се усмихна.

— Така разправят. — И двамата бяха наясно, че Кас за пръв път щеше да бъде със семейството си след четиринайсет години. И отново Бабабел беше оправила нещата. Оливия знаеше, че майка ѝ би се зарадвала. Не можеше да си представи живота без нея, също както и останалите.

Сара и Джон пристигнаха час по-късно, а Алекс ѝ се стори съкрушен. Отиде в кухнята с Лиз и двамата си поговориха известно време. Той призна, че отношенията с родителите му се оправяли. Все още ходели на терапия, той отишъл веднъж с тях, за да обясни как се чувства. Каза, че се стараели да приемат положението, полагали

огромни усилия, въпреки че баща му го попитал дали може някой ден нещата да се променят, сякаш това бе въпрос на избор. И двамата се усмихнаха.

— Баща ти още от дете си е малко задръстен. Според мен е така, защото е човек на изкуството. Той просто не разбира какво става в истинския свят. Витае някъде в облаците или просто не вижда подалече от носа си — заяви Лиз и Алекс се разсмя.

Харесваше я, защото винаги бе откровена и с него, и с момичетата. Не че неговите родители бяха прикрити, просто заблуждаваха себе си. Виждаха света такъв, какъвто искаха да бъде, сякаш всички бяха като тях. Лиз бе преживяла тежки удари и се отнасяше по-реалистично към света, беше честна със себе си. На Алекс му се искаше родителите му да са като нея, но поне можеше да разчита на леля си. А пък Оливия беше неговият герой. Беше овладяла кризата с него съвършено и на него му беше много приятно да остане при нея. Радваше се, че се е върнал в Бедфорд, макар причината да бе ужасна. На всички им беше мъчно, че Бабабел си е отишла, нищо че беше стара.

Филип поръча вечеря за всички от близък ресторант. Трите деца на Оливия, Сара и Алекс, седнаха в трапезарията. Докато вечеряха, говореха за Марибел, разказваха си весели истории с нея и си спомниха някои от лудориите, които бяха правили като деца. Този път Оливия добави свои разкази и всички много се смяха. Беше истинско облекчение да си припомнят хубавите времена. Знаеха за Ансел Морис, защото той ѝ беше завещал железарския магазин. Мислеха, че ѝ е бил предан ухажор, за когото тя така и не се беше омъжила от уважение към покойния си съпруг, бащата на Оливия. Не знаеха, че през повечето време той е бил женен, а тя не им беше разкрила тайната си. Това бе свободомислещата страна на баба им, която не бе сметнала за нужно да разбират, че е била любовница на женен мъж. Оливия започваше да мисли, че подобни връзки са генетично обусловени, тъй като в момента и тя се намираше в същото положение. Беше ѝ приятно да знае, че майка ѝ е имала намерение да се омъжи за Ансел, че той бе починал преди сватбата. Така имаше чувството, че е проявила повече благоприличие, макар тя самата да нямаше намерение да се омъжи за Питър.

Когато му позвъни, за да му каже новината, той ѝ изказа искрени съболезнования и предложи да дойде, но според нея не беше удобно да присъства. Децата вече знаеха за него, въпреки това той си оставаше неин любовник, женен мъж, а децата ѝ не бяха достатъчно близки с него, за да го покани. Той прояви разбиране и не се наложи да му дава обяснения.

Софи пристигна от Бостън в десет и всички стояха до полунощ, защото решиха да играят на карти в памет на баба си. Предложението дойде от Филип и всички го одобриха. Играха за пари, както тя правеше, разгорещиха се и стана шумно. Това бе най-добрият начин да прекарат нощта, като мислят за нея. Тя щеше да одобри. Филип позвъни на Тейлър между две игри. Тя чу виковете и смеха и остана силно изненадана.

— Какво правите?

— Играем карти в памет на баба ми. Току-що спечелих двайсет долара от сестра си и тя се разбесня. А племенникът ми спечели десетачка от нея. Хич не умее да играе на карти — обясни той.

Звучеше по-ведро отколкото, когато тръгна. Тейлър се зарадва, че е с тях.

— Май сте открили съвършения начин да прекарате нощта. На Марибел щеше да ѝ хареса. — Това ѝ заприлича на типично ирландско бдение, въпреки че те не бяха ирландци, но идеята беше същата. Нямаше търпение да се запознае с тях и се надяваше да я харесат.

Филип каза, че след като всичко се успокои и траурът мине, ще я представи, по всяка вероятност около Деня на благодарността. Засега Филип трябваше да помогне на майка си. Тейлър му благодари, че ѝ се е обадил. Каза му, че мисли за него, а той отвърна, че я обича.

Лиз изпрати майка си до стаята ѝ, когато Оливия реши, че е време да си ляга. Изглеждаше уморена, възрастта ѝ личеше, за разлика от обикновено. На нея ѝ беше най-трудно. Това бе краят на една ера.

— Имах късмет, че беше до мен толкова дълго — отрони тихо тя пред дъщеря си и я прегърна.

И двете се питаха какво ли ще стане, когато Кас се прибере, но и двете замълчаха. Лиз остана при нея, докато се съблече и си легне. После младата жена се върна при останалите и пийна чаша с братята

си и Сара. Алекс също си беше легнал, след като побъбри известно време със Софи и ѝ разказа всичко, което му се беше случило през последния месец. Тя му призна, че открай време знае, че е гей, още от дете. Беше сигурна, че с течение на времето родителите му ще свикнат с тази мисъл. Алекс също започваше да вярва, че ще е така след твърде бурното начало.

Тримата останаха да пият вино дори след като Сара си легна. Беше им приятно заедно и Лиз попита Филип за развода.

— Ще стане голяма каша — въздъхна той. — Започвам да си мисля, че са я интересували единствено парите.

Майка им отдавна бе на това мнение, макар никога да не му го беше казвала. Щеше да го нарани и да създаде още повече проблеми помежду им, но Марибел знаеше. Лиз си беше мислила същото.

— Разкажи ми за новата жена в живота ти. — Лиз нямаше търпение да научи повече и се надяваше момичето да не е като съпругата му. Тя самата не се беше справила по-добре с браковете си.

— Прелестна е. Много ще ви хареса. Прецених, че не е удобно да идва с мен. Скоро ще ви запозная — обеща той.

Най-сетне си легнаха тъжни, но доволни, че са заедно и че могат да се опрат един на друг.

Лиз стана, когато Каръл пристигна от Калифорния. Беше рано, но тя я чу да влиза и отиде да я посрещне, а Софи стана след няколко минути. Седнаха в кухнята и си направиха кафе, тъй като икономката все още не беше дошла, след това Оливия влезе, изморена, но с бистро лице, сресана, в сатенена нощница. Половин час по-късно се събра цялото семейство. Бяха станали рано и говореха оживено, докато закусваха, когато на вратата се звънна. Лиз стана, за да отвори и Кас влезе. Двете сестри се погледнаха и прегърнаха. Лиз не я беше виждала от години.

— Леле! Много си красива! — възкликна тя и Кас се разсмя. Беше в тесен черен, кожен панталон и потник, кожено яке и високи токчета, а късата ѝ коса стърчеше във всички посоки. — Адски си готина — продължи тя и Кас прихна отново. Зарадваха се, че се виждат, и влязоха в кухнята заедно.

В първия момент всички замълчаха и я зяпнаха. Оливия стана първа, прегърна я, след това разговорите на масата се подновиха с

пълна сила, настана суматоха, докато всички се изредят да я прегърнат и щастливи, да я огледат. Блудната дъщеря се беше завърнала.

Тя седна на масата с тях, изяде филия препечен хляб и им разказа за турнето с Дани Хел. Бяха се сблъскали с хиляди дребни проблеми, но като цяло вървяло добре, докато не дошла лошата вест за Бабабел. Тя бе съсипана, както и останалите, но в края на закуската се чувстваше така, сякаш никога не са се разделяли. Вече не изглеждаше гневна, само ѝ беше мъчно за баба ѝ. Бабабел бе обединила семейството.

Следобедът беше труден за всички. Оливия бе организирала нужното с помощта на Лиз и Филип. Тялото на майка ѝ бе отнесено в погребален дом в Бедфорд, където щеше да се събере семейството. Оливия настоя за затворен ковчег и те отидоха, за да си вземат последно сбогом. Филип бе предложил да отскочи до старческият дом, за да вземе нужните дрехи. Нямаше да я видят в тях, но Оливия искаше майка ѝ да е хубаво облечена. За да разведри обстановката, Филип каза, че ще поиграе на карти.

Моментът беше болезнен за всички. Разплакаха се, когато се събраха около ковчегата в малкия параклис. Бяха поръчали бели рози и орхидеи и се носеше аромат на цветя. Оливия се разплака в прегръдките на Лиз, покосена от силна скръб по любимата си майка. След това коленичи и каза кратка молитва, останалите замълчаха, неочаквано осъзнали, че онова, което се случва, е реално. Бабабел вече я нямаше.

Прибраха се тъжни, унили и обсъдиха какво ще правят след това. Погребението беше след два дни и те решиха да останат заедно в Бедфорд, преди да се пръснат. Филип, Джон и Оливия проведоха конферентен разговор с офиса и всичко беше под контрол. Сега бе време за семейството и нито един от тях не искаше да си отиде преди погребението на Марибел.

След работа Питър се отби да види Оливия.

— Как си, държиш ли се? — Той бе силно притеснен за нея. Знаеше, че мъката ѝ е огромна, тъй като Марибел бе здрава и жизнена и те не бяха имали време да се подготвят.

— Добре съм — отвърна тъжно тя, а той я прегърна и притисна нежно. — Радвам се, че Кас се прибра. Мама щеше да се зарадва. Не

ми се искаше обаче смъртта ѝ да е поводът. — Тя се усмихна през сълзи, докато той я прегръщаше.

— Моите съболезнования, Оливия.

— Благодаря.

Той я погали по ръката. Остана колкото да се види с останалите и да им изкаже съболезнования. Всички се държаха мило с него, дори Филип беше любезен. После той си тръгна. Вечеряха отново заедно. Макар да скърбяха за майка ѝ, Оливия имаше чувството, че са се събрали, за да отпразнуват завръщането на Каси у дома. Тя се чувстваше необичайно добре с братята и сестра си, дори с майка си, след толкова дълга раздяла, и попиваше новините в семейството, даже им разказа малко за живота си, който бе коренно различен от техния. Племенниците и племенникът ѝ бяха във възторг от нея и заявиха, че била невероятно готина. Тя не ги беше виждала от деца и остана впечатлена колко са пораснали.

На следващия ден в погребалния дом дойдоха много хора да им изкажат съболезнования, а на по-следващия беше погребението, красиво, елегантно и много тъжно. Оливия беше избрала музиката, която знаеше, че майка би искала, включително „Ода на радостта“ на Бетховен, символ на нейната същност, светлина, красота и блясък. След свещеника децата на Оливия говориха за Марибел от амвона. Филип излезе пръв и разказа прекрасни спомени за баба си от детството, как го е научила да играе покер, когато бил на шест години и му извадили сливиците, след него се изправи Лиз, а накрая Джон обясни колко е обичала изкуството и как го е насърчавала да следва мечтите си. Накрая стана Кас, изпъна гръб пред всички в църквата, облечена в семпла черна рокля, черни чорапогачи, високи обувки и шапка с малка черна воалетка. Беше поразителна, докато разказваше за миналото, и разплака всички. Умееше да говори, беше красива жена и обичта към баба ѝ личеше във всяка казана дума. Докато Оливия я слушаше, разбра, че най-малкото ѝ дете е пораснало и се е превърнало в забележителна личност, която умееше да привлича вниманието на хората и да го задържа. За нея беше очевидно, докато слушаше децата си, че Марибел им е била като майка, когато Оливия не е могла. Беше изпълнявала нейните задължения и им беше дала нещо, което Оливия не бе имала възможност. Прободе я чувство на вина и същевременно изпита огромна благодарност. Почувства се малка, незначителна и

отново си каза, че майка ѝ е била невероятна, че загубата е огромна за всички. Докато семейството следваше ковчега под звуците на Бетховен, всички в църквата плачеха.

След това отидоха на гроба и там се проведе кратка церемония само със семейството, а после се прибраха у дома, където се бяха събрали двеста човека, за да им изкажат съболезнования. Питър остана до Оливия през повечето време, без да се натрапва, и тя му беше благодарна за присъствието и подкрепата. Децата ѝ се видяха с хора, с които бяха изгубили връзка от години, а на Кас се зарадваха всички, които не я бяха виждали отдавна. Аманда дойде на погребението в строг черен костюм на „Шанел“, но прояви достатъчно благоразумие и не отиде в къщата. На тръгване Филип ѝ благодари за проявеното уважение. Тя също изглеждаше трогната от службата. Все пак и тя беше човек.

Когато гостите най-сетне се разотидоха, всички от семейството се отпуснаха на столове. Бяха останали без сили. Последните дни бяха наситени с емоции, последвани от трогателното погребение на майката, бабата и прабабата, която всички обичаха много. Бяха избрали нейна красива снимка, на която Марибел бе засмяна, весела, с игриви искри в очите. Всички изглеждаха изтощени. Лиз сервира паста, доставена им от кетъринг фирмата за вечерта. След погребението бяха поднесли шампанско и ордъври, но Филип призна, че умира от глад.

— Първо да свалим черните дрехи — предложи Оливия. — Да се поотпуснем малко. Бабабел не би искала да сме толкова тъжни.

Питър си беше тръгнал с гостите, а Филип звъня на Тейлър десетки пъти през последните дни. Нямаше търпение да я види. Всички си тръгваха на сутринта, след тази последна нощ заедно, а на следващия ден Оливия, Филип и Джон бяха на работа, Кас, Софи и Каръл се връщаха там, откъдето бяха дошли. Бяха прекарали времето си като едно сплотено семейство.

Вечерята бе шумна, на масата цареше възбуда, всички бърбореха, както би било, ако Марибел беше сред тях. Пастата се оказа превъзходна с вино и разговорите се лееха.

Вдигнаха тост за Марибел, а Филип почука по чашата с лъжица и заяви, че искал да направи съобщение. Всички се обърнаха към него, любопитни какво се кани да каже. Той беше малко пиан от изпитото

вино, но и всички други бяха замаяни. Последните дни бяха натоварени и те имаха нужда да се отпуснат.

— Влюбен съм в красива жена и ще се ожения за нея, щом се разведа. — Всички на масата го аплодираха възторжено.

— Сбогом, Аманда! — провикна се Лиз и всички избухнаха в смях, а тя даде знак, че иска да продължи.

Оливия неочаквано си припомни, че докато бяха деца правеха какви ли не възмутителни изказвания, когато бяха на масата. В този момент бе убедена, че всичко това щеше да хареса безкрайно много на майка ѝ и тя също щеше да изтърси нещо стряскащо. Бяха оживена група, поувлекли се в момента, но пък се обичаха.

— Продадох книгата си за цяло състояние — обяви Лиз и Сара едва се сдържа да не извие очи, защото в първия момент се почувства обидена, — и мисля, че излизам с агента си, въпреки че не съм съвсем сигурна. Той е англичанин, много красив и аристократичен. Сигурна съм обаче, че продадох книгата! — завърши тя и всички се разсмяха. Да каже, че не е сигурна дали излиза с Андрю, бе типично в неин стил.

— Да ни кажеш, когато разбереш — провикна се Филип от другия край на масата и всички прихнаха отново, включително и Лиз, но не ѝ се присмиваха. Тя рядко бе сигурна за нещо в живота си.

Алекс реши също да говори, огледа роднините си и заяви с ясен глас.

— Аз съм гей. И съм сигурен — натърти през смях.

Дори майка му се усмихна, а останалите се разкискаха. Братовчедките му, седнали от двете му страни, го потупаха по гърба, задето е проявил такава смелост и се е разкрил. Никой на масата не се притесни, дори родителите му и Алекс се огледа доволно.

Кас успя да шокира всички. Завръщането ѝ в семейството беше колкото радостно събитие, толкова и изненадващо. Можеше да дойде за погребението, да си мълчи и веднага след това да си тръгне. Вместо това тя прекара с тях три дни и по всичко личеше, че ѝ е приятно. Часове наред разговаря със сестра си и майка си, дори се постара да опознае племенничките и племенника си, държа се добре с по-големите си братя, когато се шегуваха с нея както обикновено.

Нейната новина обаче шокира всички.

— Чакам бебе. Бременна съм. Току-що разбрах. Ще го задържа. Нямам намерение да се омъжа за Дани Хел. Той е бащата. Ще родя

през юни. И съм напълно сигурна.

Зяпнаха я с отворени уста, след това всички около масата заговориха оживено, а майка ѝ я погледна с дълга, бавна, одобрителна усмивка. Не я интересуваше, че няма да се омъжи, защото времената вече бяха други. Радваше се, че дъщеря ѝ се чувства достатъчно излекувана от раните в детството и вече иска свое дете.

— На върха на щастието съм — произнесе Оливия с ясен, силен глас и вдигна чаша към дъщеря си, а после ѝ изпрати въздушна целувка.

— Като най-голяма от внуците — обади се Софи, — държа да кажа, че ви обичаме, въпреки че сте малко лудички. Би трябвало да ни давате пример, а чичо Филип се развежда и се жени пет минути след това, мама дори не знае дали излиза с агента си, или не, което е типично за нея и означава, че по всяка вероятност двамата излизат, а пък леля Каси ще си има бебе и няма намерение да се омъжи, да не говорим, че бебето сигурно ще се роди с някоя татуировка. Вие сте страхотни и ви обичаме. Благодаря ви, че сте нашето семейство.

Всички се разсмяха гръмко и заговориха едновременно към Кас за бебето и ѝ честитиха отново. Оливия се запита какво я е накарало да промени мнението си и да роди, но каквато и да беше причината, тя се радваше и си помисли колко щеше да бъде очарована майка ѝ.

Накрая в памет на Марибел играха карти до три след полунощ, изпиха още много вино и с огромно нежелание си легнаха.

На другата сутрин, на закуска, бяха напълно трезви, готови да се върнат към живота, но трите дни, прекарани заедно, бяха прекрасни, красиви, щастливи, същевременно много тъжни. Преди да се разпръснат, Оливия ги покани за Деня на благодарността. Тази година щеше да им бъде по-тъжно без Марибел, но Оливия държеше да са заедно.

— Това означава да доведете и половинките си — уточни тя. — Филип, заповядай с Тейлър. Лиз, ако решиш, че излизаш с агента си, доведи го. Каси, мила, за мен ще бъде огромно удоволствие, ако ни запознаеш с Дани. Той все пак е баща на следващото ми внуче. — В очите ѝ имаше сълзи, когато го каза, и Кас прегърна майка си на тръгване.

— Благодаря ти, мамо, за всичко.

— Аз ти благодаря и се грижи за бебето.

— Разбира се. Надявам се да не му скапя живота. Заета съм също като теб.

— Няма да повториш моите грешки — отвърна тихо тя. — Ще бъдеш чудесна майка.

Каси я прегърна отново, след това се качи в лимузината, която чакаше да я откара на летището. Турнето беше продължило към Хюстън и тя щеше да се види там с Дани.

Разбраха се да се съберат на Деня на благодарността. До празника оставаха само шест седмици. След като всички си тръгнаха, Оливия се отправи към офиса. Имаше чувството, че е отсъствала цяла година. Майка ѝ вече ѝ липсваше. Искаше да ѝ разкаже толкова много. Последните дни бяха наситени със събития, но тя имаше чувството, че майка ѝ е знаела какво предстои и едва ли щеше да се изненада. Нали ставаше въпрос за децата, които бе отгледала, които следваха сърцата си, мислеха трезво и винаги щяха да бъдат честни и смели. Те знаеха същите уроци, на които Марибел бе научила Оливия, все уроци, които ѝ бяха послужили добре.

23.

Седмиците преди Деня на благодарността бяха натоварени за всички. Филип непрекъснато се разправяше с адвокатите си заради все по-нереалистичните искания на Аманда. Тя продължаваше да го заплашва, че ще оспорва предбрачния договор, макар неговите адвокати да твърдяха, че няма да постигне нищо. Използваше заплахата, за да увеличи максимално издръжката си, а той най-сетне отстъпи и ѝ даде къщата в града, но запази вилата в Хамптънс. Адвокатите му казаха, че разводът ще отнеме около година. Междувременно двамата с Тейлър бяха много щастливи. При тях всичко беше наред.

Джон откри изложбата си скоро след погребението на Марибел и Лиз, Филип и Оливия отидоха на откриването. Той беше изложил някои от най-хубавите си творби и в края на вечерта всичко беше разпродадено.

След като се върна от погребението на баба си, Лиз вечеря с Андрю Шипърс няколко пъти. Редуваха се или тя да ходи в града, или той да пътува до къщата ѝ в Кънектикът, която постепенно ѝ помагаше да стегне, работеше с огромно удоволствие по нея през уикендите. Бяха започнали връзка, напълно устройваща и двамата. Новините от момичетата бяха добри. Софи нямаше търпение да завърши и да се премести в града, Каръл пък работеше над най-новия филм на баща си и реши да остане в Ел Ей. Най-сетне бе открила себе си и се превръщаше в истинско момиче от Западния бряг. Сякаш бе пораснала през последните три месеца.

Връзката на Лиз с Андрю беше вълнуваща и забавна и за двамата. Бяха на една възраст, родени в един ден и той настоя, че това е знак, че им е писано да са заедно. За пръв път в живота тя се чувстваше уверена, сигурна в себе си и знаеше, че не допуска грешка. Продажбата на книгата ѝ беше вдъхнала нова вяра в уменията ѝ на писател, а връзката с Андрю — в качествата ѝ като жена. Седмицата преди Деня на благодарността филмовият агент, който мълчеше

месеци наред, най-сетне се обади. Решили да направят филм по книгата. Той изчака до уикенда, за да ѝ съобщи чудесната новина и тя затанцува от радост, когато научи. Работеше усилено над новата си книга, а бе продала правата за филм. Щом ѝ каза, двамата се хвърлиха в леглото, за да се любят, както ставаше обикновено, когато той пристигнеше. Сексът им беше невероятен, и тя бе влюбена в него.

Андрю се беше вдигнал на лакът и я наблюдаваше, щастлив от онова, което вижда. Не помнеше някога да е бил по-щастлив с друга, двамата имаха много общо и им беше приятно да споделят света на литературата.

— Я ми кажи нещо. Да не би да спиш с мен, защото продадох книгата ти, а сега и правата за филм и ще станеш много богата и известна благодарение на мен? Или може би, защото съм неустоим? — подхвърли шеговито той, както винаги.

Тя обожаваше чувството му за хумор.

— И двете — ухили се тя. — Днес вероятно заради филма, а обикновено заради книгата и парите. Освен това — добави тя за повече тежест — защото си страхотен майстор и няма да позволиш къщата да ми се срути на главата.

— Така може. Признавам, че дърводелската ми работа е супер. Не се бях замислял, но ми харесва, че спиш с майстора. Преди правила ли си го?

— Никога — усмихна се широко тя, — но теб наистина си те бива.

— Така си е. Кажи ми, ще ме намрази ли семейството ти, когато ме представиш на Деня на благодарността? Ще ме подложат ли на разпит? Сигурно няма да ме оставят на мира. Нямам представа дали не съм бивш затворник и това може да ги притесни.

Излизаха от три месеца, той се беше запознал със Софи, когато се прибра един уикенд, но не и с Каръл. Софи много го хареса, а Каръл бе сигурна, че ще ѝ допадне от всичко, което бе чула.

— Всички ще се влюбят в теб — увери го Лиз.

Андрю никога не изпитваше несигурност, но се чувстваше неспокоен. Знаеше за „Фабриката“ и забележителната ѝ история, нямаше търпение да се запознае с майка ѝ. Предложи ѝ да напише книга за живота си, но Лиз му каза, че никога няма да го направи. Тя беше твърде дискретна и скромна по отношение на себе си. Тогава

Андрю започна да настоява да напише книгата, но тя отвърна, че майка ѝ няма да одобри.

— Освен това гаджето на сестра ми ще те измести — върна се тя на празника. — Той е на двайсет и четири, рок звезда, а през юни чакат бебе.

— Големи образи сте — въздъхна той, силно заинтригуван от нея и от историите, които му разказваше за живота и младостта си. — Нямам търпение да се запозная със семейството ти, въпреки че съм много разочарован, че рок звездата ще привлече цялото внимание. Дали да не си направя и аз татуировка? — престори се на замислен той, след това я привлече към себе си и неочаквано двамата избухнаха в смях, той я целуна и се любиха отново. Тя винаги се смееше много, когато бяха заедно, защото обожаваше чувството му за хумор.

Когато се събраха на Деня на благодарността, все едно погребението на Марибел се повтори, но без тъгата. Радваха се, че са заедно, баба им липсваше, но те бърбеха непрекъснато, къщата се пукаше по шевовите. Запознаха се с Тейлър и проявиха огромен интерес към нея. Отначало тя се поуплаши, но се държеше естествено и мило и стана очевидно, че е лудо влюбена във Филип. Не се отделяше от него, двамата се държаха за ръце през цялото време. След като поговори с нея и се разходиха в градината, Оливия се върна с грейнало лице и по всичко личеше, че одобрява младата жена. Беше пълна противоположност на Аманда, а Оливия винаги бе искала такова момиче за сина си.

Лиз и Андрю бяха следващите, които пристигнаха от града, и не след дълго той очарова всички с бързия си ум и приятно чувство за хумор. Развеселяваше ги с истории за уж ужасни ловни уикенди в Англия и разпътната си младост. Увери ги, че Лиз е невероятно талантива писателка и не скри убедеността си, че един ден ще бъде известна. Това бе истинска музика за Оливия.

Дани Хел обаче се превърна в хита на уикенда. Беше забавен, груб и възмутителен, говореше на безобразен кокни, а Андрю имитираше съвършено акцента му и двамата дърдореха безкрайно на диалект, който никой друг не разбираше. Той беше млад, талантлив, готин и очевидно бе луд по Кас, заяви, че не можел да се нарадва за бебето, посвири на китара с децата, докато възрастните ги наблюдаваха в пълно изумление. Прекараха великолепно, а Кас бдеше над Дани като

квачка. Кас и майка ѝ прекараха малко време сами и тя удиви Оливия, като я помоли да дойде за раждането.

— Ще ти призная, мамо, че съм уплашена до смърт и от самото раждане, и от всичко останало. Дани все повтаря, че всичко щяло да бъде наред, но какво ли разбира той? Той е на дванайсет години — сподели със сълзи в очите и майка ѝ остана дълбоко трогната.

Прегърна я топло.

— Прав е, всичко ще бъде наред. А за мен ще бъде истинска чест да дойда. — Не можеше да повярва, че след толкова време Кас иска тя да присъства на раждането на детето ѝ. По-добре нямаше накъде. Марибел се беше оказала права. Накрая всичко се подреждаше. — Ще дойда преди това. Има едно шато в Прованс, което искам да огледам през пролетта за следващата ни ваканция. Тази година ще ни трябва повечко място с толкова нови хора. — Очакваше Лиз да доведе Андрю, стига той да нямаше нищо против. Филип щеше да е с Тейлър вместо Аманда, а Кас най-сетне щеше да дойде с тях и да доведе Дани, бебето и бавачка.

— Ще идвам до Ню Йорк още няколко пъти, преди да се роди бебето — каза ѝ Кас и двете се върнаха при останалите, развълнувани от плановете.

Кас не се страхуваше чак толкова много, след като знаеше, че майка ѝ ще бъде до нея. Същевременно изпитваше ужас, че никога няма да се научи как да бъде добра майка. Самото раждане ѝ се струваше лесната част.

Оливия разказа на Питър, когато той ѝ звънна, за да ѝ пожелае приятно прекарване на Деня на благодарността. Тя нямаше търпение да му разкаже новините за семейството и описа новите членове, включително екзотичния и темпераментен Дани Хел, който се оказа просто едно обичливо дете. Разбираше защо Кас се е влюбила в него, макар да ѝ беше трудно да си го представи като баща. Кас трябваше да изпълнява ролята на възрастния и за двама, което плашеше младата жена повече от всичко друго.

Питър както всеки празник, щеше да прекара уикенда със собственото си семейство, което бе една от неприятните страни във връзката с женен мъж. Като се изключат празниците, Оливия беше заета и щастлива със собствените си деца.

— Искам да дойда да те видя в понеделник — настоя той, преди да приключат разговора и ѝ се стори много официален.

— Да не би нещо да не е наред? — разтревожи се тя.

— Не, просто искам да прекарам една приятна вечер с теб, след като децата ти си тръгнат. Липсваш ми.

— И ти ми липсваш — прошепна тя. Той си оставаше невидимото присъствие в стаята. Всички знаеха, че съществува, но никога не присъстваше, когато идваха.

— До понеделник — сбогува се той и двамата затвориха, а тя се върна при децата и внуците си.

Дани и Андрю пееха песен на кокни, която Оливия заподозря, че е мръснишка, макар да не разбираше за какво става въпрос. Беше ѝ забавно да види заедно аристократ и суперизвестно момче от предградията. Отново почувства колко много ѝ липсва майка ѝ, но докато се усети, уикендът мина. Бяха прекарвали изключително приятно и когато си тръгваха, си казаха, че новите попълнения в семейството са го направили още по-хубаво. Бяха щастливи, че Филип е влюбен в Тейлър, защото я опознаха и харесаха, а Андрю и Дани бяха истински хит както сред младите, така и сред по-старите. Андрю пък най-сетне се запозна с Каръл. Цели два часа обсъждаха филмовия бизнес, за който тя вече знаеше много. Най-сетне бе намерила своето място.

Оливия дълго им маха от вратата, докато си тръгваха, поразвълнувана от когато и да било за плановете за лятото и бебето, което щеше да се роди шест седмици преди това. За съжаление щяха да прекарат Коледа отделно, затова Оливия нямаше да ги види. Лиз и Андрю се разбраха с Джон и Сара да наемат къща в Стоу, а Алекс и Софи щяха да заминат с тях. Каръл оставаше в Калифорния с баща си. Филип щеше да заведе Тейлър на Сейнт Бартс. Кас и Дани щяха да прекарат Коледа в Англия след дълго отсъствие, тъкмо Кас да си почине. Следващото лято щяха да прекарат ваканцията заедно и Оливия се успокояваше, че ще ги вижда от време на време през годината.

— Кажы как беше? — обърна се Филип към Тейлър, докато пътуваха към града в неделя вечерта.

— Невероятно. Имаш страхотно семейство — отвърна искрено тя.

— Може и да са малко луди, но се разбираме. Откакто сестра ми Кас се върна, мама изглежда много щастлива. — Беше му мъчно, че баба му не доживя да я види отново у дома. Той обаче си даваше сметка, че тъкмо смъртта ѝ я е върнала с бебето и Дани. — Гаджетото ѝ ми хареса — заяви той.

— И на мен. И Андрю е приятен. Сестра ти много го харесва.

— Този път си е намерила свестен мъж. — Обърна се към Тейлър с благодарна усмивка. — И аз си намерих сваятна жена. — Наведе се и я целуна, а до края на пътуването продължиха да обсъждат събитията от уикенда.

Когато си легна, Оливия също преповтори преживяното, замислена за всички, и усети липсата им. Къщата беше като гробница без тях. Радваше се, че на следващия ден ще се види с Питър.

24.

Както беше обещал, Питър пристигна скоро след като Оливия се прибра от работа, но ѝ се стори необичайно сериозен и тя се разтревожи. Още когато разговаряха преди два дни, беше усетила нещо, но тогава той я увери, че всичко е наред. Откакто загуби майка си, тя все по-често си напомняше, че всички са смъртни, и неочаквано се уплаши, че може да е болен.

Побъбриха още няколко минути за проблем, възникнал в офиса, за пожар в един от складовете им в Нова Зеландия и тя усети, че не издържа повече.

— Питър, добре ли си?

— Да — усмихна ѝ се той. — Много добре.

— Струваш ми се толкова сериозен — погледна го втренчено, а той се усмихна и пое ръката ѝ в своята.

— През уикенда се случи нещо неочаквано, за което искам да поговорим, но не беше удобно да го обсъждаме по телефона.

— Да не би нещо да не е наред?

— Всичко е наред — увери я той. Все още ѝ се струваше като замаян. — Емили е решила да постъпи в клиника. Мисля, че децата са я убедили. Трябваше да го направи много отдавна и за нея би било чудесно, ако най-сетне спре да пие. Съвсем открито мога да кажа, че това съсипа живота ѝ, също и моя, оказа влияние върху децата. Обсъдихме въпроса, след като децата си тръгнаха в Деня на благодарността. Този път е решила твърдо. Вече е избрала клиника и твърди, че била много добра. Процентът на излекуваните е много висок и тя е готова да остане, колкото се налага.

— Радвам се за нея — прошепна Оливия.

Знаеше колко мъка му причиняваше пиянството на жена му. Не каза нищо, но се запита какви ли промени ще причини това в отношенията им. Може би, когато жена му престанеше да пие, той щеше да сложи край на връзката им. Ако станеше така, то тя нямаше никакво право да негодува и нямаше да каже и дума. Все пак Емили му

беше съпруга и Оливия не биваше да се намесва. Знаеше, че той е женен. Беше приела този факт и тя нямаше право да изисква от него.

— Оказа се — продължи Питър, — че тя иска да излезе на чисто. Убедена е, че една от причините да пие, е нещастният ни брак и според мен е права. Това е пристрастяване, но двамата с нея никога не сме били щастливи, още от самото начало. Не бяхме подходящи един за друг. Сега тя иска да поправи онова, което е възможно. Подала е молба за развод. Съгласих се да приключим брака. Това ще бъде истинска благословия и за двамата.

— Господи! — Оливия остана шокирана. Не бе очаквала подобен развой на събитията. — На това му се казва изненада. Мислиш ли, че тя говори сериозно?

— Напълно. Когато проведохме разговора, тя вече беше позвънила на адвоката си. Двамата сме съгласни да се разведем и да разделим имуществото си. Според мен цялата тази работа ще стане бързо. Това означава — той погледна Оливия в сините очи, — че съм свободен.

Преди тя да успее да го спре, той беше пред нея, паднал на коляно. Не беше виждала подобно нещо от времето, когато Джо ѝ предложи преди четирийсет и седем години.

— Какво правиш, Питър? — възкликна тя, без да крие удивлението си. Не бе подготвена за подобно нещо.

— Предлагам ти да се омъжиш за мен, Оливия — рече той, без да крие дълбоката си обич. За втори път в живота ѝ един изключителен мъж ѝ предлагаше брак. — Ще се омъжиш ли за мен? Ще ми окажеш невероятна чест и аз ще се постарая да те направя щастлива до края на дните си.

— Сигурна съм — отвърна тя и усети как в гърлото ѝ набъбва буца. — Питър, аз съм на седемдесет. Твърде стара съм за брак.

Дори за миг не се беше замисляла, че двамата с него имат шанс и тя все още се колебаеше. Всеки от тях си имаше своя живот, нямаше никаква надежда да се оженят, докато Емили е жива.

— Както казват французите, за любовта няма възраст. Оливия, ще се омъжиш ли за мен? — попита отново той, а тя обрамчи лице в дланите си и го погледна.

— Питър, много те обичам, но не мога. Никога не съм се замисляла да се омъжа отново. Не предполагам, че ще се разведеш.

— Нито пък аз — отговори искрено той. Никога не я бе подлъгвал с подобна надежда. Той бе изключително честен човек. — Емили ми направи страхотен подарък. Не се обичаме от години. Тя го знаеше, знаех го и аз. Надявах се, когато престане да пие, да бъде свободна, както и аз. Двамата не сме един за друг, никога не сме били. Докато при нас с теб е коренно различно. Според мен ще сме щастливи заедно и ще живеем добре.

— И аз мисля така. Трябва ли обаче да се женим? Защо просто не продължим както досега? Ще прекарваме нощите заедно, когато можем.

Той седна на един стол и я погледна, вече не беше на колене. Не премина както очакваше — тя да го прегърне, след като толкова години бяха крили любовта си. Неочаквано тя се запита дали и майка ѝ се е чувствала по същия начин, когато жената на Ансел бе починала, но нали тя каза, че двамата са били сгодени. Оливия обичаше Питър, но щеше да има чувството, че изневерява на Джо, ако се омъжеше за друг. А и нямаше желание да се омъжи. Чувстваше се добре. Той ѝ се стори крайно учуден и много разочарован от отговора ѝ.

Засмя се мрачно на думите ѝ.

— Чувстваш се твърде стара, за да се омъжиш. А пък аз се чувствам твърде стар, за да ходя по срещи. Искам да си стоя вкъщи, в собственото си легло, да бъда с жената, която обичам. Срещите от време на време са вълнуващи, но не са за мен. Открай време е така.

Тя знаеше, че двамата с Емили са се оженили много млади и са допуснали огромна грешка. Сега пък тя не искаше да прави грешка. За нея поне бракът щеше да е грешка, но Питър, изглежда, беше на различно мнение. Запита се дали няма да си потърси друга и при тази мисъл я прониза болка, но не чак толкова силна, че да я накара да се омъжи.

— И какво ще правим сега? — запита тъжно Оливия.

— Ще продължим както досега — вдигна рамене примирено той. — Няма да те изгубя, а и няма къде да ходя. Обичам те. Само че, ако мислиш да ходим по срещи, няма да стане. Ти си жената, която обичам. Ще оставам при теб винаги когато ми позволиш. Ще си намеря апартамент в града. Емили настоява да продадем нашия. Според мен е права — много е потискащ и е бил свидетел на твърде много часове, изпълнени с нещастие. Аз ще си намеря нещо малко. Ако искаш,

остани при мен, когато решиш да прекараш нощта в града, а аз ще оставам при теб, щом пожелаеш.

Той беше много разумен човек и я обичаше много.

— Питър, не те заслужавам — грейна тя. — Наистина те обичам. Просто не искам да се омъжвам. Ако някога се реша на такава крачка, то ще бъде за теб. Обещавам ти.

Той ѝ вярваше и се надяваше рано или късно да промени мнението си. Оливия бе сигурна, че няма да стане.

Поговориха за развода още малко. Това развитие беше напълно неочаквано. Поне от сега нататък всичко щеше да е много по-просто. Можеха да излизат заедно, той щеше да я придружава на различни места, можеха да пътуват и най-сетне да прекарват ваканциите заедно. Той беше свободен човек.

След като се разбраха, се качиха в спалнята ѝ. Дори след толкова години, той не можеше да откъсне ръце от нея и двамата се любиха, за да отпразнуват не годеща си, както той се беше надявал, а свободата на любовта си.

След това тя остана загледана в него и нежно докосна лицето му, като се опитваше да намери обяснение за себе си защо не иска да се омъжи за Питър, макар да го обичаше.

— Може би просто ми е по-приятно да живея в грях — подхвърли тя, той се разсмя и я привлече до себе си.

— Ти си лоша жена, Оливия Грейсън — пошегува се той и тя се изкиска игриво, почувствала се отново млада, след като се бяха любили.

— Да — прошепна щастливо тя, — май е точно така.

Това бе единственото обяснение, което можеше да даде за отказа си да се омъжи за него. Запита се дали Марибел щеше да одобри постъпката ѝ. Беше сигурна в едно, че светът се беше преобърнал напълно. Най-големият ѝ син се развеждаше и се канеше да се жени отново, нещо, от което тя бе много доволна, Лиз „мислеше“, че има връзка, но не беше съвсем сигурна, Кас чакаше извънбрачно дете от рок звезда, а внукът ѝ беше гей. Тя пък току-що се беше съгласила да живее в грях, след като бе влюбена от цели десет години в този мъж. Светът бе коренно променен.

25.

Тъй като всички деца и внуци на Оливия имаха планове за Коледа, а синът и дъщерята на Питър заминаваха при родителите на половинките си, двамата се разбраха да прекарат празника в Бедфорд. Никога преди не бяха прекарвали празник заедно и нямаха търпение да дойде Коледа. Оливия знаеше, че присъствието му поне донякъде ще притъпи болката от смъртта на Марибел. Тя продължаваше да усеща липсата на майка си всеки ден и все посягаше към телефона и едва след това се сецаше, че вече я няма. Мъдростта ѝ щеше да ѝ липсва, както и приятното ѝ, слънчево държание. Всеки ден щяха да се наслаждават на наследството, което им беше оставила. На всички бе дала голяма част от себе си.

Да прекара Коледа и Нова година с Питър щеше да достави радост на Оливия и Питър не можеше да си намери място от радост. Беше прекарвал потискащи празници години наред и се опитваше да компенсира времето, прекарано със съпругата си алкохоличка. Тя вече бе постъпила в клиника и май имаше напредък, а разводът течеше.

Оливия напазарува рано за Коледа, както обикновено, купи подаръци за всички. Беше намислила да вечеря с всичките си деца, преди да заминат за Върмонт, а Филип за Карибите, тъкмо да им даде подаръците, и след като Питър бе свободен, реши да покани и него. Вече бе организирала всичко.

През първата седмица на декември отиде за ежегодната си мамография. Всеки път изпитваше ужас, страхуваше се, че на нейната възраст нещастията може да я порази всеки момент. Това бе руската рулетка на живота. Асистентката ѝ напомни предишния ден и на сутринта, преди да отиде на преглед, Оливия си каза, че няма причина да се притеснява. Марибел не бе имала подобни проблеми, така че и при нея бе малко вероятно да се появят.

Помнеше лаборантката от предишните години и всичко премина безпроблемно. Не беше никак приятно, но поне нямаше болка и тя си

повтаряше, че е глупаво да се страхува всяка година. Докато се обличаше, жената се върна.

— Госпожо Грейсън, елате, ако обичате, в кабинета — помоли тя. Все още държеше снимките от предишните години. Оливия не пропускаше преглед.

— Да не би нещо да не е наред? — Почувства как по гърба ѝ пробягва ледена тръпка.

Жената не каза нито да, нито не, усмихна се ведро и отвърна, че лекарят иска да я види. Щом чу тези думи, Оливия усети как изтръпва. Това бе прекалено. Първо изгуби майка си, а сега изникваха здравословни проблеми. Та нали Марибел беше в добро здраве цял живот! Искаше ѝ се да вярва, че ще ѝ се размине, но неочаквано я обзе несигурност.

Влезе в кабинета на лекаря, вече облечена, сякаш дрехите бяха броня, която ще я защити, но се почувства уязвима и много уплашена. Няколко снимки бяха поставени на стената и на тях се виждаше лявата ѝ гърда отпред и отстрани. За нея това бе просто едно сиво петно. Той посочи място, което тя първоначално не забеляза, малко по-тъмно от останалите.

— Това петно никак не ми харесва — намръщи се той. — Може да е началото на малко образуване. Трябва да направим биопсия.

— Сега ли? — погледна го ужасено тя и ѝ се прииска да изпищи, да избяга от стаята, но краката ѝ се бяха превърнали в желе. Усети как я обзема паника, ала съумя да запази спокойствие.

— Може и утре, ако предпочитате. Според мен трябва да я направим незабавно.

— Мислите ли, че е рак? — Гласът ѝ прозвуча дрезгаво.

— Може да е малко злокачествено образуване.

Той потвърди най-лошите ѝ страхове. Оливия знаеше, че една от осем жени се разболява от рак на гърдата и потръпна от страх. Ами ако и тя имаше?

— И какво ще стане, ако се окаже, че подозренията ви са верни?

— Зависи какво ще открием. Когато е на ранен етап, пристъпваме към хирургично отстраняване на тумора и допълнително лечение не се налага. Ако е в по-напреднал стадий, ще поговорим за химиотерапия и лъчетерапия, за хормонална терапия. Доколкото виждам, нямате случаи на рак на гърдата в семейството, така че се

надявам да е на ранен етап и отстраняването на тумора да е напълно достатъчно.

— Сигурен ли сте, че е рак? — За жена, която управляваше империя, тя внезапно се почувства безпомощна и малка.

— Не. Затова трябва да се направи биопсия — обясни той. — Утре добре ли е?

Никога няма да е добре, прииска ѝ се да каже, но знаеше, че трябва да бъде отговорна, и неочаквано ѝ се стори ужасно да се изправи пред неизвестността сама. Не искаше да плаши децата си, замисли се дали да не позвъни на Питър, но нали току-що бе отказала предложението му за брак, така че нямаше никакво право да го товари със заплахата от рак, след като не желаше да му стане съпруга. Проблемът не беше негов, а неин. Кимна, когато лекарят предложи час, и излезе от кабинета като замаяна. Лаборантката я чакаше със слънчева усмивка.

— Ще се оправите — увери я тя.

Лесно ѝ беше да го каже, помисли си Оливия, нали не ставаше въпрос за нейната гърда. Жената обясни, че се прави малък разрез с местна упойка, вади се малко парченце, изследва се и ако се налага, се пристъпва към операция за отстраняване на бучката. Тя щеше да се справи. Лесна работа, погледнато от страни, но за нея звучеше ужасно.

Оливия се върна в офиса си. Имаше чувството, че я е блъснал автобус. Маргарет я погледна, когато влезе, и ѝ се стори, че шефката ѝ е посивяла.

— Добре ли мина? — попита я тя.

— Супер — усмихна се широко и престорено безгрижно Оливия.

На път към офиса реши да не казва на никого, а ако се наложеше оперативна намеса, да се справи сама. Не беше нужно децата да разбират, че има рак, след като бяха изгубили баба си. Щеше да им дойде много, реши тя, което означаваше, че е сама. Нямаше намерение да съобщи на Питър и да се възползва от мъжа, когото обича, но за когото не искаше да се омъжи.

Прекара ужасна нощ, лежа будна и чакаше да дойде времето за биопсията. Оказа се, че съвсем не е „лесна работа“, както ѝ обясни лаборантката. Беше ужасно, болезнено, упойката не я хвана напълно, а разрезът бе много по-голям, отколкото си мислеше. Обясниха ѝ, че искат добра проба, затова не трябвало да се изпуска нищо. След това

гърдата я боля нетърпимо. Искаше да се върне в офиса, но вместо това се прибра и каза на асистентката си, че има разстройство. Лежа целия ден, чувстваше се ужасно, а когато Питър звънна и предложи да остане през нощта, тя му каза, че е пипнала грип и не иска и той да се зарази. Никога през живота си не се беше чувствала толкова самотна.

Лиз ѝ звънна и тя изслуша въодушевения ѝ разказ за Андрю и книгата. Имаше чувството, че ѝ се обажда от друга планета. Чувстваше се далече от всички и бе много уплашена. За пръв път усети, че и тя е смъртна. Смъртта на майка ѝ я беше навела на тази мисъл. Ами ако имаше рак? Ами ако умреше? Децата ѝ щяха да бъдат съсипани, но тя знаеше, че все някой ден ще умре, просто не бе готова да се случи точно сега. Ненадейно се запита дали е взела правилното решение за Питър и се почувства жалка и нещастна. Не искаше да бъде с него от страх или нужда. Изпитваше такъв ужас, че едва се въздържа да не му позвъни и да го помоли да дойде, но устоя. Наложил си да бъде смела. Щяха да ѝ позвънят за резултата от биопсията след пет до седем дни.

В деня след биопсията тя отиде в офиса и седмицата ѝ се стори най-дългата в живота. И през уикенда каза на Питър, че е болна, избягваше го, прекарваше дните си сама, обзета от ужас.

Лекарят се обади следващия вторник. Заяви, че новините били „добри“, което се стори неубедително на Оливия. Били хванали рака в ранен стадий, не бил стигнал до лимфните възли, бил ясно очертан и можел да се отстрани оперативно, след което предложи да действат час по-скоро. До седмица след това щяха да са наясно дали има нужда от химиотерапия или лъчетерапия и дали може да мине без тях. На нея новината не ѝ се стори никак добра. Честита Коледа.

Съгласи се да се подложи на операция в петък, за да може през уикенда да се възстанови. Щеше да се види с децата си следващата седмица, за ранната коледна вечеря, така че трябваше да е в прилична форма. Лекарят я увери, че дотогава щяла да е добре, след като разполагала с цели десет дни.

Сякаш за да влоши положението, Питър влезе в кабинета ѝ и заяви, че се надявал да прекарат уикенда заедно. Каза го с надежда, не можеше да се нарадва на свободата си. Сега можеха да бъдат заедно колкото и когато поискат.

— Не мога. Трябва да работя — изстреля троснато тя, без дори да вдигне поглед от бюрото си. Страхуваше се да го погледне в очите,

да не би той да забележи стаения в тях ужас. Когато най-сетне се изправи, забеляза обидата му.

— Да не би да ми се сърдиш? — попита тихо той.

— Не, разбира се — отвърна тя и се насили да му се усмихне. — Извинявай. Разсеяна съм. Не ми беше добре. Този неприятен вирус ме измъчи, а сега ме чака камара работа за уикенда. Трябва да прегледам всички доклади за продажбите.

— Сигурна ли си? — Беше ясно, че той не ѝ вярва и имаше право.

— Напълно. Обещавам да се позабавляваме следващия уикенд. Извинявай, че съм толкова досадна.

Избягваше го за втори уикенд. Той не заподозря нищо, просто бе обиден.

— Мога да дойда и да почета край теб, докато работиш — предложи той с надежда.

— Ще се чувствам виновна през всичкото време — отказа тя и се почувства като чудовище. Не искаше той да види болката ѝ, нито пък да разбере, че има рак, въпреки че беше в „начален стадий“. Това щеше да си остане собствената ѝ малка тайна. Освен това не искаше да прояви слабост пред него. Искаше той да я възприема силна, като образец на независимата жена, каквато си мислеше, че е, поне до биопсията.

Той излезе от кабинета ѝ натъжен.

Дните до операцията ѝ се сториха безкрайни, а нощта преди нея се превърна в истински кошмар. Питър ѝ звънна и тя не вдигна телефона. Нямахте си доверие и сигурно щеше да го помоли да дойде и да я придружи до болницата, да остане, докато трае операцията.

Пристигна в болницата в шест сутринта, както ѝ бяха казали. Направиха необходимите изследвания, сложиха ѝ система и в седем и трийсет, когато я вкараха в операционната, тя беше обзета от сляпа паника. Не помнеше някога през живота си да е била толкова уплашена. Минути след това беше в безсъзнание.

Събуди се в реанимацията и усети, че ѝ е лошо. Виеше ѝ се свят, а когато я прехвърлиха в стаята ѝ, болката в гърдата беше нетърпима. Биха ѝ обезболяващо и хирургът дойде, за да я увери, че е минало много добре. Бучката се оказала съвсем малка, не се била разпростряла, лимфните възли били чисти и нямало да има нужда от

допълнително лечение. Трябвало обаче да идва на прегледи на всеки шест месеца, за да е сигурна, че ракът не се е върнал. Мамографията щяла да бъде напълно достатъчна.

След това ѝ обясни, че няма да може да използва лявата си ръка през следващите две седмици, докато се възстанови напълно. Беше забравил да го спомене преди, но за щастие тя боравеше с дясната. Остана на легло през целия ден, замаяна от болката и лекарствата, а в шест я изписаха. Беше уредила автомобил и шофьор за връщането до Бедфорд. Къщата беше празна, когато се прибра.

Питър ѝ звънна почти в минутата, щом влезе. Наложил си да седне на един стол, защото ѝ се виеше свят, и тя си даде сметка, че е постъпила глупаво като е останала сама в къщата. Реши да си легне, без да вечеря. Не беше гладна. Гадеше ѝ се от лекарствата, гърдата я болеше ужасно, освен това имаше главоболие.

— Къде беше цял ден? — започна разтревожено той. — Звънях ти толкова пъти, а ти не ми върна обажданията. Маргарет каза, че не си ходила на работа.

— Противният грип се върна отново и съм скапана. — По гласа ѝ личеше, че ѝ е зле.

— Господи, звучиш ужасно. Идвам, за да се грижа за теб.

— Недей. Ще се заразиш. Много е неприятно.

— Струва ми се, че ме избягваш цяла седмица.

Всъщност, седмиците бяха две откакто си направи мамографията.

— Защото си параноик, въпреки това те обичам.

— И аз те обичам. Искам да те видя.

Стори ѝ се притеснен, беше настоятелен, а тя нямаше сили да му вдъхне кураж.

— Уверявам те, че след няколко дни ще бъда добре. Нали ще дойдеш на вечеря с децата другия понеделник?

— Нямам намерение да чакам дотогава, за да се видим.

Той ѝ се стори ужасен при тази мисъл, но истината бе, че тя искаше да си даде време да се пооправи и да разбере резултатите от патологията, преди да се види с него.

— Ако искаш, ще остана при теб през уикенда — предложи той.

Не ѝ стигнаха сили да му каже, че не може, защото той веднага щеше да разбере, че има сериозен проблем, но тя все още щеше да е с

превръзка, също и в понеделник и през цялата следваща седмица. Все нещо трябваше да измисли. А лекарят каза, че гърдата щяла да я наболява през следващите няколко седмици, че ще има малка вдлъбнатина там, където са изрязали бучката. Налагаше се рано или късно да каже на Питър, дори и да го излъжеше, че е доброкачествена. Само че моментът все още не беше настъпил. Не можеше да се види с него, докато я болеше и се чувстваше зле. Нямахме никакво желание да се срещне с него или някой друг, да разкрива слабостите си, човешката си страна. Беше свикнала да я виждат силна.

— Кажи ми дали искаш да дойда през уикенда — рече с надежда той, после затвори, а тя едва намери сили да се строполи в леглото, взе поредното болкоуспокояващо и заспа на мига.

Уикендът беше дълъг и самотен. Много мисли, докато лежеше, разкъсвана от болка. Беше направила всичко, което искаше в живота си. Беше създала успешен бизнес, който да предаде на децата си. Беше им осигурила финансова обезпеченост. Беше доживяла да се радва на внуци и щеше да види бебето на Кас през юни. Беше възпитала децата си по най-добрия възможен начин. Беше обичала двама чудесни мъже. Неочаквано, докато мислеше над всичко това, ѝ се стори, че не е постигнала достатъчно. Не беше отделила време за забавление, за почивка. Толкова беше заета с работа, че се бе занимавала с нея почти през целия си съзнателен живот, ако не и през целия. Отделяше единствено по две седмици през лятото за децата си. Даде си сметка, че иска да понамали темпото, не много, колкото да се позабавлява и да прекара известно време с Питър. Той означаваше за нея повече, отколкото тя беше готова да признае. Не бе нужно да се омъжва за него, но можеха да се виждат по-често. Не искаше да умре сама в празната, тиха къща. Осъзна всичко това през уикенда, докато се вслушваше в тишината. Никога досега не се бе чувствала толкова самотна.

През тези два дни се обади на децата си и най-сетне на Питър. Чувстваше се малко по-добре, но не много и това я потисна. Най-сетне разбра, че няма да живее вечно. Не разполагаше с още сто години, в които да си поживее. Щеше да се радва на всичко, което можеше, а искаше да са все хубави неща, по-забавни, по-приятни, да се порадва на любовта на добрия човек, който я обичаше.

— Липсваш ми — призна тя, когато му се обади. Този път тя бе първата, която го каза.

— И ти ми липсваш. През целия уикенд се чувствах самотен.

Стана ѝ приятно, когато чу тези думи.

— И аз.

— По-добре ли се чувстваш? — попита загрижено той. Притесняваше се от дни наред.

— Малко по-добре — отвърна честно тя. Гърдата не я болеше чак толкова много, но операцията я бе разтърсила. Тя разбра, че трябва да му каже за болестта си, ала все още не бе измислила какво. Трябваше обаче да е истината, макар и само отчасти. Искаше да му разкаже за прозрението си, но това щеше да стане едва когато се почувстваше по-добре. Досега се беше справила сама, но не беше сигурна, че ще издържи и занаяпред, нито пък защо се налагаше да остава сама. Разбра, че няма проблем да сподели товара си с някой друг, особено ако въпросният човек я обичаше. Тя щеше да бъде неотлъчно до него, ако му се случеше нещо подобно.

Мисли за Питър през цялата нощ и ѝ се прииска да е дошъл за уикенда, да е близо до нея, докато спи. Прииска ѝ се да го беше поканила. Само че в нея винаги се обаждаше глас, който ѝ казваше, че трябва да е силна и тя наистина се държеше като силна и независима жена. Неочаквано се запита дали е чак толкова важно да бъде непоклатима, нащрек, да управлява империята си с желязна ръка. За пръв път в живота единственото ѝ желание беше да е просто жена. Това щеше да е напълно достатъчно.

26.

Седмицата, в която чакаше доклада от патологията, беше мъчителна. Получи резултатите чак в петък. Беше най-доброто, на което можеше да се надява. Чисти краища, нямаше засегнати лимфни възли, бяха хванали рака в най-ранната му фаза. Не се налагаше допълнително лечение. Облекчението беше невероятно. Единственото, за което трябваше да се тревожи сега, беше да не би ракът да се върне отново, а тя искрено се надяваше, че това няма да се случи.

Тази седмица Питър не можеше да прекара уикенда с нея. Щеше да замине за Бостън, защото дъщеря му имаше рожден ден. Значи имаше време чак до ранната коледна вечеря, която бе организираща за децата си в понеделник. Беше го избягвала дни наред и той й се стори отчаян. Копнееше за него. През уикенда той й звъня често.

— Нямам търпение да се видим утре — прошепна съвсем искрено тя.

Знаеше, че той има намерение да остане след вечеря и сигурно щеше да му каже тогава. Питър щеше да присъства за пръв път на семейна сбирка с децата й, което бе важно колкото за нея, толкова и за него. Беше казала на Филип след Деня на благодарността, че Питър се развежда, и той се зарадва, макар тя да призна, че няма желание да се омъжи. Въпреки това беше по-добре, че той е свободен. Сега поне можеха да прекарват празниците заедно. Тази Коледа щеше да им бъде първата.

— Да се чувстваш по-добре утре — пожела й нежно Питър и тя едва не изстена.

Все още не можеше да вдига добре ръката си. Може би той беше прав, че бяха твърде стари, за да ходят по срещи, особено ако тялото й я подведеше и тя започнеше да се предава. Ремонтът на пътя този път се оказа по-тежък от обикновено. Завиждаше на майка си за безупречното й здраве. Тя не можеше да се похвали със същото след сблъсъка с рака. Знаеше, че има повече късмет от повечето хора, въпреки това страхът я притискаше и тя се чувстваше по-смирена.

Когато понеделник вечер най-сетне настъпи, масата бе красиво подредена, къщата пълна с цветя, коледната елха украсена, а Оливия се чувстваше по-добре. Беше облякла червено сатенено сако, черни прави панталони и бяла копринена блуза. Всички бяха в празнично настроение. Тейлър беше дошла с Филип, Андрю с Лиз, Питър седеше до нея. Всички вече знаеха каква е ролята му в живота на домакинята. Бяха подозирали години наред, но сега вече знаеха със сигурност. Филип пък беше разпространил клюката, че Питър се развежда. Всичко беше напълно в рамките на приличието.

Тейлър имаше вид на младо момиче в красивата бяла вълнена рокля, с дългите си като на кобила крака и тъмнокестенява коса, блиснала се по гърба. Сара беше открила някакво странно творение от макраме във винтидж магазин и се чувстваше неописуемо горда в него, а Лиз беше прелестна. Андрю беше в тъмен костюм и приличаше на безупречен аристократ. Оливия им раздаде подаръците преди вечеря. Щяха да ги отворят чак на Коледа, но за всеки имаше по няколко, които тя внимателно беше подбрала. Докато им ги подаваше, забеляза, че Питър я наблюдава въпросително. Погледът му стана по-настойчив, когато забеляза, че тя поемаше своите с една ръка.

— Да не би да си си наранила ръката? — Беше видял, че използва само дясната си ръка. Никой друг не беше обърнал внимание.

— Не, всичко е наред — излъга тя.

Вече се чувстваше по-добре. Всички около нея бяха в чудесно настроение. Тейлър беше във възторг, че заминава за Сейнт Бартс с Филип, а останалите се радваха на къщата в Стоу, която бяха наели, и нямаха търпение да покарат ски. Лиз бе предупредила Андрю, че не е умела скиорка, но за него това нямаше значение, а и предпочиташе други занимания пред леденостудените склонове. Алекс имаше намерение да се включи в състезания по ски слалом, защото беше много добър. Джон пък имаше намерение да рисува Сара, докато тя кара ски.

Вечеряха вкусна пуйка с традиционен пудинг от сливи и ароматен сос, който напомни на Оливия как празнуваха Коледа, докато децата бяха още малки и се събираха на масата, а Марибел приготвяше пуйката. Тя беше поръчала вечерята на кетъринг фирма и ястията бяха превъзходни.

Когато децата и внуците ѝ си тръгнаха, натоварени с подаръците, тя беше вече изтощена. Щеше да остави своите подаръци под елхата и да ги отвори на Бъдни вечер. Двамата с Питър щяха да си разменят подаръците тогава. Щом останаха сами, той я прегърна, предложи да си лягат и тя разбра, че моментът на истината е настъпил. Не можеше да го изхвърли от леглото си, а и той щеше да види превръзката.

Влезе в спалнята по нощница и се отпусна в леглото с въздишка. Последните три седмици бяха изпълнени със стрес и тя се чувстваше смазана. Питър вече си беше легнал и тя разбра по погледа му, че иска да се любят. Погледна го сериозно и протегна ръка към неговата.

— Трябва да ти кажа нещо.

— Бременна си. Добре, ще се ожения за теб. Ще направим бърза сватба — усмихна се той и тя се разсмя.

— Не точно. Истината е, че последните няколко седмици бяха истински кошмар.

— Стана ми ясно. — Той не бе никак изненадан. — Звучеше ужасно по телефона.

— Когато си направих ежегодната мамография, ми откриха малка бучка. Оказа се злокачествена, рак от първа степен. Мислят, че са я отстранили цялата, така че съм добре. Не исках да те притеснявам. Миналият петък ми направиха операция и цяла седмица се чувствах ужасно. Бях страшно уплашена и тази работа ме събуди. Не съм готова да се пенсионирам и едва ли някога ще бъда. Поне така се надявам. Не искам обаче да се натоварвам вече чак толкова. Искам да отделя малко време, за да се порадвам на розите, както се казва. С теб, стига да нямаш нищо против. Мислех си и за нещо друго. Все още не искам да се омъжа. Ти пък не искаш да ходим по срещи. За мен обаче ще бъде удоволствие да поживея с теб, стига да си съгласен. Пренеси се тук, ако искаш. — Тя го погледна нежно.

Той я гледаше поразен.

— Защо не ми каза за операцията? — Стори ѝ се много ядосан и тя замръзна. — Знаех, че нещо не е наред, дявол да го вземе. Дори не вдигаше телефона, когато ти звънях. Ти за какъв ме имаш? За някое гадже използвач ли? Обичам те. Искам да бъда до теб и в добро, и в лошо. Не искам да преживяваш подобни неща сама. Не е нужно да си толкова смела, Оливия. Ти също си човек. Тук съм, защото те обичам, не за да си прекарваме добре. Предупреждавам те, че много ще се

ядосам, ако отново направиш нещо такова и решиш сама да се справяш, без мен. Искам да съм до теб, като част от живота ти, от бъдещето ти, без да се налага да ми звъниш.

— Почувствах се глупаво, че не ти се обадох. Толкова ме беше страх. Отначало бях шокирана и не знаех как да постъпя. Когато бях по средата на процедурата, просто исках да приключа по-бързо. Обещавам да не постъпвам повече така. Какво ще кажеш да се съберем да живеем заедно?

Тогава той се наведе и я целуна.

— Става, защото иначе няма да знам какви ги вършиш. Нямам ти доверие. — Все още не беше преглътнал обидата, че тя не му се е обадила, и беше много разстроен. — Не мога да повярвам, че си преживяла всичко това и не си ми казала.

— Знам. Беше глупаво — сведе глава тя, защото наистина съжаляваше.

— Така е. Искам да живея с теб, Оливия. Не е нужно да сме женени. Просто си мислех, че ще бъде по-хубаво. Аз съм старомоден човек. След като предпочиташ да живеем като съвременни хора и това няма да притесни децата ти, добре. Кога да се явя? — усмихна се той, наведе се и я целуна. След това се сети нещо и лицето му придоби сериозно изражение. — Ръката боли ли те?

— Няма да мога да я използвам две седмици. — Тя разтвори халата и му показа превръзката. Оказа се по-голяма, отколкото бе очаквал.

— Миличката ми — въздъхна той и я прегърна, притисна я до себе си и няколко минути по-късно двамата се отпуснаха в леглото и угасиха лампите.

— Кога ще се нанесеш? — попита го тя в тъмното и се изкиска.

— Да не се окаже, че утре е прекалено рано? Мислех, че никога няма да го кажеш. — Обърна се и я целуна в тъмното. — Оливия, да знаеш, че си ужасна, но аз те обичам.

— И аз те обичам — сгуши се до него тя и се почувства в безопасност за пръв път от седмици.

Двамата бяха намерили съвършеното разрешение. На нея щеше да ѝ бъде приятно да живеят заедно, на него също.

Следващия уикенд пренесоха част от вещите му и ги подредиха в къщата. Те паснаха чудесно и тя изпразни два шкафа за него. Сякаш Питър попадна на отредено специално за него място. Беше много похубаво от романтичните им уикенди. Той обичаше да готви, понякога й приготвяше вечеря, когато тя се прибираще от работа. Ходиха на две коледни партита в Ню Йорк. Тя вечеря с него и децата му, които се оказаха мили и я посрещнаха с отворени обятия. Беше звъннала на своите деца веднага след като взеха решението и им съобщи, че той се пренася при нея. Никой не възрази. Не беше споменала пред децата си за операцията и нямаше намерение, призна единствено, че Питър ще живее при нея. Лиз също имаше новини.

— След като се върнем от Стоу, Андрю ще се пренесе при мен.
— Излизаха едва от четири месеца, но решението им се стори правилно и той я увери, че има спешна нужда от майстор в къщата, което й се стори чудесно.

— Радвам се за теб, миличка — зарадва се майка й.

— Според мен Питър е много подходящ за теб, мамо — заговори замислено Лиз. — Може пък да те накара да понамалиш малко темпото.

— И аз мислех за същото. Така ще се позабавлявам и няма да работя непрекъснато.

— Заслужила си го. — Не беше спирала да работи с пълна пара от осемнайсетгодишна.

— През март или април ще заминем за Прованс, за да огледам мястото за следващата лятна ваканция. Искам да видя Каси, преди да роди. Каза, че вече й личало.

— Едва ли — заяви Лиз. — Тя е като клечка. Ще изглежда много смешна в напреднала бременност.

Оливия не можеше да се нарадва, че дъщеря й е решила да задържи бебето.

— Мога само да кажа, че се превърнахме в много съвременно семейство — отбеляза Оливия. — И двете живеем с партньори, за които не сме омъжени, Кас ще роди, без да е омъжена за бащата. Дори не би ми минало през ума, че е възможно. Вие с Андрю планирате ли сватба?

— Кой знае? — засмя се Лиз. — Още е рано да мислим за сватба. Ами вие с Питър? — Беше учудена, че майка й не държи на

благоприличието на брака, но тя беше твърде независима.

— Не е нужно. Може по-нататък да премисля, но засега и така ни е добре.

— И аз мисля така за двама ни с Андрю.

Побъбриха още няколко минути и затвориха.

Оливия поговори с всички, преди да заминат за Стоу, звънна и на Алекс. Той я увери, че всичко вървяло добре и смятал да приключи с документите за колежа около Коледа. „Станфорд“ все още си оставал първият му избор.

Обади се и на Кас в Лондон и най-малката ѝ дъщеря я увери, че била добре и коремът ѝ растял. Разговорът с нея накара да Оливия да усети липсата на Марибел.

На Бъдни вечер отвори подаръците на децата и те се оказаха прекрасни. Бяха ѝ купили все неща, които обичаше и сама би избрала. Дори Тейлър ѝ беше купила подарък, красива ароматна свещ, а пък Алекс ѝ беше избрал медальон с неговата снимка. Тя си го сложи веднага и му се обади да му благодари. Момчето се похвали, че го бил избрал сам и го е купил с джобните си пари.

Двамата с Питър си размениха подаръци сутринта на Коледа. Тя му беше купила пуловери, от които знаеше, че има нужда, и красив часовник на „Патек Филип“. Той много го хареса и си го сложи веднага. След това тя отвори неговия подарък. Остана без дъх, когато го видя. Беше ѝ купил прелестен пръстен със сапфир от „Тифани“ и ѝ го сложи на пръста.

— Не е годежен пръстен — обясни спокойно той, — освен ако ти не искаш да бъде. Това е пръстен за съвместния ни живот, но в мига, в който си промениш мнението, ще изрека над него вълшебна думичка, ще направя магия и той ще се превърне в годежен. — Целуна я и тя се усмихна.

— Прекрасен е. — Замисли се за пръстена, който Ансел беше подарил на майка ѝ и тя не сваляше, а сега бе прибран в кутията за бижута на Оливия. — Никога няма да го сваля.

Радва му се през целия ден, всеки път, когато го видеше на пръста си. Беше великолепен и означаваше много за нея.

Филип също бе купил на Тейлър пръстен и ѝ го подари на Сейнт Бартс. Беше го скрил в джоба си и го сложи на пръста ѝ сутринта на Коледа. За тях това беше годежен пръстен и Тейлър остана слисана,

когато го видя. Приличаше на фар. Той го плъзна на пръста ѝ и я помоли да се омъжи за него. Тя прие, но щеше да приеме дори без пръстена. Сега двамата бяха официално сгодени, а той позвъни на майка си и ѝ каза. Оливия им честити, след това Филип издаде, че искал сватбата да бъде следващата Коледа, след развода.

В Лондон Дани бе поръчал малка червена китара за бебето. Беше много сладка и дори свиреше. Кас се разсмя, когато я видя, и я закачи в детската стая. Каза на Дани, че е искала точно това. Той остана очарован и отвърна, че това е било и неговото желание.

Всички прекараха чудесна Коледа.

След празника Джон поднесе изненада на майка си. Не беше онова, на което тя се беше надявала, и първоначално остана шокирана. Двамата със Сара бяха обсъждали въпроса месеци наред. Той влезе в кабинета ѝ, без да крие колко е притеснен.

— Как беше Стоу?

— Супер, мамо. Трябва да ти кажа нещо — погледна я той. Все още не беше казал на никого, освен на Сара, дори Филип не знаеше. Искаше да съобщи първо на майка си. — Напускам — заяви той.

Не искаше да я разочарова. Беше разбрал, че трябва да следва пътя си, а „Фабриката“ не беше за него. Това бе нейната мечта, мечтата на Филип и на сина му някой ден, но не и негова. Беше започнал работа във фирмата, за да угоди на родителите си, защото така очакваха да постъпи. Сега обаче това не му беше достатъчно. Беше го разбрал по време на срещите с терапевта за Алекс. Синът му следваше своя път и бе достоен пример. Сега бе негов ред.

— Искам да се отдам на рисуването.

Тя мълча дълго, наблюдаваше го замислено, след това кимна. Беше научила този урок, че човек трябва да следва предпочитания път. Опита се да си представи какво би казала Марибел и сякаш чу гласа ѝ.

— Уважавам онова, което вършиш, и искам да си щастлив — усмихна му се тя, а той скочи и я прегърна облекчено.

— Нали не ми се сърдиш?

— Как бих могла да ти се сърдя? Работиш тук осемнайсет години. Даде своята дан. След като искаш да бъдеш художник, добре. Дай ми обаче време да намеря човек, който да поеме дизайнерския отдел, след това си свободен.

— Разбира се — съгласи се с готовност той. — Вече имам идеи.
— Той бе обмислял проблема седмици наред.

— Каза ли на Филип?

— Още не съм. Искях първо да съобщя на теб. Знае единствено Сара, не сме казали дори на Алекс.

— Благодаря ти — отвърна тя с неприкрита благодарност — за всичко, което си направил.

Изпрати го от кабинета си, след това се върна и седна, замислена над новината. Не ѝ се искаше да го губи, но той трябваше да се заеме с онова, което смяташе за правилно. Оливия погледна през прозореца и видя, че вали сняг. Земята беше побеляла. Изглеждаше красиво. Прииска ѝ се да излезе с Питър и може би щяха да се поразходят, след като се приберат у дома в Бедфорд. Искеше ѝ се да отделя време за подобни приятни моменти като разходка в снега, уикенди с него, пътуване до Лондон, за да види Кас. Седна отново на бюрото и се зае с работа. Имаше чувството, че майка ѝ ще се гордее с нея. Знаеше, че е така.

27.

През март Оливия и Питър заминаха, след като обсъждаха пътуването месеци наред. Тя го съчета с командировка, както обикновено, и прекараха два дни в магазина извън Париж, още един ден в Бордо, а после отпътуваха за Прованс, за да огледат шатото. Беше невероятно, огромно, великолепно поддържано, с многоброен персонал и имаше предостатъчно място за всички. Градините бяха по проект на Льо Нотр, архитект на градините на Версай, с дървета, километри розови градини и лабиринт. Това бе лятната резиденция на една от любовниците на Луи XV и като по чудо бе запазена по време на Революцията. Настоящият собственик бе направил пълна реставрация и бе възвърнал стария блясък на замъка. Оливия възнамеряваше да остане тук цял месец с Питър, а децата щяха да дойдат за две седмици, освен ако не искаха да си починат по-дълго. Това щеше да е най-дългата ваканция, която си бе позволявала.

Двамата с Питър останаха като гости и бяха единодушни, че на всички много ще им хареса. Беше поканила и децата на Питър. Имаше предостатъчно място в дващест и петте спални.

През уикенда разгледаха околността и останаха доволни от решението си, а оттам заминаха за Лондон, за да видят Каси. Тя беше в шести месец и коремът ѝ беше огромен. Вече знаеше, че бебето ще бъде момче. Дани не можеше да си намери място от радост и вълнение и искаше бандата му да свири по време на раждането, но Кас категорично забрани. Обеща му да посвири на бебето веднага щом се приберат.

Оливия много се зарадва, когато я видя, и двете отидоха на пазар, купиха купища бебешки дрешки и мебели за детската стая. Дани беше поръчал и миниатюрно пиано в комплект с китарата.

— Не съм сигурна, че ще успея да го удържа до раждането — оплака се Каси пред майка си. — Няма търпение да види бебето, откакто разбра, че ще бъде момче.

— Не остана още дълго — отвърна Оливия, докато се радваше на дъщеря си. — Само три месеца.

— Много ме е страх, мамо. Не знам дали някога ще бъда готова. Ами ако нещо се обърка?

— Няма.

Кас бе навършила трийсет и пет. Вече бяха намерили бавачка. Оливия ѝ разказа за замъка в Прованс. Беше съвършеното място за лятото. Миналата година яхтата много им хареса, но щеше да е трудно да прекарат ваканцията по същия начин с бебе. Той щеше да е едва на шест седмици, когато се съберат в Прованс.

Прекара два дни с Кас, разхождаха се, пазаруваха и оправяха детската стая, а след това тя посвети други два дни на лондонския магазин. Питър имаше приятели, с които искаше да се види, а у дома Джон обучаваше заместника си, за да може да напусне през май. Всички бяха заети.

Един ден ѝ позвъни Алекс. Беше приет в „Станфорд“ и преливаше от радост. Тя му каза, че се гордее с него.

Софи вече работеше в магазина в Ню Йорк и бе включена в програма за обучение на мениджъри. Оливия мислеше да я изпрати за няколко месеца в Лондон, а Кас предложи да остане у тях, докато си намери апартамент. Всички гонеха задачите си и градяха планове.

От Лондон Питър и Оливия заминаха за Милано, след това отново за Париж. Оливия се успокои, че всичко е наред, и едва тогава се върнаха в Ню Йорк.

Следващите три месеца отлетяха неусетно и Оливия си направи мамограма, преди да замине за Лондон. Всичко беше наред. Този път замина сама, за да чака раждането на Кас. Питър щеше да пристигне след това.

Когато кацна в Лондон и видя дъщеря си, едва се сдържа да не избухне в смях. Никога не бе виждала толкова едра бременна жена. Коремът ѝ беше станал огромен. Дани бе изпълнен с нетърпение — притискаше устни към корема ѝ и непрекъснато говореше на бебето. Понякога му пееше или свиреше и се кълнеше, че синът му ще стане музикален гений. Държанието му забавляваше Каси. Един следобед той повози Оливия в яркочервения си ролс-ройс и тя прекара чудесно.

Бебето закъсняваше с два дни, когато Кас получи първите контракции. Запази спокойствие, каза на майка си какво става, малко

след това водите ѝ изтекоха и я откараха в болница. Дани ѝ пя през всичкото време.

— Обичам те, но сега млъкни. Болката става все по-силна — срязва го тя между контракциите и той спря да пее и стисна ръката ѝ.

— Всичко ще бъде наред — успокой я с нежен, тих глас той.

Понякога се държеше като дете, но когато тя имаше нужда от него, той се превръщаше в истински мъж. Оливия ги наблюдаваше притихнала, а в болницата помогна на дъщеря си да седне в количката. Дватамата с Дани се преоблякоха в болнични престилки, докато акушерката преглеждаше Каси.

Дани се обърна към Оливия.

— Нали знаеш колко много я обичам? — попита той и тя разбра, че човекът пред нея не е дете. Може и да се държеше дивашки, за да разсейва Каси, но в момента бе напълно сериозен.

— Знам.

— И бебето. Готов съм да умра за тях. Обичам дъщеря ти повече от живота си. Няма нещо, което не бих направил за нея. Тя е невероятна жена. Без нея съм кръгла нула.

— Просто бъдете добри един с друг — отвърна тихо Оливия. — Повече не ви е нужно. — Мислеше за Джо, когато го каза, за децата си, които бяха станали чудесни хора, а сега Каси бе отново сред тях.

— Ще бъда, обещавам — кимна сериозно Дани, след това целуна Оливия и тя се усмихна.

— Знам, Дани. Да вървим да посрещнем сина ти.

— Дадено, бабче. Тръгваме — побутна я той към вратата.

Когато отидоха при Каси в родилната зала, болките ѝ бяха станали нетърпими. Акушерката им каза, че разкритието е четири сантиметра. Това обаче бе първото ѝ дете и я чакаше дълъг път, много часове.

През следващите осем часа Оливия наблюдаваше как Дани масажира гърба ѝ, как държи ръката ѝ, как я разтрива, как ѝ говори нежно, как попива сълзите ѝ, когато тя плачеше от болка и твърдеше, че не издържа. Тя бе настояла за естествено раждане, след това промени мнението си и поиска епидурална упойка, но вече бе късно. Дани бе застанал от едната ѝ страна, Оливия от другата и ѝ даваха кураж, той стискаше уморените ѝ рамене, когато ѝ казваха да напъва. Кас бе напълно изтощена и погледна отчаяно майка си.

— Не мога, мамо, просто не мога... боли адски много.

Плачеше, а Дани имаше чувството, че ще полудее. Очите му молеха Оливия за помощ, но тя не можеше да направи нищо, освен да стиска ръката на дъщеря си. Каси си пое въздух и започна да напъва отново, чак докато акушерката ѝ каза, че вижда главичката на бебето и това ѝ вдъхна нови сили. Напъваше по-силно, и по нейните бузи, и по бузите на Дани се стичаха сълзи и най-сетне чуха пронизителен вик и протяжен тъничък плач. Бебето беше излязло, голямо, прекрасно здраво момченце. Дани прегърна Кас и ѝ каза, че много я обича. Тя се огледа, за да види бебето, и Оливия се разплака, докато наблюдаваше тримата. Акушерката позволи на Дани да пререже пъпната връв и подаде бебето на Каси, после на Оливия и първата ѝ мисъл бе за Марибел и колко много означаваха собствените ѝ деца за нея. Оливия се понесе на вълните на радостта.

— Беше невероятна! — обърна се Дани към Кас, докато синът им сучеше на гърдата ѝ.

Оливия се наведе и целуна дъщеря си по бузата, а Кас се усмихна на майка си.

— Благодаря ти, че остана, мамо. Нямах да се справя без вас двамата, с Дани.

Говореше искрено. В този момент Оливия разбра, че дъщеря ѝ е простила за всички грехове. Това беше най-красивият миг от живота ѝ след раждането на собствените ѝ деца.

— Как ще го кръстите? — попита Оливия. Чувстваше Дани много близък. Между тях се бе зародила връзка, която щеше да остане завинаги, това прелестно дете, което спеше кротко в ръцете на майка си и тежеше малко над четири килограма и половина.

— Хари. Хари Хел — отвърна Дани и Кас кимна доволно.

— Става — усмихна им се Оливия, обзета от неизпитвано досега спокойствие. Нямах значение, че двамата не са женени. Между тях бе създадена същата близост, която щеше да съществува и ако бяха женени, освен това тя знаеше колко много Дани държи на Кас. Макар и млад, тъй беше мъж, а синът му щеше да му помогне да порасне.

— Искам още четири — заяви Дани и Кас изпъшка високо.

— Може ли малко да почакаме?

— Добре де, давам ти седмица, след това пак ще те напомним — обеща той със силно изразения си кокни акцент и всички се разсмяха,

дори акушерката, която шиеше разкъсванията на Каси.

Тя обаче бе толкова щастлива, че държи бебето си, че не усети абсолютно нищо.

Оливия ги остави за няколко минути и отиде да се обади на Питър.

— Имаме си голямо, красиво момченце — съобщи гордо тя. — Четири килограма и половина.

— Как е Каси? — попита загрижено той.

— Не съм я виждала по-щастлива, а Дани е страхотен.

— Пристигам утре — заяви той. — Ще се кача на първия самолет.

— Нямам търпение да се видим — увери го развълнувано тя.

За нея бе чудо, че присъства на раждането на внука си. Никога нямаше да го забрави. Това бе знакът, че двете с Кас са излекувани завинаги.

Когато влезе отново в стаята, Кас и Дани се гледаха усмихнати, а акушерката я нямаше.

— Ще се женим — съобщи Кас на майка си.

— Току-що ѝ предложих — включи се Дани.

— Крайно време беше, дявол да ви вземе — пошегува се Оливия, щастлива от това развитие. — Питър ще пристигне утре.

Беше решила да остане още седмица, докато Кас се върне у дома, а месец по-късно щеше да се върне, за да провери дали всичко в шатото е наред за ваканцията на семейството.

— Може ли да се оженим в Прованс, когато сме всички заедно? — попита Кас майка си.

Оливия много хареса предложението, Дани също.

— Ще се погрижа за всичко — грейна Оливия. Току-що бе присъствала на раждане, сега ѝ предстоеше да организира сватба. Не можеше да си намери място от радост, задето отново бе част от живота на Кас и споделяха интимни моменти както никога досега. — Ти само избери деня.

Остана с тях още час, докато откарат Кас в стаята ѝ, и тогава се върна в хотела. Искаше да ги остави сами, за да се насладят на момента, а и денят беше дълъг. Тя обаче бе толкова развълнувана, че не можа да заспи. След като Кас позвъни на сестра си, за да ѝ съобщи новината, Лиз се обади на майка си, за да попита как е минало всичко

и двете обсъдиха подробностите. Лиз много се радваше за малката си сестра и се развълнува, когато научи за сватбата.

Оливия все още не можеше да си намери място от щастие, когато Питър пристигна на следващия ден в шест вечерта. Беше прекарала следобеда с Кас, гушката бебето и говореха за сватбата. Хари беше страхотно дете. Дани наливаше шампанско като вода. Беше в екстаз.

Тя разказа на Питър за сватбата.

— Чудесно — засия той, докато сядаше в апартамента им. — Много красиво място за сватба. — След тези думи я погледна нежно. Двамата бяха преживели много през годините, също и през изминалите шест месеца — и борбата ѝ с рака, и сдобряването с Кас, и раждането на бебето. Запита се дали някога ще има момент, когато тя да е посклонна да приеме предложението му. — Има ли някакъв шанс и ние да се оженим там? Може да направим двойна сватба.

Тя не отговори в продължение на цяла минута, после му се усмихна.

— Възможно е. Ще трябва да попитам кетъринг фирмата и тогава ще ти съобщя — пошегува се тя, а той пристъпи към нея и я прегърна.

— Ще направим каквото пожелаеш. Не те притискам. — Искаше да е сигурен, че тя го знае, но този път му се стори, че не е категорична както преди.

— Да помислим по въпроса и да решим допълнително.

Той кимна и я целуна отново, а когато докосна лицето му, сапфиреният пръстен заблестя на ръката ѝ. Той много добре знаеше, че това все още не е годежен пръстен, но се надяваше един ден да стане.

28.

В деня, в който пристигнаха в шатото в Прованс, сякаш се настани не един, а десет цирка. Кас и Дани с бебето и бавачката пристигнаха първи и Оливия ги настани в две съседни стаи с великолепна гледка към градината, близо до апартамента им с Питър. Филип и Тейлър летяха от Ню Йорк заедно със Сара и Джон, както и предишната година. Тази година Алекс дойде със Софи — бяха взели полет заедно — а Каръл пътуваше сама от Калифорния. Лиз и Андрю пристигнаха последни и след ваканцията планираха да посетят семейството му в Англия. Децата на Питър и техните деца щяха да пристигнат за втората седмица, което даваше на семейство Грейсън известно време насаме.

На първата им вечеря цареше забележителен хаос, който се стори истински рай за Оливия — смееха се, говореха, децата играеха на карти. Джон и Филип играха на магаре преди вечеря, Кас и Дани показаха бебето на всички и за да стане още по-голяма суматоха, решиха сватбата да е на следващия ден, защото Дани каза, че това бил щастливият му ден. Беше годишнината от първия концерт, който Кас му беше уредила. Оливия обаче беше организирала всичко. Опита се да убеди всички да си легнат рано, но така и не успя. Легнаха си след полунощ, играха карти, смяха се и пиха, докато Каси кърмеше бебето, а Дани свиреше песен, която бе написал, наречена „О, Хари“. Питър ги наблюдаваше с усмивка.

— Не знаят какво е тишина. Много са жизнени.

Това ѝ напомни за ваканциите, когато бяха малки. Марибел се присъединяваше към веселието, крещеше, смееше се и играеше с тях, дори скачаше по леглата с децата. Тази година обаче бе най-хубавата. Кас беше с тях, Хари бе роден, всичките ѝ деца имаха партньори, които им носеха щастие, обичаха се, тя също ги обичаше.

Успя да ги убеди да се разотидат по стаите си в три след полунощ, за да не са напълно изтощени на следващия ден и двамата с Питър най-сетне също си легнаха. Засега замъкът беше чудесно място

за всички. Двамата с Питър се бяха разходили в градината преди децата да пристигнат. Както обикновено, Оливия беше дошла предишния ден, този път с Питър. Предупреди го, че това е последната им тиха и спокойна вечер. Двамата щяха да останат тук още две седмици сами, след като всички си тръгнат. Засега поне той беше готов за предстоящите забавления.

Следващият ден бе забележително красив, слънчев и горещ. Цветарите доставиха всичко, което Оливия беше поръчала. Беше наела местна банда, която да изпълнява първоначално тиха музика, а покъсно бързи парчета. Главният готвач беше подготвил желаното меню, масите бяха застлани с красиви покривки, а над тях беше издигната тента. Сватбата трябваше да започне в седем вечерта и през деня Оливия щеше да проверява всичко. Искаше сватбата на Кас да е съвършена.

В шест всичко бе готово. Свещеникът и местният съдия щяха да пристигнат всеки момент, защото бракът трябваше да бъде и граждански, и църковен.

Дани бе помолил Андрю да му стане кум, тъй като бяха сънародници и заяви, че благородникът говорел приличен кокни и щял да го разбере, ако стане нервен. Кас помоли майка си да ѝ бъде свидетел, а Филип щеше да отведе сестра си до олтара. Тя си беше купила сватбена рокля в Лондон от известен дизайнер, два размера по-голяма от обикновено, но изглеждаше чудесно.

Всичко бе напълно готово, когато Оливия се качи, за да се облече. Дантелената ѝ рокля бе с цвят шампанско, обточена със сатен в слонова кост, стоеше ѝ прекрасно и беше много подходящ цвят за майка на булката, но достатъчно красива, за да изглежда романтично.

Каси застана на най-горното стъпало с големия си брат и заслиза царствено по стълбите на шатото, излезе в градината, следвана от майка си, хванала Алекс под ръка. Каси държеше огромен букет от момини сълзи, а на Оливия беше по-малък от бледокремави орхидеи в цвета на роклята. Знаеше, че Кас е със син жартиерен колан, беше взела, но само назаем, пръстена на Марибел от Ансел, а Дани ѝ беше купил огромна диамантена халка от „Граф“. Точно преди Кас да слезе

по стълбите, Оливия я прегърна и двете размениха заговорническа усмивка.

— Добре ли си, мамо? — прошепна Кас.

— Напълно — отвърна също толкова тихо Оливия.

Кас беше единствената, която знаеше какво предстои. Оливия изглеждаше прекрасно, поколеба се само секунда, когато погледна Питър и го видя да я чака пред олтара. Останалите разбраха едва когато застана до него. Изненадата беше огромна.

Синьото, което Оливия беше избрала за сватбата, бе пръстенът със сапфир, подарък от него, от Лиз беше взела назаем игла за коса с перла. Питър стоеше пред олтара с Дани и Андрю и церемонията започна, когато и двете двойки застанаха пред гостите. Той беше признал пред децата си какво планират, но те се бяха почувствали неловко заради майка си, но поне ги поздравиха и обещаха да дойдат две седмици по-късно.

Първо Дани и Кас бяха обявени за съпрузи, а след тях Питър и Оливия. Младоженците целунаха булките едновременно, а гостите ги аплодираха възторжено. Съдията и свещеникът си стиснаха ръцете.

— Направихме го! — прошепна задъхано Оливия, след като Питър я целуна.

— О, да — грейна той, след това цялото семейство Грейсън се скупчи около тях, прегърнаха се, поздравиха булките и младоженците, а Кас и Оливия се спогледаха и двете едновременно си помислиха за Марибел и Каси докосна пръстена ѝ. Знаеха, че тя е духом с тях и в този момент цялото семейство е заедно.

Оливия благодари на Алекс, че я е отвел до олтара и се е справил блестящо. Беше си сложила медальона, който той ѝ подари. По-късно хвърлиха букетите си към Тейлър. Бяха прекрасно семейство — весели, шумни, изпълнени с обич и силни. Бяха устояли на трудностите, бяха се радвали заедно на прекрасните моменти. Бяха си простили грешките, бяха се поучили един от друг. Семейството, което Оливия бе създала, се оказа най-изключителното ѝ постижение и докато я наблюдаваха, знаеха, че са като нея, едновременно различни, неповторими, свободни, но и единни. Бяха част от гоблен, в чийто център бе застанала Оливия. Тя бе неотделима част от тях, също както те бяха част от нея, а заедно представляваха едно цяло.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.